СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXI П'ЯТНИЦЯ, 24 ВЕРЕСНЯ 2004 РОКУ ЧИСЛО 39 VOL. CXI FRIDAY, SEPTEMBER 24, 2004 No. 39

Ірак як чинник передвиборчої кампанії в США

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Незважаючи на цілий ряд внутрішніх проблем країни, точкою політичного зацікавлення злишається проблема Іраку і тероризму. Під час виборчої кампанії в США вона набрала більшого розголосу, зокрема після песимістичної оцінки іракської ситуації у звіті розвідки США, оприлюдненого 17 вересня.

Звіт містить не надто радісні оцінки щодо перспектив досягнення миру і стабільности в Іраку, що різко контрастує з оптимістичнішими публічними заявами адміністрації Президента Джорджа Буша. У звіті доходять висновку, що у кращому випадку Ірак впродовж наступного року може розраховувати лише на крихку стабільність, а в найгіршому – є можливість спалаху громадянської війни. Звіт підготовано для Президента Дж. Буша, як нещодавно почастішали напади на американські та іракські урядові сили.

Кандидат у президенти від Демократичної партії Джон Кері звинуватив Дж.Буша у приховуванні правди від американського народу, заявляючи, що Президент перебуває у світі фантазій. Він гостро критикував Президента Буша за прорахунки у війні проти Іраку, рішення розпочати війну без реального стратегічного пляну, що, на його думку, розкололо американських союзників, об'єднало ворогів і послабило національну безпеку. Посилюючи свої звинувачення, Дж. Кері каже, що „теперішній уряд запевняв, що нас вітатимуть як визволителів – вони помилились. Вони казали нам не турбуватися про пограбування і про жалюгідний стан іракської інфраструктури – вони помилились. Вони казали нам, що є достатньо війська для досягнення безпеки та стабільности, для знищення бунтівників, охорони кордонів та військових складів, – вони трагічно помилились". Впродовж останніх трьох тижнів кандидат Демократичної партії тричі виступив з негативними закидами в сторону Президента стосовно Іраку. Виступаючи 20 вересня в Ньюйоркському університеті з 47 хвилинною промовою, Дж. Кері стверджував, що „ входження до Іраку створило кризу історичних пропорцій, і якщо ми не змінимо нашої політики, то перед нами існує можливість безконечної війни". Він також закинув Дж. Бушеві, що як головнокомандуючого, його першим обов'язком є робити розумні та відповідальні рішення для безпеки Америки, а цього Дж. Кері уважає, не сталося. Продовжуючи тему Іраку, Дж. Кері торкнувся справи усунення від влади Садама Гусейна і сказав: „ Ми замінили диктатора на хаос, що залишає Америку менше забезпеченою". Він також поновно підкреслив іракські „величезні невдачі з уваги на помилкові рішення" Президента та запропонував негайно – „поліпшити взаємини, вишколити іракські збройні сили безпеки, покращити відбудову інфраструктури та забезпечити запляновані вибори".

Президент Дж. Буш не забарився з відповіддю і, виступаючи того ж дня в Дері, Ню-Гемшир, звинуватив Дж. Кері у черговій зміні його ставлення до війни з огляду на політичні міркування. Він пригадав, що 9 серпня Дж. Кері заявив, що голосував у Сенаті за наданням дозволу ужити військову силу в Іраку. Дж. Буш також не перебирав у словах і сказав, „дивним для мене є, що Дж. Кері тепер стверджує, що безпека нашої країни була б сильнішою, коли б при владі, а не в тюрмі, був С. Гусейн. Він каже, що йому більше до вподоби диктаторство, ніж надія на безпеку демократії. З цим я зовсім не погоджуюся і ще недавно не погоджувався й мій суперник". Щодо пропонованих не-

(Продовження на стор. 21)

Глибокий поклін Ромі Приймі-Богачевській

НЮ-ЙОРК. – Згідно із заздалегідь проголошеними вістками, в неділю, 12 вересня, у готелі „Вальдорф Асторія" в пополудневих годинах відбулося урочисте прийняття для вшанування 40-річчя творчої праці і надання нагороди за видатні творчі заслуги недавно померлої прима-балерини і видатного педагога Роми Прийми-Богачевської. Прийняття організував Український Інститут Америки – ініціятор цього особливого відзначення заслуг Роми Прийми-Богачевської.

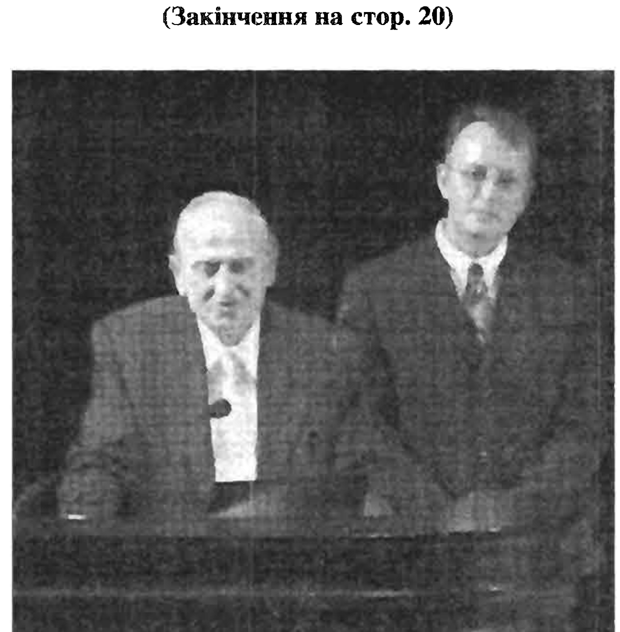
Добірна українська публіка, серед якої було й багато учнів незабутньої жрекині українського танцю, вщерть виповнила велику залю цього престижного готелю. За почесним столом сиділи дочка Аня Лонкевич і син Борис Богачевський з родинами, які зі зворушенням приймали цей особливий поклін їхній незабутній матері.

Святковий полуденок розпочався, як пристало, молитвою, що її провів о. Андрій Кулик, парох української православної церкви Всіх Святих в Ню-Йорку, а відтак присутні мали нагоду побачити ряд світлин з років праці незабутнього хореографа та ще раз пройти у споминах історію її життя, сповненого танцем і музикою.

„Її надзвичайна творча уява і стремління до мистецьких верших ... її вміння глибоко відчувати настрої музичні і текстові, і вміння передавати їх хореографічними засобами – просто вражали", – говорить Лідія Крушельницька, яка знала видатного хореографа з багатьох років тісної творчої співпраці.

Ведучою програмою цього вийняткового товариського зібрання була Лідія Залуцька-Кульбіда, яка інформувала присутніх про життя та величезну працю педагога і артистки танцю покійної Роми. Паки і паки присутні мали нагоду перейти у споминах та картинах життя і праці Роми Прийми-Богачевської. На закінчення цієї зворушливої китиці споминів про незабутню учительку та танцюристку її численні учні виступили із запаленими свічками, згадуючи у цей спосіб ще раз самобутню творчу індивідуальність, яка дала їм лю-

(Закінчення на стор. 20)

Волтер Назаревич (зліва) і син покійної Борис Богачевський

Віктор Ющенко звертається до народу України

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 18 вересня в Україні чекали на промову кандидата в президенти України Віктора Ющенка на Європейській площі в Києві за програмою акції бльоку В. Ющенка „Разом переможемо!". Чекання було різним – виборці збиралися на площі великих міст, щоб почути слово людини, від обрання якої чекають радикальних змін в країні. Представники влади, навпаки, намагалися зашкодити трансляції виступу через пересувні телепристрої.

Їх тривожить, що в оцінаках виборців В. Ющенко випереджує свого головного конкурента В. Януковича. Дані опитування, проведеного Центром ім О. Разумкова з 9 по 14 вересня в усіх регіонах України свідчать, що В. Ющенка в першому колі підтримають 34 відс. українців, які збираються взяти участь у виборах, а за В. Януковича готові проголосувати 28.9 відс. виборців . Якщо в друге коло вийдуть В. Ющенко та В. Янукович, тоді майже 54 відс. тих, хто братиме участь в голосуванні, віддадуть свій голос В. Ющенкові.

До „Свободи" надійшло багато повідомлень про дії силових структур, спрямовані на зрив трансляції виступу В. Ющенка. У Дніпропетровську, наприклад, понад дві тисячі людей, що зібралися біля пересувного телевізійного осередку, не побачили і не почули виступу. На екрані вже світилося гасло „Так, Ющенко!". Раптом екран згас. Біля нього з'явився полковник Микола Савчук, командир військової частини А3233, яка позичила генератор струму, і наказав зупинити дизель, вийняти запобіжники.

Серед учасників віча знайшлися фахівці, котрі запустили дизель, але генератор не працював – не було запобіжників. Протягом усього цього часу відбувалося віче, на якому виступили народні депутати від політичних партій, що входять до бльоку „Наша Україна".

У Черкасах центральну площу, на якій усе ще височіє пам'ятник Ленінові, теж заповнили люди, але й тут сталося подібне: тільки з половини промови В. Ющенка вдалося ввімкнути телеустаткування. Такі події сталися і в інших містах. Усе ж віча з виступами В. Ющенка відбулися 18 вересня у Києві, 19 вересня – в Житомирі за великої чисельности присутніх. Промову В. Ющенка в Києві подаємо в „Свободі" повністю.

Не тільки вимкненням ретрансляторів супротивники Віктпра Ющенка намагаються перешкодити його виборчій кампанії. Сьогодні „Свобода"подає вістку про спробу зашкодити

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Л. Кучма прийняв відхід Є. Марчука

ПАВЛОГРАД. – Президент України Л. Кучма 22 вересня прийняв відставку міністра оборони України Євгена Марчука. Серед причин Л. Кучма назвав ситуацію, яка склалася з ліквідацією в Україні боєприпасів. Зокрема згадав про пожежу 6 травня біля с. Новобогданівки Запорізької области на артилерійських складах з подальшою детонацією боєприпасів. Внаслідок вибухів, які тривали понад тиждень, пошкоджено 2. 34 тис. житлових будинків. Л. Кучма наголосив, що величезна кількість боєприпасів, яка знаходиться в Україні, є загрозою для країни, а останні події в Мелітополі тому підтвердження. Гальмувати цей процес – „це, практично, саботаж, і я такого не розумію". Після подій під Мелітополем міністер оборони України Євген Марчук 26 травня не виключив можливости відставки, але не став драматизувати цю подію. „Для мене це не є велика проблема", – заявив він.

Депутати вимагають звіту про гроші від приватизації

КИЇВ. – 20 вересня парляментська фракція „Наша Україна" вимагала від парляменту заслухати звіт Кабінету міністрів України про використання 3 млрд грн., отриманих поза пляном від приватизації. Голова парляментського бюджетного комітету Петро Порошенко нагадав, що уряд має підготувати пропозиції використання коштів, отриманих поза пляном і в обмежений термін подати їх на затвердження парляменту. Однак, відзначив він, через ЗМІ пройшла інформація, що уряд ухвалив таке рішення без узгодження з парляментом. Саме понадплянові надходження від приватизації нібито буде використано для підвищення пенсій.

У столиці Канади почався фестиваль українського кіна

ОТАВА. – Кінострічкою режисера Олеся Саніна „Мамай" 18 вересня офіційно відкрився фестиваль українського кіна в Канаді. Виступаючи на церемонії в Отаві з вітальним словом, Посол України в Канаді Микола Маймескул акцентував увагу канадської авдиторії на особливостях і традиціях української кінематографії і висловив упевненість, що канадський глядач належним чином оцінить праці українських кіномайстрів. Організаторами фестивалю є Посольство України в Канаді та Канадський інститут кінематографії. Його проведення стало можливим завдяки співпраці Міністерства закордонних справ України, Міністерства культури і мистецтв України, Національного центру України ім. О.Довженка, Фундації „Тризуб Голлівуд" та спонзорській допомозі української авіокомпанії „Аеросвіт". Окрім фільму „Мамай", програмою фестивалю передбачається показ художніх картин "Голос трави" (Одеська кіностудія), „Золота лихоманка" (кіностудія „Лавра"), короткометражної стрічки „Невелика подорож на великій каруселі", а також мультиплікаційних фільмів, зокрема переможця конкурсу „Берлінале" - „Йшов трамвай 9-ий номер".

Форум видавців

ЛЬВІВ. – Від 16 до 19 вересня відбувся 11-ий форум видавців. Палац мистецтв відкрив ворота натовпам відвідувачів (їх, за підрахунками організаторів, в середньому було близько 50 тисяч). Найбільша книжкова виставка-ярмарок в останні роки стала вже не просто ярмарком, а фактично першорядною культурною подією. Саме на „майданчиках" Форуму традиційно відбуваються літературні дискусії та читання, обговорення проблем українського книговидання, презентації закордонних видавництв, зустрічі з відомими поетами та прозаїками. Один з таких гостей – бразилійський письменник Пауло Коельо. Щороку форум розростається, кількість його учасників цьогороку сягнула 552. Серед них – не лише видавці, а й книгарні, бібліотеки та автори. Програма форуму – більш ніж насичена. У львівському Палаці мистецтв відбулося близько 30 подій. Все ж таки, в Україні існує проблема: ось уже понад 10 років „крокує" відсутність повноцінної державної підтримки українського книговидання. Про це постійно заявляють як самі видавці, так і письменники. І форум видавців у Львові не став винятком. Незважаючи на незмінне місце проведення, форум видавців вже давно вийшов за рамки Палацу мистецтв чи навіть Палацу Потоцьких, акції відбуваються в стінах клюбів, старовинних кав'ярень, філармонії, органної залі тощо. Форум мандрує Львовом, залишаючись при цьому однією з його найголовніших культурних принад.

Пенсії прирівняно до прожиткового мінімуму

КЕРЧ. – Уряд 18 вересня прийняв рішення про прирівняння мінімальних пенсій до прожиткового мінімуму для непрацездатних осіб. Згідно з цим рішенням, для понад 10 млн. пенсіонерів пенсії будуть підвищені до 284.6 грн. Під час цієї процедури будуть враховані інтереси військових інвалідів, військових пенсіонерів та дружин військовослужбовців.

Мета – усучаснити збройні сили

КИЇВ. – 16 вересня в Україні з візитою перебувала парляментська делеґація бундестаґу Німеччини на чолі з головою Комітету у закордонних справах Фолькером Рюе, колишнім міністром оборони ФРН. Німецька делеґація зустрілася з першим заступником міністра оборони України з гуманітарної політики та у зв'язках із Верховною Радою України Валентиною Гошовською. Під час зустрічі Ф. Рюе та В. Гошовська обговорили ряд важливих та актуальних питань стосовно військової реформи в Україні, зокрема її гуманітарних та соціяльних аспектів. Крім того, обговорювалося питання участи Збройних Сил України у миротворчих акціях. Ознайомлюючи німецького гостя з процесом воєнної реформи в Україні, В. Гошовська зазначила, що керівництво Міністерства оборони України поставило за мету побудувати армію, яка б відповідала вимогам початку третього тисячоліття.

Европа застерігає Україну щодо виборів

СТРАСБУРҐ, Франція. – Парляментська Асамблея Ради Европи ухвалила 16 вересня заяву контролюючого комітету щодо президентських виборів в Україні. У тексті заяви, яку подали на розгляд ПАРЕ співдоповідачки – Ганне Северинсен та Ренате Вольвенд, висловлюється жаль з приводу того, що українська влада, як вилядає, зігнорувала заклики до неупередженості та дотримання европейських стандартів у перебігу виборчої кампанії. У заяві міститься заклик до української влади надати місцевим непартійним громадським організаціям право спостерігати за виборами, забезпечити справедливий баланс у складі виборчих комісій, а також безперешкодний доступ усім кандидатам до преси. Парляментська Асамблея Ради Европи закликала також українську владу припинити практику участи державних службовців у виборчій кампанії та використання державних засобів для цих потреб. ПАРЕ розглядає президентські вибори в Україні як справжнє випробування української демократії, і застерігає, що в разі порушень можуть бути припинені повноваження української делеґації, а членство України в Раді Европи опиниться під знаком запитання.

„У моїй душі Україна вже написала свою книгу"

КИЇВ. – 15 вересня в столиці України побував один з найпопулярніших письменників сучасности Пауло Коельо, який прибув в Україну на запрошення львівського видавництва „Софія" – одного з перших, яке опублікувало твори письменника російською та українською мовами. Пауло Коельо народився 24 серпня 1947 року в Ріо-де-Жанейро. У 1974 році видав свою першу книжку, присвячену ролі театру у вихованні. Тепер П. Коельо увійшов у десятку світових авторів, книги яких продаються багатомільйонними накладами і видані практично в усьому світі. Його „Алхемік", „Щоденник мага", „Сеньйоріта Прім", „П'ята гора", „Вероніка вирішує померти", „Книга Воїна Світла", „Любовні листи пророка" та інші видані 65-мільйонним накладом 54 мовами в 140 країнах світу. П. Коельо розповів, що для нього не було більшої радости, ніж, приїхавши в Україну, дізнатись, що його тут розуміють і люблять. „Мета моєї візити в Україну – краще пізнати цю країну, її народ, культуру, а кожна моя книга – це атрибути мого життя і моєї історії. Тому вже сьогодні я впевнений, що візьму в Україні дуже багато. У моїй душі Україна вже написала свою книгу". Письменник пробув в Україні до 20 вересня.

Національному університетові ім. Т. Шевченка – 170 років

КИЇВ. – Цими днями виповнюється 170 років від дня відкриття (1834 р.) Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. З цієї нагоди 15 вересня відбулася прес-конференція ректора університету, академіка Віктора Скопенка, який назвав головним здобутком підготування понад 300 тисяч фахівців. У 1834 році університет прийняв перших 62 студентів на філософський факультет, який мав два відділення – історико-філологічне та фізико-математичне. Тепер на 14 факультетах та в 5 інститутах за 75 спеціяльностями та 157 спеціялізаціями в університеті навчаються та проходять перевишкіл понад 20 тисяч студентів, у тому числі 1.5 тисячі чужинців, 1600 аспірантів. В університеті працює понад 2 тисячі викладачів, із них 82 відсотки мають учені ступені, близько 500 – професори.

За повідомленнями інформаційних агентств

Спроба отруєння Віктора Ющенка

КИЇВ. – О. Зінченко від штабу В. Ющенка 17 вересня повідомив про стан здоров'я В. Ющенка та відсутність кандидата в Україні впродовж минулого тижня. Він сказав, що В. Ющенко перші симптоми захворювання відчув близько першої години у ніч з 5 на 6 вересня, після повернення з віча в Чернігові. „У Віктора Андрійовича спостерігалося загальне погіршення стану, сильна рвота, надзвичайно сильний біль," сказав О. Зінченко. Після чого він був під спостереженням українських лікарів, але стан здоров'я тільки погіршувався. Однак, коли симптоми захворювання не зникли, 10 вересня В. Ющенка вирішили спрямувати на обстеження до Австрії, у клініку „Рудольфінергаус" у Відні.

У висновку консиліюму 11 австрійських лікарів клініки „Рудольфінергаус", які обстежували В. Ющенка, сказано, що погіршення здоров'я хворого „було викликане важкою вірусною інфекцією і хемічними речовинами, які зазвичай не входять у продукти харчування". Австрійські лікарі поставили діягноз „гострий панкреатит з інтерспиціяльними набряковими змінами" і на цьому тлі ще кілька суміжних діягнозів. Отруєння В.Ющенка загрожувало його життю.

В суботу, 18 вересня, В. Ющенко повернувся з Відня в Київ і взяв участь у запланованих заходах своєї виборчої кампанії. У Генеральній прокуратурі кажуть, що коли буде відповідне звернення, то правоохоронці розглядатимуть факт навмисного отруєння В. Ющенка як спробу замаху на життя кандидата на посаду президента України. „Наша Україна" і БЮТ вимагають розслідування і 20 вересня фракція „Наша Україна" і бльок Юлії Тимошенко запропонували створити в парляменті тимчасову слідчу комісію для з'ясування обставин отруєння кандидата в президенти В. Ющенка.

Верховна Рада України 21 вересня переважаючою більшістю голосів проголосувала за те, щоб створити тимчасову слідчу комісію парляменту для розслідування обставин отруєння Віктора Ющенка. За проголосували 425, проти - 17 депутатів.

17 вересня, коли О. Зінченко керівник виборчої кампанії Віктора Ющенка прокоментував хворобу В. Ющенка, як спробу отруїти кандидата в президенти, то Василь Базів, заступник В. Медведчука, голови Президентської адміністрації, саркастично порадив О. Зінченкові самому пробувати їжу В. Ющенка „для захисту шлункового тракту таких важливих організмів".

За матеріялами ЗМІ

Смерть Г. Ґонґадзе стала точкою змін

16 вересня 2000 року за таємничих обставин зник відомий журналіст Георгій (Гія) Гонгадзе. До цієї дати подаємо уривки із статті Вікторії Сюмар з Інституту масової інформації.

КИЇВ. – Для грузина Гії Гонгадзе Україна стала другою батьківщиною. Для України Г. Гонгадзе став символом. Гію Ґонгадзе знала більшість провідних українських політиків: від Президента, який брехав, що його не знає, до пересічних депутатів та керівників адміністрацій. Після зникнення Гії українська влада вперше серйозно відчула, що вона не є єдиною владою в Україні. Акція журналістів, які на кожному телеканалі та в кожному виданні говорили про його пошуки, змогла примусити владу давати хоч якісь відповіді. Міліція награвала розслідування, Президент давав особисті доручення, але головне – влада відчула, що її можуть примусити щось робити.

Смерть Гії та події після неї стали певною точкою змін у долі кожного вагомого українського політика. Після 16 вересня 2000 року Л. Кучма втратив шанси будь-коли увійти до історії України як демократичний провідник, остаточно втратив довіру власного народу. Його права рука на той час, Володимир Литвин, який після оприлюднення записів кілька тижнів взагалі не з'являвся на очі журналістам, перестав бути „сірим кардиналом" і був змушений піти у публічну політику.

16 вересня стало приводом для серйозних змін у політичній біографії Юлії Тимошенко, яка, звільнена з посади віце-прем'єра, йде в опозицію і доводить, що є однією з найбільш яскравих супротивників діючої влади. І саме ці ж події в результаті стали слабким місцем для Віктора Ющенка, який на той момент займав посаду прем'єр-міністра. Знаменита „заява трьох" – Президента, прем'єра та спікера із осудом акції „Україна без Кучми" відштовхнула від нього значну частину радикально налаштованих опозиціонерів. Пізніше близьке оточення В. Ющенка пояснювало, що йому доводилося ставити підпис на чистому папері, не бачачи тексту звернення. Однак цей документ завжди залишиться вагомим арґументом у руках його політичних ворогів. В. Ющенко у тій ситуації не міг і не зміг стати провідником опозиції, очолити повстання і першим на теренах СНД створити прецедент „трояндової революції" та зміни пострадянської владної еліти.... Зрештою, Л. Кучму переконали, що саме В. Ющенко у разі добровільної відставки Президента міг обійняти його посаду. М. Потебенько і Л. Деркач опинилися в парламенті на далеко не впливових позиціях. Юрій Кравченко пішов у політичне небуття.

Українська влада стала ще більш закритою і більш циничною. Майже без втрат переживши найгучніший політичний скандал, влада не боїться застосовувати найбрудніші методи боротьби з власними опонентами. Адже непокараний одного разу починає почуватися безкарним...

У перший момент здавалося, що 16 вересня може стати новою точкою відліку в історії розвитку українських ЗМІ. Такої демонстрації журналістської солідарности, як після зникнення Гії, Україна доти не бачила. Однак, акція журналістів захлинулася відразу після оприлюднення записів М. Мельниченка. Журналісти нічого не змогли протиставити потужному політичному пресу.

Суспільство вперше пережило хвилю масового народного піднесення. Тоді, на відміну від дня сьогоднішнього, серед зими, люди йшли на акції протесту не за гроші, а з вірою, що можуть щось змінити самі. Далі прийшло розчарування. Віра змінилася цілковитою зневірою – як у власні сили, так і у власних провідників. Усвідомивши, що Президент країни може „замовити" викрадення журналіста і що йому за це нічого не буде, люди повірили у безкарність влади і у неможливість будь-що їй протиставити. Зрештою, „больовий поріг" сприйняття українцями влади піднявся до недосяжних висот. Важко уявити, який неґатив зможе збурити суспільну думку після того, як суспільство „проковтнуло" справу Гонгадзе та записи М. Мельниченка.

У цій країні вже тяжко когось чимось здивувати – це ще один наслідок історії з Гією. Тих, хто вірить у справедливість і в те, що у цій справі колись таки будуть розставлені всі крапки над „і", значно менше, ніж скептиків. Такими ми стали лише за 4 роки без Гії...

16 вересня у містах України відбулися акції пам'яті Г. Ґонґадзе. На фото: народний депутат Юрій Луценко прикріплює табличку „Вулиця Георгія Гонгадзе" на вул. Банківській, недалеко від будівлі Адміністрації Президента України. *Фото: УНІАН*

В жовтні має прийти весна

НЮ-ЙОРК. – В суботу, 18 вересня, в Народному домі промовляли перед представниками нашої громади колишній посол України в США Антон Бутейко і колишній 1-ий секретар Посольства України в Німеччині Богдан Соколовський. Сьогодні вони – члени проводу Української Народної партії, перший – заступник голови (УНП очолює Юрій Костенко), другий – керівник Секретаріяту. Ціль їхнього приїзду до США – безпосередні контакти з відповідальними працівниками Державного департаменту і Центру стратегічних та міжнародних досліджень, зустрічі з редакторами газети „Вашінґтон Пост", з відомим політологом Збігневом Бжезинським, а також виступи перед українцями в Ню-Йорку, Філядельфії і Вашінґтоні.

Гостей докладно представив присутнім голова УАКРади Ігор Гавдяк. Провідною темою зустрічі була політична ситуація в Україні напередодні президентських виборів – тобто те, що дуже турбує національно свідому частину населення в Україні і, самозрозуміло, нашу західню діяспору, зокрема українську громаду Америки. В дотичному пляні, особливо в частині запитань з залі і відповідей на них, йшлося також про зовнішньополітичні проблеми.

А. Бутейко, один з найдосвідченіших дипломатів незалежної Української держави, довгий час працював першим заступником мінстра закордонних справ, а згодом, вже після Вашінґтону, представляв Україну в Румунії – але як людина, котра відчуває особисту відповідальність за стан речей в своїй країні, за її міжнародний авторитет, за її безпеку, за гідне майбутнє, в якому українська незалежність буде вже недосяжною для зовнішніх зазіхань, не знайшов, як і десятки інших чесних діячів, спільної мови з теперішнім керівництвом держави.

Якраз напередодні, 17 вересня, минув рік після тривожного факту підписання Президентом Л. Кучмою договору про Єдиний економічний простір. Тривога не вщухла, тому що цей факт започаткував небезпечний для української державної незалежности процес – небезпечний вже тим, що він керований з Москви. Годі позбутися враження, що повернення України в орбіту великодержавних інтересів Росії є сьогодні першочерговим завданням московської політики. Путін вочевидь поспішає: поки в Києві домінує промосковська зовнішньополітична орієнтація, він хоче встигнути затягнути Україну за ту межу, коли повернення до засад незалежности буде вже неможливим. Мабуть, не випадково під час останньої зустрічі керівників країн химерної Співдружности незалежних держав білоруський президент Лукашенко нарікав, що Путін всю увагу присвячує Києву, а Мінську – ніякої.

Що Єдиний економічний простір на ділі виявиться синонімом відродження російської великодержавности, передбачали багато українських політиків і політологів, однак мало хто спромігся виступити проти цього так мужньо і відверто, як це зробив Антон Бутейко. Ще перед зустріччю в Ялті, на якій ЄЕП став фактом, дипломат звернувся з листом до Президента Л. Кучми, прем'єр-міністра В. Януковича і голови Верховної Ради В. Литвина, застерігаючи їх від „історичної помилки". Ось декілька речень з того історичного документу дипломатичної чесности і чести: „Положення угоди й концепції ЄЕП суперечать національним інтересам України і не дозволяють вирішити жодної з суттєвих торговельно-економічних проблем українсько-російських взаємин... Членство в ЄЕП поставило б Україну в становище бранця московських інтересів... Подібну помилку у свій час зробив Богдан Хмельницький...". Зі справедливого і гідного поваги протесту проти ЄЕП А. Бутейко залишив пост Посла України в Букарешті.

Влада безсоромно намагається компрометувати всіх, хто приходить в опозицію: мовляв, це вони чинять з образи, бо від них відібрали державні посади.

Ні, не чути було образи чи жалю за посадами в голосі А. Бутейка. Навпаки – він заторкнув „закучмлену" владну верхівку тільки побіжно, як щось не гідне довшого слова, тимчасове, минуще, а весь свій виступ присвятив тій Україні, котра варта любови, – країні величезного економічного, культурного і духовного потенціялу, глибоко гуманній Україні, завдяки якій страшна совєтська імперія розвалилася без пролиття людської крови, тій Україні, котра добровільно відмовилася від ядерної зброї і значною мірою розпогодила небо над усім людством, тій Україні, котра без зайвих слів прийняла тисячі молдавських біженців і дала щирий притулок 200 тисячам татарів. Про Україну передової науки і модерних технологій, ракето- і літакобудування, і саме в цей спосіб позитивного представлення дав відчути присутнім лінію, яка ділить Україну надвоє – на знедолений народ і купку антинародних олігархів.

Достойне у виступі було й те, що обґрунтовуючи переваги В. Ющенка як кандидата від народу і людини, з якою справді варто пов'язувати добрі надії на завтрашній день, А. Бутейко виважено, тверезо дивиться на життя і розуміє, що навіть В. Ющенко не зможе одним помахом руки вивести Україну з глухого кута проблем, в який її завів режим Л. Кучми. Тому треба якомога ширше роздмухувати вогонь всенародного прагнення до докорінних змін. Сьогодні українське суспільство вже не лише готове до змін, але все активніше вимагає їх.

Розвиваючи цю тему, Богдан Соколовський розкрив перед присутніми головний механізм, з допомогою якого влада потягнула Україну на манівці, поставила на межу втрати державної незалежности. Отож застосовувалася така селекція: на чільні керівні пости потрапляли тільки ті „діячі", котрі були вороже наставлені до незалежности України і відродження української нації.

Звідси випливає доленосне значення жовтневих виборів. Але що буде, коли, з огляду на безперервні, явні і потаємні, провокації влади, народний кандидат В. Ющенко не переможе? Обидва гості відповіли: „Будемо продовжувати боротьбу!".

Петро Часто

АМЕРИКА І СВІТ

Дж.Буш і Дж. Керрі домовились про теледебати

ВАШІНҐТОН. – Передвиборні штаби Джорджа Буша та Джона Кері домовилися про три кола публічних теледебатів кандидатів на посаду президента. Перші теледебати відбудуться 30 вересня в університеті міста Корал-Ґейблс на Фльориді. На них будуть обговорюватися питання зовнішньої політики і внутрішньої безпеки . Другі – пройдуть 8 жовтня в Сент-Луїсі, Мізурі. Треті теледебати Президента Дж. Буша і кандидата від Демократичної партії на посаду президента Джона Керрі, де будуть порушені питання внутрішньої політики й економіки, відбудеться 13 жовтня в Темпе, Арізона.

Іран почав збагачення урану

ТЕГРАН, Іран. 21 вересня Іран проголосив, що не збирається припиняти ядерні програми та почав процес збагачення урану, який передбачає перетворення руди на газ. Цей крок порушує резолюцію ядерної аґенції ООН, МАҐАТЕ, що вимагає, аби Іран призупинив усі акції зі збагачення урану. Внаслідок тих процесів можна отримати ядерне паливо або для атомних електростанцій, або для виготовлення ядерної зброї. Це оголошення зроблено по тому, як президент тієї країни Мохамед Хатамі заявив, що Теґран не припинить розробляти мирних атомних технологій. Це після того, як США, Франція, Британія і Німеччина узгіднили проєкт резолюції ООН, яка закликає до негайного припинення Іраном програми збагачення урану.

ОБСЕ критикує вибори в Казахстані

АСТАНА, Казахстан. – Президент Нурсултан Назарбаєв домігся великої підтримки для партії своїх прихильників. Організація з питань безпеки і співпраці у Европі заявила 20 вересня, що парляментські вибори в Казахстані не відповідали міжнародним нормам демократичних виборів – через поширені залякування виборців і провладний ухил в мас-медія. У заяві ОБСЕ сказано, що парляментські вибори в 19 вересня були проведені з серйозними недоліками. Попередні результати свідчать про суттєву підтримку прихильників президента Н. Назарбаєва, який перебуває при владі в Казахстані від часу падіння комунізму. За вислідами голосування на 10 відсотках виборчих дільниць, партія Н. Назарбаєва отримала 43 відсотки голосів. Партія, створена нещодавно його донькою – Дарігою Назарбаєвою, – здобула 19 відсотків, що трохи більше за головну опозиційну партію.

Успіх фільму про Гітлера в Німеччині

БЕРЛІН. – Критики кажуть, що німецький автор Бруно Ганц переконливо зіграв Гітлера, але чи потрібно гуманізувати нацистського лідера? Більше 100,000 німецьких кіноглядачів подивилися прем'єрний показ суперечливого фільму про Гітлера „Крах". У фільмі показаному у 400 залях, швайцарський актор Бруно Ганц грає провідника нацистів, зображення людських рис якого спричинило суперечності. Колишній канцлер Німеччини Гельмут Коль схвально відгукнувся про фільм, сказавши, що то – спосіб нагадати молоді про гітлерівські жахи. Автори фільму, виробництво якого коштувало 9 мільйонів фунтів стерлінгів, заявили, що раді, що стрічку прийшли переглянути як старші люди, так і молоді. Критики висловлюють часто протилежні думки про фільм „Крах", в якому показано кінець Третього Райху у дні, що передували самогубству Гітлера 30 квітня 1945 року. Фільм „Крах" покажуть також у країнах континентальної Европи і в Японії. Випускники фільму висловлюють надію на те, що фільм також вдасться показати в Північній Америці і Британії.

Росія готується до боротьби з тероризмом

МОСКВА. – Росія готується завдати запобігливих ударів по базах терористів, заявив 17 вересня у Москві президент Володимир Путін. Він наголосив, що переговори з терористами недопустимі.„Тепер у Росії ми серйозно готуємося до того, щоб діяти проти терористів запобігливо, але суворо дотримуючись законів, норм Конституції і ,звичайно, суворо дотримуючись норм міжнародного права", – сказав президент Росії.

Ш. Басаєв взяв відповідальність за Беслан

МОСКВА. – Відповідальність за недавні теракти в Росії, у тому числі в Беслані, взяв на себе Шаміль Басаєв. Лист за його підписом з'явився 17 вересня в Інтернеті на сторінці чеченських сепаратистів „Кавказцентр" (www.kavkazcenter.com). У листі йдеться, що умовами звільнення заручників у Беслані були виведення російських військ з Чечні та відставка президента Росії Володимира Путіна, а напади є відповіддю на дії Росії у Чечні. Шаміль Басаєв заявляє, що його група також влаштувала вибухи двох пасажирських літаків у серпні та напад на метро у Москві. Після цього повідомлення заступник секретаря Державного департаменту США Ричард Армітедж , виступаючи у Варшаві, сказав: „Басаєв довів, що його не можна вважати людиною. Ті, хто може вбивати невинних людей заради політичних цілей, недостойні жити у нашому суспільстві". За Ш. Басаєва і Аслана Масхадова російський уряд запропонував 10 млн. дол. винагороди.

Новим провідником СНД став президент Росії

АСТАНА, Казахстан. – У столиці Казахстану завершилася дводенна зустріч провідників країн Співдружності незалежних держав (СНД). Вони обговорили проблеми безпеки та економічні питання, ухвалили спільну заяву щодо боротьби з міжнародним тероризмом, вирішили активізувати працю антитерористичного центру СНД. Президент України Л. Кучма закликав країни СНД посилити боротьбу з відмиванням „брудних грошей", що використовуються для фінансування міжнародного тероризму. Провідники країн СНД звільнили Леоніда Кучму від обов'язків голови Ради СНД і обрали на цей пост президента Росії В. Путіна.

За матеріялами ЗМІ

УНСоюз братиме участь у XIX конґресі УККА

У наступні вихідні, від п'ятниці до неділі включно, 24 – 26 вересня, представники Українського Народного Союзу братимуть участь у XIX конґресі Українського Конґресового Комітету Америки – щочотирирічній конвенції цієї організації.

Як наші читачі пригадують, на річних зборах Головного Уряду УНСоюзу, які відбулися на Союзівці 21–32 листопада 2003 року, Головний уряд одностайно вирішив відновити довголітні взаємини УНСоюзу з УККА – на тих самих підставах і в тому самому статусі, котрі були чинні в часи первісного членства. У нашій заяві, оприлюдненій після цього важливого голосування, було зазначено: „В нас є щире бажання, щоб цей крок послужив заохотою для інших знайти ґрунт співпраці для добра нашої громади".

В заяві також було підкреслено, що „лише з позицій сили і співпраці ми, як громада, можемо виступати єдиним сильним голосом на громадській та світовій арені. Відтак Український Народний Союз – організація, яка об'єднує 45,000 членів різних поглядів і переконань, вірить в необхідність плекання духу єдности і співпраці в нашій громаді".

Екзекутивний Комітет

Обговорено проблеми боротьби з тероризмом

ВАШІНҐТОН. – Проблеми боротьби з тероризмом та розповсюдженням озброєнь, виявлення радикальних ідеологій, створення системи ґлобальної безпеки і дієздатних механізмів її забезпечення обговорені на конференції „Зміни динаміки безпеки на теренах Евразії", що відбулася у Національному університеті оборони США 8-9 вересня. У роботі конференції взяли участь радник Центру стратегічних і міжнародних досліджень США Збігнєв Бжезінский, помічник Держсекретаря США Елізабет Джонс, перший заступник директора Інституту стратегічних досліджень США Стівен Фланеген, президент Асоціяції Атлантичного Союзу Роберт Гантер, президент проєкту „Перехідні демократії" і неурядового Комітету США з питань НАТО Брюс Джексон, помічник міністра оборони США з питань Европи та НАТО Ян Бжезінський, радник Президента України зі спеціяльних міжнародних питань Анатолій Зленко. Без перебільшення треба відзначити, що в кожному виступі чи обговоренні була згадана Україна, яка за словами Роберта Гантера „є невід'ємною частиною европейської цивілізації та останнім елементом в ланцюзі Об'єднаної Европи, без якого процес европейської інтеґрації та побудови механізму загальної европейської безпеки залишиться незавершеним". У своєму виступі Збігнєв Бжезінський доповів про геополітичні зміни, що сталися в світі після 11 вересня, про проблеми в міжнародній політиці США. Говорячи про Україну, колишній радник з національної безпеки Президента США підкреслив, що для України немає іншої історичної альтернативи, крім вступу до ЕС та НАТО.

Елізабет Джонс висловила вдячність на адресу українських миротворців, які бездоганно виконують свої обов'язки у справі встановлення миру та боротьбі з тероризмом. Стівен Фланеген підкреслив історичне значення відмови України від зброї масового знищення. Майже всі, хто говорив про Україну, підкреслили необхідність проведення демократичних зрушень в державі, і насамперед, проведення чесних та прозорих президентських виборів.

Радек Сікорський сказав, що Україна може обманути тільки сама себе, але не міжнародну спільноту. Продовжуючи тему виборів президента в Україні Брюс Джексон сказав, що у разі, якщо існуюча влада підробить результати виборів чи проводитиме ці вибори зі значними порушення прав людини на волевиявлення, це не тільки зачинить двері для України в Европейський дім, але й може спричинити відповідну неґативну реакцію з боку економічно розвинутих країн.

Ян Бжезінський розповів про перспективи розвитку Північно-Атлянтичного альянсу та зауважив на те, що двері до НАТО залишаються відкриті для всіх, хто справді бажає приєднатися до цієї організації, у тому числі і для України.

У своїй промові Анатолій Зленко підкреслив, що міжнародній спільноті треба зосередитись на тезі неподільности міжнародної безпеки. Свої слова він пояснив тим, що зараз не існує країни, яка б залишалась осторонь від проблем, пов'язаних з міжнародною безпекою. Анатолій Зленко розповів про те, як Україна бачить своє місце у ґльобальній системі міжнародної безпеки, про ініціятиви у питаннях міжнародної безпеки, що пропонувала Україна в Раді безпеки ООН та в інших міжнародних організаціях, про участь України у миротворчих акціях в Іраку. Понад 20 тисяч військовослужбовців України брали участь в акціях з підтримання миру, і це є найбільшим внеском серед країн Европи.

Генадій Беліменко

ВИБОРИ – 2004 В УКРАЇНІ

31 жовтня і в Нью-Йорку відбудуться вибори президента України

НЮ-ЙОРК. – 18 вересня в конференційній залі УККА було влаштовано зустріч працівників українських засобів масової інформації і взагалі виборців з Генеральним консулом України в Нью-Йорку Сергієм Погорельцевим і консулом Андрієм Олефіровим з питань, що стосуються наступних виборів Президента України. Початок, щоправда, був невеселим: ключа від конференційної залі не було зустріч почалася не о 10-ій ранку, як було оголошено, а з великим запізненням, майбутні виборці чекали, сидячи на сходах (з думкою про них у вбиральні з'явився напис: „Просимо не вживати"), а дипломати прогулювалися під дощем на вулиці. Раніше до „Свободи" надійшло кілька запитань від читачів тижневика, і я скористався чеканням, щоб почути відповіді на них консула Андрія Олефірова.

Микола Дорош: *„Чи до складу виборчої комісії, крім працівників консульства, можуть ввійти також представники громадських організацій діяспори? Чи будуть на виборчій дільниці в Нью-Йорку спостерігачі? Чи вони можуть бути з числа громадян США українського походження, чи з числа громадян України - постійних мешканців США?"*

– Державні службовці не мають права участи у виборчій комісії, тому до її складу в Нью-Йорку ніхто з працівників консульства не ввійде. Це повинні бути громадяни України. Міжнародні спостерігачі за виборами в Україні передбачені тільки на її території. Призначення міжнародних спостерігачів на закордонній виборчій дільниці, яка є територією України, в цілому можливе за рішенням Центральної виборчої комісії (ЦВК). При утворенні додаткових виборчих дільниць, за межами українських дипломатичних установ, участь міжнародних спостерігачів не передбачена, тому що ці виборчі дільниці не є територією України. Кожен з кандидатів, кожна партія чи бльок, які висунули своїх кандидатів, можуть призначити також своїх (не міжнародних) спостерігачів, але вони повинні бути затверджені ЦВК, мати відповідні посвідчення.

Ольга Кос-Стефанишин, Нью-Йорк: *„У травні газети опублікували звернення СКУ про зголошення до 1 липня громадян України до реєстрації для участи у виборах. Наступне повідомлення було про те, що громадяни України, які не перебувають на консульському обліку, не будуть внесені до списків виборців. А що робити тим, які не перебувають на консульському обліку? Це постійні мешканці США, які не стали на консульський облік, громадяни України, які не мають права на постійне проживання в США, особи, у яких закінчився термін дії пашпорту, або такі, що мають пашпорти СССР зі штампом „Україна", а також громадяни України, які приїхали тимчасово до США саме в період виборів".*

– Генеральне консульство України подало до ЦВК списки громадян України, які перебували на консульському обліку станом на 1 липня, щоб на цій підставі попередньо визначити можливе число виборців в кожному регіоні і скласти первісну основу списків для виборчої комісії. Ці дані не стосувалися усієї маси виборців, кожен з яких має право особисто, з поданням заяви, зареєструватися у виборчій комісії до 23 жовтня. Підставою для реєстрації може бути дійсний пашпорт громадянина України для виїзду за кордон, службовий або дипломатичний пашпорти, посвідчення особи моряка. Громадянин України вважається особою на постійному перебуванні за кордоном, якщо у нього про це є в пашпорті відповідний штамп з України. Є юридична різниця між дозволом уряду США на постійне проживання у своїй країні і згодою уряду України на виїзд свого громадянина за кордон для постійного проживання, тому що йдеться про законодавство двох різних держав. Набуття такого права у США не означає, що ця особа полагодила свої взаємини з урядом України. Громадяни України мають право, але не мають обов'язку ставати на консульський облік і ця обставина ніяк не впливає на їхню участь в голосуванні – можна не бути на консульському обліку, але брати участь в голосуванні. Термін дії пашпортів СССР для виїзду за кордон закінчився 1 січня 1998 року і тепер ці документи не дають права участі у виборах. Також не можуть бути учасниками виборів особи без громадянства. При отриманні від громадян України заяв про включення до списків виборців виборча комісія щодоби повідомляє ЦВК про нових зареєстрованих виборців, які раніше не перебували на консульському обліку, а тому не потрапили до списків, а ЦВК, в свою чергу, повідомляє про них виборчі комісії за місцем їхнього попереднього проживання, щоб ці особи були вилучені зі списків. Якщо виборець виїздить з свого місця проживання в останній тиждень перед виборами, між 23 і 31 жовтня, то він повинен узяти в своїй виборчій комісії відкріпне посвідчення, на підставі якого можна проголосувати за місцем тимчасового перебування без попередньої реєстрації.

На зустрічі в бюрі УККА Сергій Погорельцев (зліва) і Андрій Олефіров.

Катерина, Спрінг Валі, Н. Й.: *„Як проголосувати громадянам України, які працюють без вихідних і не мають авт, щоб поїхати до Нью-Йорку? Може б створити допоміжні виборчі дільниці або привезти до них скриньки і бюлетені, а вони заплатили б за авто, щоб на додаткові дільниці приїхати?"*

– Закон про вибори не передбачає відвідування виборців за кордоном за місцем їхнього проживання. Приїзд на дільницю для голосування має бути турботою самого виборця. Хоча праця без вихідних, без можливості відвідання іншого міста, на жаль, є реальністю для деяких громадян України, проте закони США такої праці не дозволяють. Щодо додаткових виборчих дільниць, то їх створення можливе з ініціятиви самих виборців, але кожна така дільниця повинна відповідати вимогам закону за розмірами площі і числом приміщень, засобами зв'язку, мати виборчу комісію в повному складі, досконало обізнану з законом про вибори, мати дозвіл місцевої влади. Досі кілька громад висловлювали думки про створення у них додаткових виборчих дільниць.

Учасники зустрічі в бюрі УККА

Тим часом після 40-хвилинного чекання на ключ від залі член екзекутиви УККА Андрій Шуль виявив ініціятиву і знайшов допоміжне приміщення, в якому учасники зустрічі (дехто через тісняву – стоячи) прилучилися до розмови про наступні вибори.

Спершу Андрій Шуль привітав усіх учасників зустрічі і розповів про діяльність УККА в площині підготування і проведення у США і Україні виборів президента України. Сергій Погорельцев і Андрій Олефіров докладно поінформували присутніх про усі деталі наступних виборів. Подаю кортокий виклад основних питань.

Виборча комісія утворюється не пізніше 25 вересня з громадян України, які проживають на території консульського округу. До її складу в Нью-Йорку ввійдуть 13 осіб. Виборча дільниця ч. 94 утворена в приміщенні Генерального консульства України в Нью-Йорку (240 East 49 th Street), де постійно перебуватимуть члени виборчої комісії, а консульство в разі потреби подбає, щоб вони могли чергувати також у вихідні дні. У день виборів виборча дільниця буде відчинена для виборців від 8-ої години ранку до 8-ої вечора.

На дільниці буде 6 кабін для обдумування вибору і 4 скрині для бюлетенів. На консульському обліку перебуває 3,100 громадян України, але участь у виборах може узяти більше людей, тому при голосуванні не слід утворювати скупчень на вулиці, спільно заощаджувати час, а після виконання свого громадянського обов'язку залишати приміщення.

Генеральний консул Сергій Погорельцев у своїй промові відзначив великий інтерес до виборів громадян України, які перебувають за кордоном, про що свідчить значне число запитань, зокрема надісланих через редакцію „Свободи". „Є закон про вибори президента, – сказав він, – і ми повинні пильно подбати про те, щоб вибори відбулися згідно цього закону".

Докладна інформація про порядок проведення виборів і хід приготування до них вміщена в інтернеті на сторінці ЦВК: www.cvk.gov.ua

Левко Хмельковський

Загадки передвиборної кампанії

Чим ближче вибори Президента України, тим частіше трапляються події, на які виборцям важко дістати пояснення. Що криється за таємничим отруєнням кандидата у президенти В. Ющенка? Чи можна це вважати замахом на життя? Чому за 45 днів перед виборами російські прокурори викликають Юлію Тимошенко, одного з провідників опозиції, на допит до Москви? Чому повсюдно перешкоджають виступам перед виборцями опозиційних кандидатів? Чи не тому, що В. Ющенко за підтримкою виборців випереджає кандидата від влади В. Януковича? Згідно з опитуванням, проведеним фондом „Демократичні ініціятиви" і центром „Соціс" за популярністю першість посідає В. Ющенко, далі йдуть В. Янукович, П. Симоненко, О. Мороз, Н. Вітренко та інші. А у західньому регіоні України за В. Ющенка готові проголосувати 69 відс. опитаних. Така популярність небажаного для влади кандидата викликає протидію йому та іншим кандидатам від опозиції у різних формах, частину з яких подано у запитаннях на початку статті.

Центральна виборча комісія отримала від В. Ющенка 21 скаргу на порушення встановлених законом обмежень щодо ведення передвиборної агітації загальнодержавними засобами масової інформації. Водночас в країні ширяться офіційні повідомлення про кандидата В. Януковича з фотоілюстраціями, авдіо-, відеозаписами та кінофільмами , що, безумовно є передвиборною агітацією.

Влада випробувала незаконні засоби впливу і не боїться відповідальности. Владу звинувачували в смерті Г. Гонгадзе, в знищенні інших людей, в корупції, погрозах, але влада продовжує існувати і непогано себе почуває. Її не турбує, що скаже про неї світова громадськість. Влада хоче зберегти себе і здобуті мільярди, тому піде на все. Влада може спробувати фальсифікувати вибори, навіть вбивати опозиційних провідників, але вона неухильно програє у підтримці населення, серед якого зростає переконаність, що саме В. Ющенко очолить владу в Україні і приведе її до реформ.

Головна військова прокуратура Росії викликала на допит до Москви Ю. Тимошенко, яка нібито давала через посередників хабарі російським офіцерам. Це, безперечно, не може не відбуватися за вказівкою президента В. Путіна, якого міг попросити про це лише президент Л. Кучма. І це є той технологічний крок, який використовується силовими структурами двох країн з тим, щоб ослабити сьогодні В. Ющенка. Вона працювала віце-прем'єр-міністром в уряді В. Ющенка і не влаштовувала ні українських, ні російських олігархів, тому й „пішла" з уряду. А чи не простіше було б приїхати комусь із представників прокуратури до Києва і зустрітися із Ю. Тимошенко?

У серпні, в Криму, Л. Кучма домовився з В. Путіним (це не є сьогодні таємницею) про підтримку Росією української влади. Це так званий бартер, конвертація незалежности економічної і політичної на допомогу у збереженні нинішньої адміністративно-командної системи. Для цього плянується понад півмільйона голосів вкинути на так званих закордонних дільницях, які розташовані в Росії. Домовленість досягнута й навколо того, що у випадку, коли влада не зможе зупинити перемогу В. Ющенка, вона готова говорити про скасування результатів виборів, і в цьому Росія також повинна надати Л. Кучмі підтримку. Тим часом з'явилася купа політиків в українському суспільстві і у Верховній Раді, які наголошують, що буде третій шлях, що є певні політичні сили, які готові вийти навіть у друге коло і навіть В. Ющенка перемогти. Якщо вибори будуть визнані з якогось приводу недійсними, то такі сили складатимуть Л. Кучма і Ю. Тимошенко. Представник бльоку В. Ющенка Олександер Турчинов заявив, що влада Л. Кучми, В. Януковича, В. Медведчука фактично чинить терор проти власного народу, намагаючись фізично, політично, морально, інформаційно знищити своїх опонентів, бо не може перемогти їх у чесній боротьбі. Важко з ним не погодитись.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про дзвін, що дзвонить на славу двох Купчинських

У наші руки потрапив часопис Національної Спілки письменників України „Дзвін", ч. 8 за 2004 р., привезений зі Львова, який зацікавив не тільки змістом, як дивним його підібранням. Бо як інакше пояснити, хіба не випадковістю, що знаходимо в ньому одну за другою дві статті на тему двох членів роду Купчинських таких різних зацікавленнями, і таких відомих у нашій спільноті.

Перша з них торкається „барда української пісні" і „не тільки барда" (як читаємо у заголовку статті) – Романа Купчинського, з приводу 110-ліття від дня його народження, яке саме припадає на 24-ий день цього місяця. Друга, що слідує після тієї першої під заголовком „Дерева край дороги", написана з приводу сімдесятиліття Олега Купчинського, відомого філолога, історика-архівіста, незмінного наукового секретаря НТШ в Україні.

Ось „Дзвін" використав нагоду днів народження, щоб подати читачам цікаві та вичерпні інформації про двох різних своєю працею, а таки споріднених нетільки прізвищем Купчинських: барда української пісні Романа і любителя української пісні, хоча науковця за званням, Олега.

Отож вичерпна стаття Тараса Салиги про барда української пісні і тепла, дружня стаття, а радше спомини доброго друга ювіляра Андрія Содомори про наукового секретаря НТШ немов переплітаються одна в одну, відзначуючи двоє широковідомих людей з тим самим прізвищем та тим самим родинним корінням, а однак таких різних світосприйманням і зацікавленням.

Це треба з признанням підкреслити на користь редакції того журналу, що він зумів використати нагоду, щоб дати читачам відповідний матеріял для роздуму, а тим нечисленним вже читачам, що мали щастя знати обох іменинників, поставити ще раз перед очі оці сильветки двох Купчинських, які стільки серця, любови та своїх сил дали і дають для своєї батьківщини – України.

Дарма, що вони дуже різні характером, різні своєю творчістю і своїм підходом до життя. Але, незважаючи на це, для обох їх служіння Україні, любов до неї і бажання дати якнайбільше своїх сил в ім'я своєї батьківщини стоять на провідному місці, творять зміст їхнього життя та зміст їхніх праць.

Тому добре, що саме журнал Спілки письменників України зібрав у одному числі інформації про ці дві такі різні, а однак з одного коріння вирослі галузки одного із славних священичих родів галицької землі. Це, в першу чергу, добре з уваги на можливість ознайомлення молодого покоління з творчістю та працею тих відомих одиниць галицького роду, про яких вже не так легко сьогодні дізнатися.

Особливо для молодих поколінь України вже чужа творчість нашого колись так славного співця стрілецької слави Романа Купчинського, і ледве чи відомі наукові праці та довідки його не менше славного родича Олега.

Чи не добре, що саме „Дзвін" їм дзвонить тепер на славу?

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Похвальне порозуміння між Українськими Церквами

Владика Софрон Мудрий з Івано-Франківської епархії УГКЦ, Галицький Митрополит Андрій УАПЦ і Архиєпископ Йоасаф УПЦ Київського патріярхату підписали спільне прохання до Михайла Вишиванюка – голови державної адміністрації Івано-Франківської області, Василя Бруса – голови обласної ради і Зіновія Шкутяка – посадника Івано-Франківська, щоб одержати дозвіл на відправи почергових Богослужень в колишній церкві, яка служить тепер приміщенням для музею мистецтва. „Беручи до уваги загальну опінію, ми висловлюємо наше щире бажання і теж бажання наших вірних бачити у цій старовинній церкві спільну спадщину Христової Церкви, яка служитиме як місце пошани законів і зберігання християнських традицій і обрядів задля виховання майбутніх поколінь Божих дітей, – написано у цій заяві трьох ієрархів.

– Ця церква буде добрим прикладом поєднання в Христі в одній національній Українській Христовій Церкві, що було мрією великих Митрополитів Петра Могили, Веніямина Рутського, Андрея Шептицького і Патріярхів Мстислава і Йосифа, а теж інших церковних Ієрархів"

(Релігійна Інформаційна Служба України. Переклад із „The Ukrainian Weekly" (Aug. 8, 2004).

Це невеличке, здавалося б, звичайне повідомлення про події в нашому церковному житті є важливим історичним документом, повним дуже значних, глибоких думок і великих візій, що може стати поворотною точкою в нашій історії. Тут виразно говориться про спільні пляни церковних провідників наших традиційних Українських Церков і нашого українського мирянства щодо церковного поєднання в одній національній Українській Христовій Церкві. Виглядає, що ми вже починаємо самостійно думати і діяти, що скидаємо з себе чужі духовні кайдани, які гнітили нас впродовж довгих сторіч; що стаємо творцями своєї власної історії.

Євген Іванків,
Чикаго

До чужого ярма не впрягайтеся

Читаючи наш популярний часопис „Свободу", на сторінці 15-ій я побачив статтю наших архиєреїв Константина, Антонія і Всеволода „Нехай Дух правди зійде на Україну". Наші архиєреї у цій високозмістовній статті вирішили нас відлучити від нашої байдужости, щоб ми стали активнішими в наших церковних і національних справах. Маючи вільну хвилину часу, візьмімо в свої руки всесвітню історію, щоб переконатися, що всі народи світу за свою самостійність терпіли різного роду невигоди і боролися. І ми співаємо „Душу і тіло ми положим за нашу свободу".

Для нашої самостійної України і для нашої Православної Церкви треба вложити більше національної і релігійної уваги та праці. Нам треба по нашій змозі нашій Церкві і Матері-Україні допомагати матеріяльно, а тоді Господь і нам допоможе, а наша Україна свої теперішні невигоди успішно переможе. Нехай же у своїй хаті буде не чужа, а своя правда. Молімо Всевишнього, щоб поблагословив наших Владик, і шановну редакцію „Свободи" довгим і безжурним віком.

Апостол Павло нас вчить: „До чужого ярма не впрягайтеся з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою". То не впрягаймося!

о. Володимир Боровський,
Мінеаполіс, Мін.

Оксана Корень має протези

Милосердно і невідкладно через ЗУАДК був наданий порятунок 25-річній Оксані Корень в страшному горі. Два роки тому вона втратила, після наїзду на неї авта, обидві ноги. До української американської громади вона зверталась з проханням зібрати кошти на протезування ніг. На даний час Оксана вже на протезах. Їх виготовив за державний кошт в Києві, в майстерні „Ортотех-Сервіс" доктор Олександер Зеленський.

ЗУАДК з пожертв громади надав допомогу в розмірі 2,687 дол. 1,000 дол. зібрало Сестрицтво св. Ольги при парафії св. Андрія у Вашінгтоні. Покрито видатки на придбання їй відповідного взуття і інвалідних ходунків, на виконання масажу. Решту коштів будуть витрачати в мірі необхідности, виключно на потреби, зв'язані зі здоров'ям Оксани.

Оксана Корень

„З Божою поміччю, вона вижила, а з допомогою добрих людей повинна жити далі", – ці слова сказала президент ЗУАДКу д-р Лариса Кий, котра перебувала з метою контролі за працею представництва в Україні і провідала Оксану в Києві під час протезування.

Віра Принько,
Київ

Про що не говорять...

В основному ми завжди зосереджуємо нашу увагу на політичних спектрах життя в Україні, економічних негараздах та нестабільних передвиборчих процесах, що проходять в Україні, але не добачаємо інших прихованих процесів, які в майбутньому можуть жорстоко відбитися на нашому народі. Зокрема в Україні триває приватизація підприємств, продавання селянам їх власної землі, яку раніше було від них забрано до колгоспу. Але як відомо, селяни не мають грошей на купівлю землі, ані засобів, щоб її обробляти, тому здають свою землю в оренду або продають її чужинцям. Знедолені злиднями, вони залишають свої садиби та порослі бур'янами городи, їдуть шукати праці в містах, або виїжджають за кордон на заробітки.

У висліді такого явища є небезпека, що українське село змінить свій вигляд і втратить характер незалежності, бо селяни будуть змушені працювати у чужих землевласників за пропоновану їм платню, що виглядатиме в Україні формою „неокріпацтва". Проте цими питаннями ніхто не цікавиться...

Не менш загрозливою проблемою для патріотичної молоді є набуття вищої освіти. І хоча в Україні є багато університетів, але не для всіх студентів двері відкриті, бо на річні плати за студії можуть собі дозволити тільки діти державних владників, олігархів та крупних підприємців. Діти професіоналістів, робітників чи селян мусять задовольнитись менше знаними навчальними закладами. А це означає, що завтра ця непатріотична молодь займе місця в державній структурі, а патріотична молодь працюватиме на підрядних роботах.

Здійснимо невеликий екскурс. Чотирирічні оплати в Київському національному університеті імені Т. Шевченка становлять 54,100 гривень. Батьки студента, які є обоє лікарями, річно заробляють 10.574 гривні, тобто за чотири роки в них буде недобору на 11,840 гривень. За такими доходами батьки не мають можливости оплачувати навчання студента вже в наступному році. Слід вітати ініціятиву дирекції Фундації „Воля", яка придбала частину фондів і створила Стипендійний фонд, з якого будуть користатися малозаможні, обдаровані студенти в Україні. Початок дуже добрий, але щоб задовільнити хоч частинно потреби студентства, каса далеко не задовільна.

Комісія Стипендійного фонду звертається з гарячим проханням до всіх організацій, кредитівок, українських установ та жертвенних добродіїв, щоб вони внесли кошти у тривалий фонд української майбутности. Студенти в анкетних проханнях зобов'язуються по закінченні студій, в певному проміжку часу, безвідсотково повернути до Стипендійного фонду одержану ними суму на студії.

Усіх, хто може допомогти Стипендійному фондові просимо виписувати чеки на: „UAFF Study Fund", P. O. Box 255, Cooper Station, New York, NY 10276.

За Управу Стипендійного фонду

Іван Буртик,
Кліфтон, Н. Дж.

„Свободі" – 111 років

Вітаю „Свободу" з нагоди 111-річчя газети! В країні, котра пишається своїм різноманіттям, це справжня насолода – вирізняти членів етнічних меншин-громад за їхню важку працю та відданість у зберіганні культурної багатогранности, що робить наш повіт таким славним. Є дуже важливим для наших етнічних громад берегти культурну спадщину, наші багаті традиції. Ваше видання є важливим засобом зв'язку для громади, як також навчальним посібником для ваших читачів. Я схвалюю ваше зобов'язання перед українсько-американською громадою. Ваша відданість, котру вкладаєте в кожне число видання заслуговує на високу оцінку.

Марія Папас,
скарбник повіту Кук, Іл.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Діти, внуки і правнуки відвідують Союзівку

Головний секретар УНСоюзу Христина Козак (зліва), Оксана і Мирон Кривуличі

Кожний уважає, що його праця найважча. І я не є іншою. Однак, як координатор особливих проєктів при УНСоюзі, протягом років я переконалася, що праця для УНСоюзу і його найбільшої посілости – Союзівки приносить велике задоволення і є надзвичайно корисна. Я хочу поділитися з вами останніми враженнями, які я мала, відвідуючи наші популярні літні табори – „Табір Пташат" і „Табір Чемного", та накреслити, як кампанія сприяння зв'язку між УНСоюзом і українською громадою взагалі, допомагає зміцнити фінансову допомогу Союзівці і сприяти членству УНСоюзу.

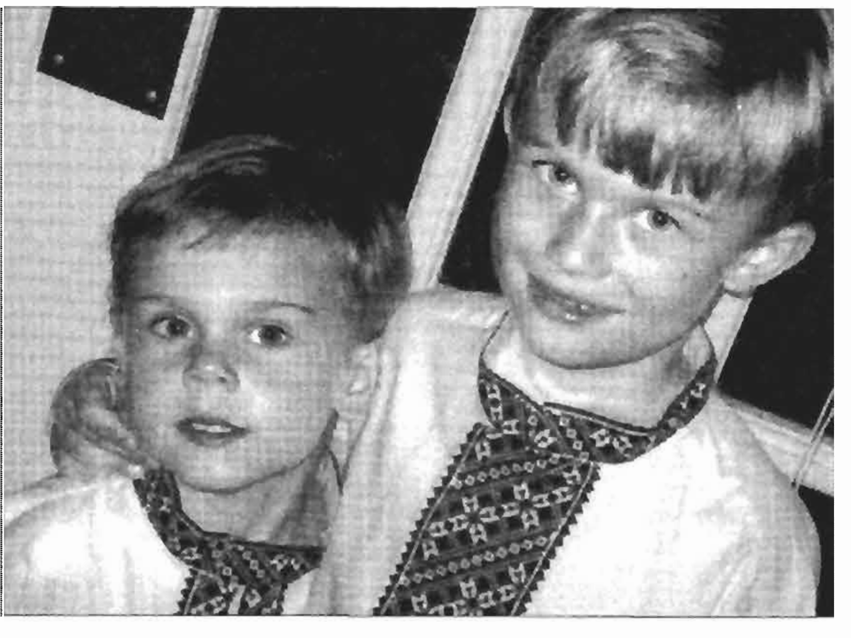
Головний секретар УНСоюзу Христина Козак взяла на себе завдання допомогти покращити контакт між її бюром і членством УНСоюзу. У зв'язку з всенародною громадською кампанією „Life Insurance Awareness Month", я мала шану у її товаристві відбути цього літа декілька поїздок на Союзівку для сприяння УНСоюзові.

Подиву гідним і рівночасно різним було цілковите зобов'язання ідеологій обидвох таборів сприяти українській спадщині і культурі. „Табір Пташат" є україномовним табором для малят. Тут таборовики грали гри, співали пісні, танцювали, втішались природою та з увагою слухали казочки і все – українською мовою.

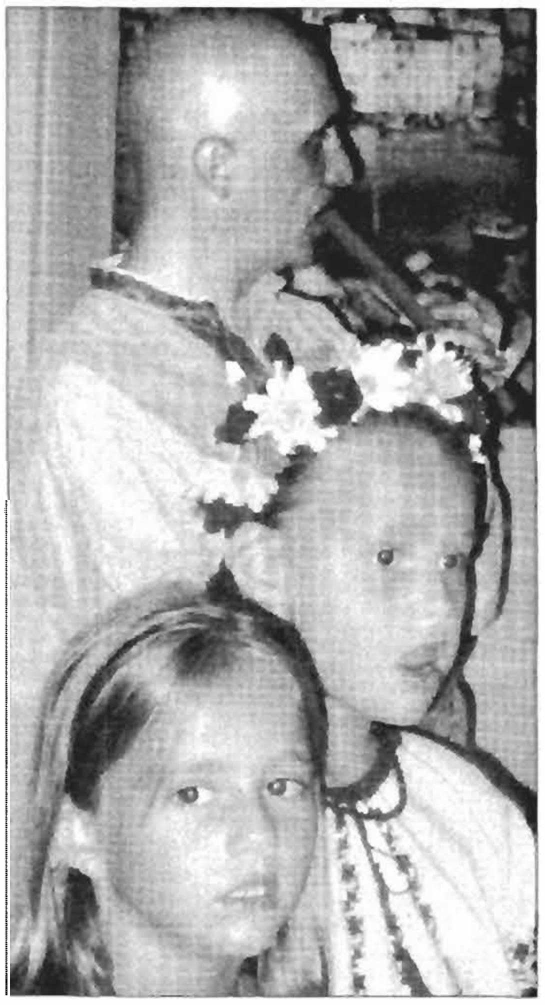
У „Таборі Чемного" програма таборовиків була точно ця сама, тільки в англійській мові. Приглядаючися до дітей, з яких ще деякі мали труднощі говорити будь-якою мовою, ви собі ясно усвідомлювали, що вони, безумовно, всі – українці. Вони з увагою прислухалися до народних казочок, а на їхніх маленьких личках віддзеркалювалося переживття. Із задоволенням вони співали пісні зі своїми виховниками, маленькими ніжками, з деяким трудом, виконували танці і були надзвичайно горді пишатися у народному вбранні, дівчатка у віночках, а хлопчики – у шароварах. Яке це піднесене почуття дає кожному, хто турбується майбутнім наступного українського по-

(Закінчення на стор. 9)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ – ДІТРОЙТСЬКА ОКРУГА
НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
УКРАЇНСЬКІ ГРАДУАНТИ ДІТРОЙТУ і ВІНДЗОРУ

влаштовують з нагоди відзначення 110-ліття УНСоюзу

Авторський Вечір

д-ра МИРОНА КУРОПАСЯ

автора нової книжки

„Українсько-Американська Твердиня"

який відбудеться

в суботу, 2 жовтня 2004 р., о год. 5-ій по пол.

Український культурний центр
26601 Ryan Road, Warren, Michigan

Після виступу автора, чай, кава і солодке.

Про послуги УНСоюзу для української громади
говоритиме головний секретар

ХРИСТИНА КОЗАК

Гостям раді! *Гостям раді!*
Вступ 5 дол.

УНСоюз повідомляє членів про ще один привілей

Український Народний Союз – братська установа, заснована у 1894 році, зі задоволенням повідомляє про новий привілей для своїх членів, а це – Гарантоване надання забезпечення на ціле життя.

Гарантоване надання забезпечення на ціле життя – це плян, яким УНСоюз виявляє вдячність своєму членству за його безперервну підтримку протягом останніх 110 років, пропонуючи грамоту, в якій не ставиться ніяких питань. Плян Гарантованого надання забезпечення на ціле життя для членів УНСоюзу є до набуття у сумі 3,000 або 5,000 дол. Цей плян не складний, легкий, без всякої напруги. Члени у віці між 35–90 роками життя, що вже мають активні грамоти і платять вкладки, грамоти з одноразовою вкладкою, виплачені грамоти або пенсійні, мають право придбати плян Гарантованої видачі забезпечення на ціле життя, без огляду на минулий або теперішній стан здоров'я. Ніякі питання не ставляться.

Плян Гарантованого надання забезпечення на ціле життя – це постійний забезпечений плян. Як і на кожному постійному забезпеченні, так і на цьому, нагромаджується грошова вартість. Вкладки на цьому пляні не збільшуються, привілеї не будуть зменшуватися, і як довго ви вплачуєте вкладки, ваші привілеї не можуть бути скасовані.

Дуже важливо усвідомити собі, що хоча член УНСоюзу має уже грамоту, посмертна виплата у сумі 500 дол. або 1,000 дол. не іде в парі з інфляцією і напевно не буде мати цієї самої економічної допомоги і впливу, які мала 20 чи 30 років тому.

Отже, скористайтеся з цієї нової пропозиції для членів. У справі інформацій щодо вкладок і аплікацій члени можуть контактуватися з їхніми відділовими секретарями, або телефонувати до Головної канцелярії УНСоюзу на число (800) 253-9862.

Христина Е. Козак,
Головний секретар
УНСоюзу

календар подій

24 – 25 ВЕРЕСНЯ
Пласт, Курінна Рада „Спартанки".

25 ВЕРЕСНЯ
Весілля –
Катерина О'Конел і Петро Зєлик.

2 ЖОВТНЯ
Ellenville High School Reunion, Class of '49.
Ellenville High School Reunion, Class of '84.

3 ЖОВТНЯ
Republican Fundraising Banquet, 4:30pm

9 ЖОВТНЯ
Весілля –
Таня Благітка і Михайло Ядліцький.

15 ЖОВТНЯ
Ellenville Retired Teachers Luncheon.

16 ЖОВТНЯ
Весілля –
Alexandra Anastasia Holubec and David Scott Nirschl.

23 ЖОВТНЯ
Весілля – Наталка Баранкевич і Марко Мазурець

29 – 31 ЖОВТНЯ
Halloween Weekend with children's costume parade, costume zabava and more!

5 – 7 ЛИСТОПАДА
Пласт – „вікенд" Орликіяда.

25 – 28 ЛИСТОПАДА
Thanksgiving Weekend Packages Available.

11 ГРУДНЯ
Ulster Correctional Facility Christmas Party.

Діти, внуки...

(Закінчення зі стор. 8)

коління! Я провела декілька чудових, теплих днів, відвідуючи Союзівку, зустрічаючи членів УНСоюзу і брала фотознімки цього майбутнього українського покоління.

З подивом і захопленням Христина Козак і я спостерігали організаторів табору та виховників, які доклали усіх зусиль, щоб ці табори були приємними, але також хотіли упевнитись, що ця важлива лекція була вивчена кожним учасником. Бути українцем – це гордість. Я поважаю усіх батьків, що привезли своїх дітей до таборів з усіх закутків цієї країни. Вони хотіли запевнення, що їхні діти від самих початків отримають почуття приналежности до української громади. В короткому часі ці самі батьки привезуть своїх дітей на популярний тиждень у Вайлдвуд, Н. Дж.

Це ще одне місце, де старші підлітки та молоді дорослі, україномовні або ні, різних релігій, різної політичної приналежности збираються з усіх кутків США і Канади грати завзято відбиванку чи інші гри, але найважливіше – збираються зустріти один одного.

Цього року відбувся спеціяльний турнір „bocce ball" і увесь дохід призначено на відродження Союзівки. Ми турбуємося, чи це нове покоління дбає про громаду. Так! Цілком певно вони дбають, кожний своїм способом.

На Союзівці під час дитячих таборів ми зустріли родину, яка відзначала їхню п'яту зустріч. Інша родина – шість поколінь, прибула тут з усіх кінців США і Канади, незважаючи на відстань у кількасот миль. Усі зібралися тут, щоб здійснити чудову зустріч з їхніми рідними. Усі очікували остаточно зустріти нових членів родини, правнуків, новоодружених і т. п. Одна родина, зокрема, організувала на Союзівці зустріч понад 40 членів. Старша цього роду зустріла свого чоловіка на Союзівці багато років тому, і від цього дня для цілої родини Союзівка стала незамінним місцем відпочинку. Її діти, внуки і правнуки відвідують Союзівку і насолоджуються літніми таборами, які відбуваються у приязній родинній атмосфері і сприяють українській культурі. Це справді варте уваги і дуже будуюче. Це не тільки чудовий приклад родинної історії, але це залишає почуття гордости бути українцем та належати до цієї нації.

Оксана Тритяк,
координатор особливих проєктів УНСоюзу

РОЧЕСТЕР, Н.Й., ВІДДІЛ 367, УНС

В суботу, 2 жовтня 2004 р.

буде відправлена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ

о год. 9:00 ранку

за померлих членів Українського Народного Союзу
367 Відділу, Т-ва „Запорозька Січ".

По літургії сніданок і збори в їдальні школи св. Йосафата.

Секретар, Христина Дзюба

„Разом ми переможемо!“

Виступ В. Ющенка в Києві на Європейській площі 18 вересня

Віктор Ющенко 18 вересня виступає в Києві на вічі під час акції „Разом переможемо!“
Фото: персональний сайт В. Ющенка

Дорогі українці, дорогі мої друзі!

Я аплодую кожному з вас, хто прийшов на цей майдан. Знаю, що дорога багатьох сюди не була легкою. Останні два тижні були, мабуть, найтрагічнішими у моєму житті. Я міг би не стояти тут сьогодні або навіть не сидіти в інвалідному візку. Але дякуючи українським, і не тільки, лікарям, дякуючи своїй родині і мільйонам вас, я стою на цій сцені, поруч з Вами.

Хотів би сказати окремі „компліменти“ до влади: усіх ви нас не отруїте! У вас не вистачить куль та КамАЗів! Нас вам не зламати! Завжди будуть знаходитись не один і не тисячі, а десятки тисяч нових Гіїв Гонгадзе, Вячеславів Чорноволів, Вадимів Гетьманів і багатьох-багатьох добрих людей України!

Для мене велика честь зараз бути серед вас на цій київській площі. З нами – сотні тисяч людей на майданах усіх областей. Пліч-о-пліч з нами стали батьки і діти, літні люди і молодь. Мільйони телеглядачів бачать нас. Це – виняткова подія для мене.

Наші кольори, якими залиті майдани – це кольори тепла і надії! На наших гаслах – слова правди, слова, що будують. У цю хвилину я, як і кожен з вас, відчуваю себе частиною непереможної сили – сили народу. Ми заявляємо: нас мільйони і нас не зупинити! Ми переможемо!

4 липня я прийняв рішення. До вас були звернені мої слова: „Я іду у Президенти! Я виграю вибори! Це буде перемога всіх!“. Їх почула вся Україна, з ними я побував у десятках міст і сіл, зустрівся з сотнями тисяч людей. І всюди звучало одне: Так! Ми хочемо змін! Ми, громадяни України, прагнемо жити по-людськи. Ми, народ України, вимагаємо того, що належить нам по праву. Люди хочуть спокою і достатку, миру і справедливості. Народ хоче змінити злочинну владу, яка насаджує на нашій землі цинізм і беззаконня. Бандитській владі потрібно лише одне: за будь-яку ціну продовжити своє панування. Нічого нового зробити вона не може. Влада намагається посіяти розбрат на українській землі. Нас ділять на „східняків“ і „західняків“, ділять за національністю і мовою, ділять історією і вірою.

Не вийде! Ми – єдиний український народ. На Заході і на Сході, на Півночі і на Півдні усім однаково болять бідність і безправ'я. Наш дім не розділиться, бо наше об'єднання, за словами великого Олександра Довженка – це „кінець дрібному, другорядному і коньюнктурному“. З Києва, з міста, де закопана пуповина народу нашого, я хочу звернутися до кожного краю. Вітаю благодатний Південь, де немає меж ланам Херсонщини і Миколаївщини, де вдень і вночі шумлять порти Одеси, де горять вогні Запоріжжя, де лагідне море гойдає Крим, незрівнянний своєю красою. Але я також пригадую, як мені в цих краях цитували класика: „Земля наша обильна, порядка только нет“.

Плоди землі і людської праці розкрадаються. Все іде в кишеню кланів. Я кажу вам: багатства краю ми повернемо людям.

Вітаю Донбас! На карті України він зліва, як серце. Його метал і вугілля – це кров економіки. Тут живуть горді люди. Останнє слово гірники завжди залишають за собою.

Я стверджую: бандити не будуть правити на цій землі. У минулому залишаться приниження, безробіття, заборгованості. Ми повернемо достаток у шахтарський край.

Вітаю древні Галичину і Волинь, зелену Буковину, щедре Закарпаття! Тут люди за сусіднім кордоном бачать Об'єднану Европу. З великими надіями ми почивали свій шлях до неї. Але через бездарність влади відстали. Я кажу вам і усій Україні: ми з діда-прадіда добрі господарі. Ми будемо жити не гірше, ніж сусіди!

Вітаю рідні мені Суми, Харків, де вчився мій батько, Чернігів і Житомир, все Полісся і Слобожанщину. Дорогі мої земляки! Ми здолаємо неправду, ми дамо лад кожному селу, кожному місту, кожній вулиці і кожному дому! Моє слово вітання центру України, подолянам і полтавцям, черкащанам і кіровоградцям, всій Центральній Україні від Вінниці до Дніпропетровська.

Я знаю, яка багата і щедра наша земля. І як важко на ній заробляти на життя чесною працею. Ми з вами – козацького роду. Ми позбудемось нужди і будемо жити вільними людьми, як славні прадіди наші!

Я побував у вас всюди і бачив – нинішня влада в агонії. Проте цього не можна побачити на телебаченні. За одне слово правди відключають канали і закривають газети. Екран телевізора став кривим дзеркалом. Ми в ньому не пізнаємо себе і своєї країни. У нас уже оскома від брехні. Але нас не обдурити. Це влада боїться подивитися правді в очі. Влада боїться нас. І недаремно. Бандити при владі розуміють: вибори стануть вироком цій владі, який винесе сам народ. Бандити сидітимуть у тюрмах!

Влада хоче зберегтися під захистом силових структур. Міліція, СБУ, прокуратура бандитськими методами залякують виборців і кандидатів, місцеві органи влади і журналістів. Влада бере на озброєння кримінальні методи, принесені з „зони“. Але я впевнений - люди в погонах пам'ятають присягу. Я звертаюся до них: сьогодні треба гарантувати спокій і безпеку громадян. Багато чесних професіоналів працюють у органах влади на всіх рівнях. Я кажу їм: не дайте заплямувати себе злочинами. Ваша праця потрібна і сьогодні і завтра. Я зроблю все, щоб передання влади відбулося мирно, без потрясінь і насильства. Так воно і буде. Хочу попередити бандитів при владі - не грайтеся з вогнем, не будіть людський гнів! Ви за законом відповісте за фальсифікації, за тиск і переслідування кожної людини! Народ не простить тим, хто його волі протиставляє насильство.

Ми, громадяни України, хочемо чесних виборів. Обирати владу – це наше право. Прийдіть на дільниці і проголосуйте так, як велить совість. Я запевняю усіх – у комісіях досить чесних і відповідальних людей. На дільницях вистачить спостерігачів.

Буде проведений паралельний підрахунок. Кожен голос буде порахований. Справжні результати будуть оприлюднені негайно. Фальсифікація не пройде!

Ми, громадяни України, твердо знаємо – щоб змінити наше життя потрібна нова, чесна влада. Не та, яка вкрала у людей мільярди, а за місяць до виборів кидає їм копійки. Нам потрібні не крихти з панського столу, а гарантії достатку. Нам потрібна влада, яка працює на свій народ.

Я не пропоную програм, які обіцяють покращання тільки через десятки років. У мене є простий і зрозумілий кожному Плян дій „Десять кроків назустріч людям“. Я іду у президенти для того, щоб держава наблизилася до людей. Я знаю свій обов'язок. Ніхто не буде залишений сам на сам зі своїми проблемами. Ніхто не почуватиме себе покинутим напризволяще. Кожен, хто хоче працювати, матиме працю. Його родина житиме в достатку. Наші батьки одержать пенсії, гідні їх великої праці і терпіння. Медичну допомогу отримають всі, хто її потребує. Освіта стане доступною нашим дітям. На столі у нас завжди буде хліб, який український селянин збере на власній землі. Ми відродимо село, бо в ньому – душа українського народу. У стосунках з іншими народами наукою нам будуть слова гетьмана Богдана Хмельницького: „Всі наші зобов'язання ми обов'язково виконаємо, як тільки переконаємося, що друга сторона прийме це з вдячністю. Бо таким способом наша нація звикне добувати дружбу“.

Ми будемо поруч з нашими союзниками у боротьбі проти тероризму. Але українським військовим не доведеться гинути там, де треба працювати дипломатам. Війська з Іраку невідкладно повернуться додому. Все це під силу державі, яка ставить понад усе інтереси своїх громадян, яка усвідомлює відповідальність за Україну. Я знаю, що має невідкладно зробити держава. Я не обіцяю, а присягаю - вона це зробить. Ось що я зроблю невідкладно.

Перше. Державний бюджет до останньої копійки служитиме людям. Я покладу край розбазарюванню державних грошей. Якнайбільше буде виплачуватись громадянам у вигляді зарплат, пенсій, соціяльної допомоги. Це буде не дарунок до виборів, а обов'язок влади.

Найповніше будуть фінансуватись освіта, медицина, культура, наука, Збройні Сили. Це – головні пріоритети. Податкова міліція не буде слідкувати за таксистами і бабусями біля метро, поки прибуткові підприємства не платять податків. Палаци їх власників стали викликом усім, хто чесно працює. Я приймаю виклик. Податки будуть знижені, але платитимуть їх усі.

Друге. Ми виведемо економіку з тіні. Всі будуть знати, які підприємства і які землі приватизовані, за скільки, і кому вони належать. Я не ставлю за мету перегляд результатів приватизації. Але розграбування держави буде припинене. Закон вирішить долю усього „прихватизованого“, бюджет отримає за нього справжню ціну. Ми змусимо нових власників виконувати всі зобов'язання перед державою і перед працівниками.

Третє. Ми створимо найсучасніші виробництва і нові робочі місця для наших громадян. Для цього ми запросимо і російських, і західних інвесторів. Ми повернемо українські капітали, вивезені за кордон. Всі будуть працювати за єдиними справедливими і прозорими правилами – в інтересах України.

Четверте. Тотальна корупція, яка паскудить наше життя, буде знищена. Працюватимуть закони, а не кабінетні рішення. Чесні професіонали замінять заплямованих чиновників. Правоохоронні органи нарешті захистять людей від криміналу. Суди судитимуть за справедливістю, а не за гроші.

П'яте і найголовніше. Прірва, якою влада відгородилась від народу, буде подолана. Чиновники відвикнуть розглядати людей з вікон розкішних палаців і дорогих авт. Посадовці будуть чути і бачити кожну людину. Я зіб'ю пихатість, вигодувану за рахунок народу.

Шановні друзі! Дорогі мої співвітчизники! Я вже розповів про свій Плян дій тисячам і тисячам людей. Народна підтримка робить все задумане реальним. Ми разом – і нас не здолати. Ми захистили право народу обирати президента. Ми зірвали плян збереження режиму під вивіскою „політреформи“. Ми впіймали за руку Уряд і примусили його повернути приховані гроші в бюджет. Підвищення зарплат і пенсій – це теж наша спільна з вами перемога! Нові перемоги – попереду!

Я іду у президенти, бо я вірю в Україну. Я вірю – її народ сам визначить своє майбутнє. Нагадаю слова мудрого чоловіка: „Націю може підтримати і врятувати тільки вона сама. Щоб її історія продовжувалась, вона має вірити в себе, вірити у власну здатність бачити майбутнє і керувати своєю долею.

Це називається – мати волю жити“.

Мої дорогі українці! Сьогодні у десятки мільйонів наших осель стукає українська доля. І вона запитує одне у всіх: який ви шлях обираєте для себе і своїх дітей?

У нас є дві відповіді. Або ми обираємо те, що є – влада зранку до вечора говорить про спадкоємність того, що у нас є. Я цієї спадкоємности не хочу. Бо не є доброю спадкоємністю мати найнижчу в колишньому Радянському Союзі чи сьогодні в Европі пенсію, найнижчу заробітну платню. Сім з половиною мільйонів українців розвіяно по всьому світу у пошуках роботи. Це не є те, що ми хотіли б взяти з собою в майбутнє. Україні потрібні зміни. Зміни, які приведуть до демократії, до волі і до заможности кожної людини.

Я переконаний – громадяни України проголосують за достаток, повагу до людської гідности і справедливість. Я вірю, що добро і любов до України переможуть. Моя перемога - це перемога усіх. Разом ми переможемо!

В. Ющенко на вічу 19 вересня в Житомирі.
Фото: персональний сайт В. Ющенка

Віктор Ющенко...

(Закінчення зі стор. 1)

здоров'ю цього кандидата. Уповноважений В. Ющенка у Центральній виборчій комісії Юрій Ключковський зажадав пояснень щодо зібраних в Росії 560 тисяч підписів на підтримку В. Януковича. ЦВК утворила закордонні виборчі дільниці з розрахунку лише на 200 тисяч виборців, а тих 560 тисяч осіб, які підписалися в Росії на підтримку В. Януковича, немає серед підписних листів, поданих його штабом до ЦВК. Зібрати таку кількість підписів в іншій країні без використання службових структур неможливо.

14 вересня Верховний суд України розглянув шість скарг кандидата на пост Президента України В. Ющенка на бездіяльність ЦВК щодо реагування на неправомірні дії телеканалів „Інтер", Студії „1+1" та УТ-1 Першого національного каналу і прийняв шість рішень, якими визнав бездіяльність ЦВК неправомірною та зобов'язав розглянути по суті у встановленому законом порядку (тобто колеґіяльно) скарги на порушення встановлених законом обмежень щодо ведення передвиборної аґітації.

Але заклик В. Ющенка „Разом переможемо!" діє і зустрічає усе ширшу підтримку серед виборців України.

Л. Хм.

Квітуча, вільна Україна – наша спільна надія

4-6 вересня в Римі відбулася Конференція СФУЖО (Світова Федерація Українських Жіночих Організацій), на яку з'їхались делеґатки з 14 країн. Україну представляла Лідія Григорович, депутат Верховної Ради і член виборчої комісії кандидата в президенти Віктора Ющенка. Вона передала до україномовної преси поза Україною звернення Віктора Ющенка до громадян України, які перебувають на заробітках в інших країнах. Пропонуємо нашим читачам текст цього документу.

Дорогі співвітчизники! По яких би далеких світах не водила нас доля, кожен, хто любить Україну, у кого болить серце за цією землею, живе однією надією: побачити її нарешті квітучою, заможною, вільною державою, у якій затишно житиметься і нам, і нашим дітям.

Я розумію, як гостро відчувається ця надія на чужині, де мільйони наших співвітчизників опинилися в добровільному вигнанні. Я знаю, як гірко і боляче вам було покидати свою родину і їхати виховувати чужих дітей, доглядати чужих батьків, виконувати найтяжчі роботи за кордоном, не маючи жодних прав і жодного захисту. Знаю, яка біда і безвихідь довела вас до такого непростого рішення.

Сьогодні ви працюєте у багатих демократичних країнах Европи й Америки. Ви бачите, як відстоюють їх народи свої інтереси, права і борються за своє майбутнє. Кожна вільна, заможна країна – це приклад величезної віри народу в себе і його боротьби за свободу та справедливість. Ви краще, ніж будь-хто, усвідомлюєте, що тяжкі випробування, які випали на долю нашої країни – не вічний фатум і не безвихідь, яку треба терпіти чи залишати у спадок нащадкам. Навпаки, це – досвід, який вчить нас бути рішучими й активними сьогодні, коли історія дає Україні ще один шанс.

31 жовтня відбудуться вибори Президента України. Вони матимуть вирішальне значення для України і для кожного з нас. Як громадяни України ви маєте право взяти участь у голосуванні незалежно від того, легально чи нелегально перебуваєте за кордоном. Українська влада, яка створила нестерпні умови для вашого життя в Україні, не зацікавлена, щоб ви проголосували за кордоном. Адже ваша доля – є найпершим вироком сьогоднішній владі. Я вірю, що ви прийдете на виборчі дільниці і підпишете цей вирок. Повірте, голос кожного з вас допоможе очистити і врятувати Україну!

Я йду на вибори, щоб розбудувати цивілізовану демократичну державу, у якій кожен буде чутися вільно і захищено, кожен зможе реалізувати свої здібності, знання і талант на рідній землі, а його праця буде належно оцінена суспільством і оплачена. Справою чести нової влади буде створення таких умов життя і праці, за яких українські заробітчани зможуть повернутися в Україну, до своїх родин.

Дорогі друзі, ваша тяжка праця на чужині, ваше самозречення в ім'я родини – це вчинок подвижницький, гідний найвищої поваги і пошанування від держави.

У випадку обрання мене на посаду Президента України, я зроблю все, щоб надати вам надійну підтримку. Я поширю соціяльні гарантії нашої держави на тих громадян України, котрі перебувають за її межами. Першочергову зверну увагу на проблеми їх соціяльного забезпечення, на те, щоб трудовий стаж заробітчан враховувався відповідними державними органами. Я наполегливо працюватиму в напрямку леґалізації праці українських робітників, які перебувають зараз за кордоном та над підписанням угод щодо дотримання їхніх прав і свобод, їхнього соціяльного забезпечення в інших державах.

Сьогодні ви далеко від України, але пам'ятайте, що Україна чекає на вашу підтримку. Адже ви – дуже важлива частина нашого суспільства: мисляча, активна, здатна до рішучих змін, збагачена досвідом демократичних країн.

Нехай день виборів стане для вас днем єднання з рідною землею з рідним народом! Усі разом ми врятуємо Україну!

Щиро – **Віктор Ющенко**
2 вересня 2004 р.

„Я – за Ющенка!"
Фото: Фелікс Хмельковський

Черкащани зійшлися слухати промову В. Ющенка. Фото: Фелікс Хмельковський

Відзначення 13-ої річниці Незалежности України

Нью-Гейвен, Конектикат

24 серпня в місті Нью-Гейвені святкували дуже урочисто. На ратуші міста майорів синьо-жовтий прапор. Проповідь про Україну і український народ виголосив о. Юрій Годенчук, який відправив Молебень до Пречистої Діви Марії за вільну Україну і її народ. Ветерани І дивізії УНА і УАВ урочисто увійшли до церкви зі своїми прапорами, щоб відзначити цей великий день.

Свято продовжилося на залі. Ліда Хома провадила програмою, яку організував Петро Корнієнко, заступник голови УККА.

Свято відкрив Богдан Данко, голова УККА Мар'янка Романич прочитала проклямацію посадника міста Нью-Гейвену Джона Дестефано. Святочну промову виголосив Іван Заковоротний. Вірші деклямували Ліда Хома („Незалежність" Віктора Романюка), Ірена Могильницька („Молитва до України" Антоніни Листопад), Анна Боровик („Мово рідна" і „Україна" Володимира Заваштанського), а наймолодший виконавець Юрчик Цапар прочитав вірш незнаного автора і зіграв на фортепіяні „Веселі хлоп'ята" Михайла Ревуцького і „Пісню" Миколи Лисенка. Державний гимн України виконали всі присутні.

Марійка Антонишин

* * *

Джерзі-Сіті, Ню-Джерзі

Українська громада міста святкувала 13-ту річницю Незалежности України 24 серпня, в Сиґі Гол, де зібралось понад 50 осіб до церемонії піднесення українського прапора на міській ратуші.

Голова свята Ілля Шевчук відкрив святкову програму, привітав посадника Джерзі-Сіті Л. Гарвея Смита, пароха Української католицької церкви св. Петра і Павла о. Василя Путеру та всіх учасників.

Святкове слово англійською мовою виголосив о. Василь, згадавши коротко історичні дані змагання українського народу за незалежність і день проголошення незалежности 24 серпня 1991 року.

Л. Гарвей Смит привітав українську громаду та урочисто проголосив 24 серпня офіційним Днем святкування Незалежности України в Джерзі Сіті. Офіційну проклямацію було зачитано та вручено комітетові свята.

Членки 71-го відділу Союзу Українок Америки, за ініціятивою Ніни Ковбаснюк, заспівали „Боже, благослови Америку". Потім усі присутні вирушили на гору ратуші для піднесення прапору. Учасники свята, співаючи національний гимн України, разом з посадником міста піднесли державні прапори України та США. Таким чином українська громада продовжила 50-літню традицію відзначення Дня Незалежности України. З 1954 року до 1991 року цей день відзначали 21 січня, і ось уже 13-ий рік цей день відзначають 24 серпня.

Цьогорічне свято, як і попередні, було організоване громадським комітетом, до котрого належать Ілля Шевчук, голова, о. Василь Путера, Галина Гаврилюк і Ярослав Завійський.

14 вересня український прапор усе ще майорів над ратушею міста.

Ілля Шевчук

* * *

Віліямставн, Ню-Джерзі

Святкування 13-ої річниці Незалежности України в громаді Віліямставна було не таким величавим, як в минулих роках. Причини є різні, а найголовніша та, що в менших осередках особи, які були ініціяторами таких імпрез, відійшли і відходять у вічність.

В День Незалежности України посадник міста видав вітальну проклямацію, а на щоглі перед з американським прапором цілий тиждень повівав синьо-жовтий прапор України. У неділю, 29 серпня, Служба Божа з проповіддю о. Павла Лабінського була присвячена Україні та українському народові.

Олександер Кобаса

* * *

Сакраменто, Каліфорнія

Як ніколи перед тим, дуже гарно і врочисто пройшли святкування Дня Незалежности України в Північній Каліфорнії. Перше свято відбулося 22 серпня на стейтовій виставці у столиці Каліфорнії – Сакраменто, де українські колективи та виконавці брали участь у двогодинному концерті, який організували голова Товариства збереження української спадщини (ТЗУС) проф. Юрій Олійник та голова Слов'янського центру допомоги Роман Ромасьо.

Ансамбль бандуристів Північної Каліфорнії (керівник О. Герасименко) на Українському фестивалі в Сакраменто.

Концерт відкрила українська духова оркестра церкви п'ятдесятників під керівництвом Олександра Журавля енергійними українськими маршами. Опісля дитячий танцювальний ансамбль „Сонечко" (під керуванням Народного артиста Молдови Георгія Арабаджі та Заслуженої артистки Молдови Ірини Арабаджі) привітав публіку танцем з гілками калини в руках та українським короваєм. Від Генерального консульства України вітальне слово виголосив консул Володимир Горбаренко. А далі лунали українські пісні у виконанні бандуристки Ольги Герасименко, Ольги Шевчик, Лесі Соколович та Вадима Гелетюка, які об'єдналися в ансамбль „Львівські музики", сімейного ансамблю Анатолія Хащука, співака Володимира Савенка та молодіжного хору Української баптистської церкви під керівництвом Тараса Войтицького. Концерт закінчився жвавим гопаком у виконанні ансамблю „Сонечко".

Наступної суботи, 28 серпня, члени ТЗУС організували Український фестиваль у приміщенні громадського центру („Howe Community Center") Сакраменто, з багатою та різноманітною програмою, виставками українських пам'яток та українськими стравами, які приготували сестриці Української церкви Св. Андрія Первозваного м. Сакраменто під управою голови Сестрицтва Джоан Качмар. У приготуванні культурної програми допомогли танцювальний ансамбль „Барвінок" з м. Гімлі (Манітоба, Канада) – керівник Курт Валкер; „Сонечко"; члени ансамблю бандуристів Північної Каліфорнії під керуванням Заслуженої артистки України Олі Герасименко; співачки Іванни Таратули та вокально-інструментального тріо у складі Лесі Соколович (скрипка), Олі Шевчик (флейта) та Олі Герасименко (бандура), Вадима Гелетюка (клавіші), баяністки та співачки з Тусону, Арізона, Ніни Трітеніченко; виконавців літературно-музичної композиції „Любіть Україну" Соломії, Степана та їхнього батька Андрія Криштофовича, та Орисі і Арсена Стусів; ведучих програми Лідії Томків та Дмитра Маркова.

Гості мали змогу оглянути прекрасні вироби з бісеру Галини Лорчак, яка також чудово прикрасила своїми декораціями сцену; вишивки та інші мистецькі вироби Олі Герасименко, придбати пам'ятки від інтернетного українського магазину „Баяніна".

По закінченні святкового концерту відбулася ще й парада молодих талантів, у якій взяли участь юні музиканти, учні музичних студій Мирослави Велиган, Наталі Коханої, Олі Олійник та Лесі Соколович, які виконували українські народні мелодії та твори українських композиторів. Відкрила конкурс віршем про Україну маленька Марта Парк, а потім продовжили скрипалі Максим Велиган, Василь Куделін, Вадим Петручок, Діана Гайдучик, бандуристка Люба Клименко, піяністи Яків Велиган, Ірина Гелетюк, Таня Ключник, Ростислав Соколович, дует братиків Давида і Александра П'явок, Максим Гайдучик, навіть маленький Марко Ритачка сміливо виступив у огляді. Після всіх культурних програм молодь веселилася до пізнього вечора. До танцю пригравав ансамбль „Львівські музики" у складі Вадима Гелетюка (саксофон), Лесі Соколович та Олі Олійник. Товариство ЗУС вдячне за допомогу спонзорам – Українській федеральній кредитній спілці та „Alex's Rainbow Co".

Приємно було читати теплі відгуки від д-ра Івана Кохана; „Моя дружина, дочка і зять були зі мною на Українському фестивалі. Ми були захоплені програмою і я пишу цього листа, щоб вам подякувати за добру організацію концерту".

29 серпня Український день відбувся в Сан Франціско. Його організувала громадська діячка та співачка Марія Черепенко. Погода сприяла артистам і публіці, яка численно прибула в „Парк золотих воріт", у Ботанічний сад. Гарно складена програма, в якій взяли участь танцювальний ансамбль „Барвінок" з Канади, співачки Марія Черепенко та Іванна Таратула, духовна оркестра „Парку золотих воріт", професійна бандуристка Оля Герасименко та солістка-баяністка з Арізони Ніна Трітеніченко, дуже сподобалася присутнім.

Генеральний консул України д-р Валерій Гребенюк виголосив змістовну промову про Україну, а потім святкування продовжилося в українській церкві Непорочного Зачаття у Сан-Франціско, де учасники танцювального ансамблю „Барвінок" з Канади сердечно подякували всім, хто допоміг їм з організацією виступів у Каліфорнії.

Тетяна Герасименко

Учасники церемонії піднесення прапора України в Джерзі Сіті.

Відзначення 13-ої річниці Незалежности України

Гантер, Н. Й.

Після Святої Літургії, що її 24 серпня відправив у храмі св. Івана Хрестителя парох о. Ол. Костик у намірені українського народу, громадяни та гості Гантеру та околиць зійшлися у приміщенні Українського культурного центру, щоб разом гідно відзначити свято Української Державности. Почав програму український церковний гимн „Боже Великий, Єдиний", який разом із ведучою – паніматкою Мартою Костик співали всі присутні. Опісля віршами українських поетів, піснями та китицями калини вітали і славили Україну з її 13-літтям діти Софійка Цісельська, Ганнуся Грабовська, Тарасик та Оксана Коростілі, а також Марта Костик, Микола Цісельський, Степан Коростіль, Соня Вовк. На вдячні оплески заслужили всі учасники програми.

Заспівала українську народну пісню „Не цураймося" Ганнуся Грабовська, захопив глядачів наймолодший учасник програми Тарасик Коростіль, який справді по-козацьки деклямував вірш „Вставай, козаче, не барись". Майстерно виконав дві частини „Місячної сонати" Бетовена учень В. Винницького – молодий піяніст Олександер Микулянич.

Вірш П. Тичини „Я єсть народ", що якнайкраще вписався у закінчення програми як життєствердження невмирущости українського народу, деклямувала Слава Єфремова. Гимн „Ще не вмерла Україна" заспівали всі учасники свята.

Підготувала та вела програму автор допису.

Соня Вовк

* * *

Клівленд, Огайо

Клівлендська громада відзначила 13-ту річницю незалежности України 29 серпня, в залі Свято-Покровського осередку в Пармі святочним зібранням з мистецькою програмою. Програму свята відкрив ред. П. Твардовський. Американський і український державні гимни виконав хор „Дніпро". Дитячий хор парафії Покрова Пресвятої Богородиці (диригент Оля Чепак) виконав ряд пісень і деклямацій. Співали С. і Б. Зборовські, супровід Н. Сироїжка.

В. Ліщинецький у доповіді піддав гострій критиці владний режим України, що спирається на олігархах, які дбають лише про власне збагачення, а не про добро народу і держави, тому за 13 років держава скотилася до рівня „третього світу". Змінити цей стан можна, якщо владу переберуть справжні патріоти, готові до жертвенної праці для свого народу. І ці національно налаштовані сили є вже в поході, вони свідомі своєї мети і знають, як її досягнути. Ці зрушення в народі доповідач відчув, відвідуючи Луганськ, де він мав змогу спілкуватися з людьми світського і духовного стану, що вплинуло на його оптимізм і віру в те, що український народ переможе.

В продовжені програми Н. Сироїжка і Х. Мігелич виконали пісню „Для мене щастя більшого не треба", хор „Дніпро" (диригент О. Боднарук, акомп. Н. Боєчко) виконали „Наш стяг" А. Гнатишина, „За Україну" М. Вороного, муз. М. Гайворонського, „Сонце низенько" – народну пісню, „Моя Україна" – солісти М. Помірча і О. Мороз. Молитвою „Боже Великий, Єдиний" закінчено святочну програму. Після чого відбулася перекуска з вином.

Євген Бачинський

* * *

Рокленд, Н. Й.

22 серпня в церкві св. Петра і Павла в Спрінг Валей, Н. Й., відбулась Служба Божа в намірені українського народу, після якої місцевий священик відправив Панахиду за душі полеглих у боротьбі за волю України. Українські американські ветерани з 19-ої станиці були у почесній варті під час Панахиди.

Після Панахиди українська громада повіту Рокленд під проводом ветеранів зібралась перед будинком повітової ради для продовження свята. Опівдні командир 19-ої станиці УАВ Василь Шозда, учасник в'єтнамської війни, під звуки українського національного гимну підняв синьо-жовтий прапор на щоглу.

Із святковим словом виступив радний Українського Народного Союзу і колишній Крайовий командир УАВ д-р Василь Лучків, який підкреслив, що Україна сьогодні живе під знаком виборів і майже 70 відсотків населення України вірить у можливість „нечистих" виборів. Якщо це здійсниться, то Україна ледве чи зможе утриматися навіть у сучасному стані, а це несправедливо для молодої держави. Світ радить провести „прозорі" вибори, але лякає молоду демократичну державу різними санкціями і резолюціями. Західня діяспора мусить вплинути на кандидатів на Президента у прибраних батьківщинах, особливо в Америці, щоб вони допомогли розвиткові України.

Після короткого привіту радного повітового парляменту Теодора Дусаненка виступили молоді танцюристи з місцевого гуртка плекання українських народних танців „Весна". По закінченні урочистостей ветерани запросили присутніх на прийняття, де до вечора звучали українська мова і пісня.

Василь Лучків

На фото (зліва): Л. Белендюк, Г. Король, генерал-майор Петро Station Гаращук, М. Наваринська, М. Білинська на святі в Норт Порті.

Норт Порт, Фльорида

Велично відзначила українська громада Норт Порту 13-ту річницю Незалежности України. На святі були гості – представники Збройних Сил України, котрі перебувають в Тампі, на Фльориді, із спеціяльною місією, а саме – генерал-майор Петро Гаращук, майор Олексій Андрюшин, капітан Максим Піган.

Громадський комітет Норт Порту і околиці, котрий об'єднує 15 українських організацій, під керівництвом голови Марії Наваринської, добре підготував відзначення свята України.

24 серпня о. протопресвітер церкви св. Андрія Михайло Борисенко та о. парох церкви Входу в храм Пресвятої Богородиці Северин Ковалишин відкрили святкування „Молитвою за Україну". До залі ввійшли під звуки маршу „Ой, у лузі червона калина..." українсько-американські ветерани. На команду старшини Мар'яна Бойсюка прапороносці поставили американський і український прапори. Лунає американський гимн у виконанні Уляни Стадник, а за ним – „Ще не вмерла Україна" у виконанні місцевого об'єднаного хору.

„Акт проголошення Незалежности України" українською мовою прочитала Марія Білинська, англійською – Дарія Томашовська. М. Наваринська привітала присутніх зі святом, представила гостей і передала ведення програми Галині Король, яка попросила до слова генерал-майора Петра Гаращука. Він привітав громаду від імені Збройних Сил України і підкреслив, що цей великий день наспів після довгих літ російсько-більшовицької неволі, подякував українській діяспорі, котра понад століття прожила серед чужомовного світу і не загубила своєї ідентичности.

З доповіддю виступив о. Северин Ковалишин. 12-ти літня Кароліна Борисенко, що приїхала з України щойно в червні ц. р., виконала фортепіянне сольо „Стародавній танець" та заспівала три українські народні пісні під фортепіяновий супровід Люби Добровольської-Інграм. Вірш „Живи, Україно" З. Клима прочитала Надія Іванчук. Відома поетеса Ганна Черінь, член Спілки письменників України. у вірші, написаному до Дня Незалежности, ствердила, що „житиме вічно краса України". Об'єднаний хор під керівництвом Люби Добровольської-Інграм виконав пісні „Засяяло сонце золоте" (муз. І. Недільського), „Владико неба і землі" (муз. С. Гулака-Артемовського). Уляна Стадник – заспівала сольо „Живи Україно" (сл. О. Олеся, муз. М. Гайворонського). Голова комісії з відзначення свята Ліда Белендюк подякувала виконавцям і слухачам.

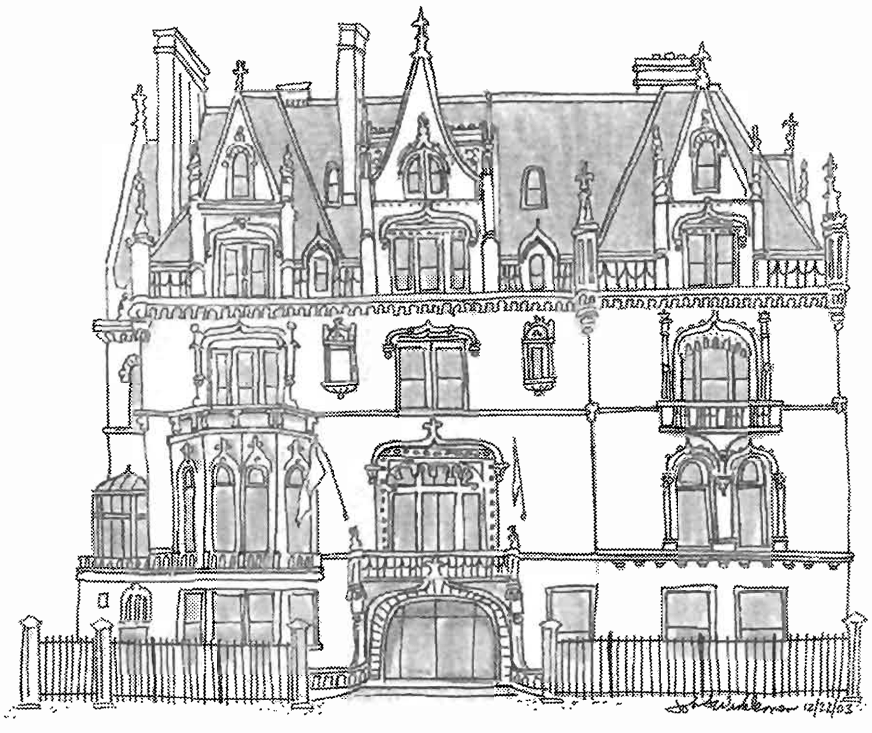
Під звуки „Червоної Калини" закінчилась офіційна частина святкувань, після чого відбулось спілкування за кавою і солодким.

Галина Король

Учасники свята у Рокленді

ЗБЕРЕЖЕМО НАШУ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКУ СПАДЩИНУ*!

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ

Дякуючи багатьом з Вас, зібрано більш як половину коштів, для того, щоб одержати "Зустрічний Грант" у сумі $340,000 для реставрування та модернізації будинку Українського Інституту Америки, що знаходиться на найпрестижнішій Нью Йоркській "Музейній Милі".

Ми переходимо до першої фази реставрації – модернізація електро-системи будинку.

Ваша підтримка та фінансова допомога необхідна саме зараз. "Зустрічний Грант" у сумі $340,000 ми зможемо одержати лише зібравши кошти, які будуть "відповідати" сумі гранту. "Зустрічний Грант" – це ініціатива уряду надавати таку підтримку громадській організації, що буде відповідати підтримці громадою цієї організації. Для нас усіх це випробування і можливість довести нашу згуртованість та дієспроможність.

Український Інститут Америки щиро вдячний усім за підтримку.
Будучи "Вікном в Україну", ми зберігаємо та пропагуємо багату та цінну спадщину Української культури.

*Частина зустрічного гранту була надана програмою федерального уряду – "Збережемо Скарби Америки".

"Save America's Treasures"

The Ukrainian Institute of America
2 East 79th Street New York, New York 10021
Tel. (212) 288-8660 www.ukrainianinstitute.org

Прошу відірвати і вислати Ваш даток:

- -

Прошу вказати:
Коло Президента $5,000 та більше
(Всі члени Кола Президента будуть запрошені на спеціальну презентацію Плану Реставрації Інституту)
Патрон $3,000
Доброчинець $2,000
Прихильник $1,000
Спонсор $500
Товариш $___

[ ] Надсилаю чек на суму $ ____________ з оплатою до The Ukrainian Institute of America
[ ] Хочу заплатити кредитною карткою: Amex __ Visa__ MasterCard__
Число картки: ______________________________ Дійсна до: ______________
Ім'я, так як вказано на кредитній картці ________________________________
Адреса: ____
Підпис: ____

Всі датки звільняють Вас від податку, згідно Code section 501 (c)(3)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

3 жовтня: відзначення 45-ліття Округи СУА в Ню-Джерзі

В неділю, 3 жовтня, в готелі „Рамада", Іст Гановер, Н.Дж., відбудеться святкування 45-ліття Округи СУА в Ню-Джерзі. Окружну управу СУА засновано в 1959 році в Нюарку (перша голова Олена Гординська – довголітня референтка суспільної опіки при Головній управі СУА). Першими відділами на терені штату були – 24-ий в Елизабет, 28-ий – в Нюарку, 65-ий – в Ню-Бранзвик, 67-ий – в Перт Амбой і 70-ий – в Пасейку. Тепер Округа має 11 відділів. Теперішня голова – Катерина Воловодюк.

За 45 років свого існування Округа здійснила багато корисного: стипендійні акції, суспільна опіка, відзначення різних роковин, акції щодо порушення прав людини в поневоленій Україні, в зв'язку з чорнобильською аварією, торгівлею жінками й дітьми, повінню на Закарпатті (1998 і 2000 рр.), влаштування різних мистецьких виставок, організування гуртків книголюбів, авторських вечорів, садочків, світличок, передшкілля і багато іншої корисної діяльности.

Від 1991 року, з припливом „четвертої хвилі" з України, Округа також старається допомогти новоприбулим жінкам та залучити їх в СУА. До заслуг виховної програми Округи належить створення передшкілля Монтесорі при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, яке діє від 1989 року (засновницею була тодішня виховна референтка СУА Ольга Тритяк).

Окружна Управа Ню-Джерзі була організатором двох конвенцій СУА – XVI в 1971 році та XXIII в 1993 році, на якій було обрано першу голову СУА з нашої Округи – Анну Кравчук. На п'ятьох конвенціях СУА видавнича комісія конвенційних книг складалася з членів Окружної Управи Ню-Джерзі.

Першою імпрезою Окружної управи, в якій брали участь усі відділи та усі жіночі організації, було Свято Героїнь, яке відбулося в 1960 році. Також влаштовано імпрези на пошану княгині Ольги, Лесі Українки, Тараса Шевченка, Івана Франка та інших визначних українців чи важливих подій. В 1967 році проведено „Вечір жіночого пера". Також відзначено 50-ліття визвольного руху в Україні та 40-річчя Голодомору в Україні. Кожного року Округа влаштовує Дні Союзянки, щоб членки різних відділів мали змогу познайомитись і обмінятись думками. Ці Дні Союзянки часто присвячені визначним ювілеям чи подіям – 25-літтю журналу „Наше Життя", 1000-літтю християнства в Україні, 120-літтю від дня народження Лесі Українки, 25-літтю Стипендійної акції, Року Дитини, 25-літтю Українського Музею в Ню-Йорку, екології та з приводу виставки „Природа і ми", малюнків дітей з діяспори й України. Окружна управа є меценатом Українського Музею в Ню-Йорку, а поодинокі відділи також є меценатами, добродіями й членами музею. Головою управи Музею останні шість років є почесна голова нашої округи Ольга Гнатейко. За її каденції завершено будову нового музею, відкриття відбудеться виставкою світової слави скульптора Олександра Архипенка. До кінця 2003 року відділи СУА Округи Ню-Джерзі зложили на Український Музей в Ню-Йорку 47,511.35 дол., а Округа 5,270.00 – на загальну суму 52,781.35 дол.

З ініціятиви тодішньої голови Округи Дори Рак Окружна управа стала в 1969 році активним членом федерації жіночих клюбів штату Ню-Джерзі, яка була заснована ще в 1894 році. Членство в цій організації дало можливість представницям Округи звертати увагу ФЖК на долю української жінки в поневоленій Україні, на порушення основних людських прав, Чорнобильську аварію, торгівлю жінками й дітьми і т.д. Завдяки цим стараням в рамках членства в ФЖК конґресмен Кристофер Смит з Ню-Джерзі вніс законопроєкт, який став законом в жовтні 2000 року під назвою „Victims of Trafficking and Violence Protection Act of 2000" і його підписав Президент Б. Клінтон. Також треба згадати, що рівнож завдяки Дорі Рак, в етнічному збірнику „The New Jersey Experience" (1977, Wm. Wise & Co., Union City, NJ), появилась стаття „Ukrainians in New Jersey", яку вона підготувала.

Нещодавно Божена Ольшанівська – референтка зв'язків Округи (членка 86 Відділу СУА в Нюарку) та Каміля Гук (членка 18 Відділу СУА в Кліфтоні) призначені до Етнічної дорадчої ради Ню-Джерзі. Перший раз Божена Ольшанівська була членкою Етнічної ради у 1991 – 1993 рр.

За 45 років своєї діяльности, Округа влаштувала низку мистецьких виставок, як, наприклад, виставка в „Caldwell College", (1967), виставка в міському музеї в Нюарку (1970), виставка під час Конвенції ФЖК в Атлантик Ситі (1976), цілоденна програма в „Rutgers University" (1982) присвячена українцям, а також останніх кількох років деякі відділи Округи беруть участь у різдвяній виставці в Мадярському музеї в Ню-Бранзвик.

Від 1987 року, з ініціятиви Ольги Тритяк, в музеї імігрантів на острові Еліс Айленд, Н.Й., показано жіночий одяг з Борщева і чоловічий з Гуцульщини. В 1997 році влаштовано виставку українських писанок в музеї при „Rutgers University". В 1963 році Округа заснувала пропам'ятний стипендійний фонд для студенток україністики на честь першої голови Олени Гординської.

В 1998 році Світовий Конгрес Українців нагородив Стипендійну акцію СУА медалею св. Володимира, а також деяких членок нашої Округи за їхню діяльність в цій акції. Також деякі членки Округи отримали грамоти подяки від посадника Києва Олександра Омельченка за їхню працю для України. Поодинокі відділи постійно підтримують Стипендійну акцію СУА, та понад 20 років є на першому місці в спонзоруванні стипендіятів СУА. Тривалі фонди в сумі 350 тис. дол. запевняють стипендійну допомогу українським учням і студентам в Україні, Південній Америці та інших країнах. СУА виплатила в 2003 році 593 стипендії на суму 112,350.00 дол. з того 43,049.94 дол. з Округи Ню-Джерзі.

Також не можна не згадати різні міжокружні конференції, концерти на користь Українського Музею, вишивані та ґрадуаційні забави для молоді, збірки на різні цілі, участь у фестивалях, виставки і продаж картин мистців з України і США, дописи до американської й української преси, продажі печива та базари, які дають нам дохід на покриття коштів поєднаних з діяльністю Округи.

Підсумовуючи 45 років діяльности Округи, надіємося, що молоде покоління союзянок піде слідами перших піонерів та поповниться новими членками з „четвертої хвилі" нашої еміграції.

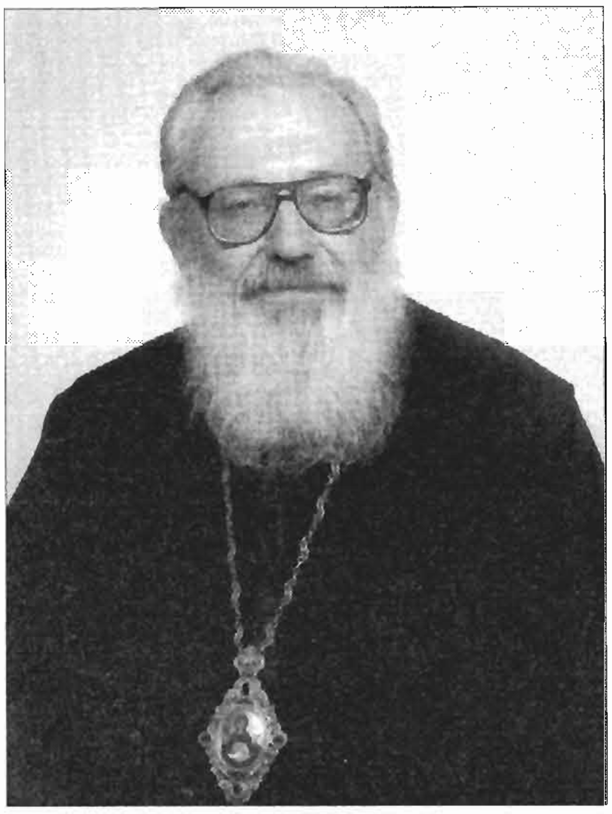
Оксана Кузишин

Патріярхат – зрілий овоч християнської свідомости

Судячи за листами до редакції і відгуками читачів з приводу вміщених у „Свободі" матеріялів, життя Українських Церков належить до тем, котрі цікавлять і хвилюють усіх без винятку членів нашої громади.

Протягом останніх років особливо пильну увагу приковували до себе публікації, присвячені історично важливому питанню – патріяршому устроєві Української Греко-Католицької Церкви. Воно, у свою чергу, майже в кожному випадку заторкувало загальну релігійну ситуацію в сьогодішній Україні, й оскільки ця ситуація все ще досить складна й напружена, викликало нові й нові запитання. Ми не маємо наперед готових, універсальних відповідей, але що стосується проблеми патріярхату УГКЦ, то ніхто краще не з'ясує всіх обставин, давніх і сьогоднішніх, як Верховний Архиєпископ УГКЦ Любомир, кардинал Гузар – видатний богослов нашого часу і авторитетний історик Церкви.

Нижче вміщуємо, з деякими скороченнями, пастирське послання Владики Любомира „Про утвердження патріяршого устрою Української Греко-Католицької Церкви", датоване днем 6 вересня ц. р.

Верховний Архиєпископ УГКЦ Любомир, кардинал Гузар

Вступ

3 червня цього року Божого Постійний Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви у супроводі митрополитів і під проводом Глави Церкви відвідав Святішого Отця Івана Павла II. Головною темою розмови було створення патріярхату УГКЦ. Святіший Отець так висловив своє ставлення до цього питання: „...Я поділяю Ваше прагнення, яке закорінене також у канонічних і соборових приписах, щоб мати повний юридично-церковний устрій. Поділяю це як у молитві, так і в терпінні, очікуючи визначеного Господом дня, в якому я, як Наступник святого Апостола Петра, зможу підтвердити дозрілий плід Вашого церковного розвитку". Дехто помилково зрозумів ці слова як крах усієї справи здобуття патріярхату. Насправді ж Вселенський Архиєрей підтвердив законність такої потреби. Він підніс ідею патріярхату понад чисто людські сподівання і нагадав нам, що хоч справа патріярхату УГКЦ і впливає на земну політику, вона все ж не визначається нею.

Цим листом ми хочемо пояснити, що означає „патріярхат Церкви", щоб усі ми краще і глибше зрозуміли його суть, а усвідомивши, думали й діяли так, як передбачає патріярший устрій Церкви.

Історичні аспекти

Минуле століття було для нас страхітливою сторінкою історії... Згадаймо лише про дві світові війни, які перекотилися через нашу землю, низку окупацій, переслідування вірних нашої Церкви, голодомор, що поглинув майже одну чверть населення нашого краю, та численні більшовицькі репресії, які винищили національну інтеліґенцію.

Та водночас у XX ст. нам „світило" здійснення двох великих мрій. Перша мрія – незалежність держави. Спроби утвердити самостійну державу робилися вже в 1920-их, а пізніше – у 1940-их роках. Проте тільки наприкінці століття таке прагнення, за яке потерпіло, а то й віддало своє життя стільки людей, з Божою благодаттю стало реальністю: від 1991 року ми маємо свою самостійну, незалежну Українську державу.

Друга мрія – церковна – повний розквіт нашої Церкви через створення патріярхату. Ця мрія розвивалася паралельно у двох гілках київської традиції нашої Церкви: серед православних і греко-католиків. І перші, і другі думали про це, бажали цього, чекали нагоди для здійснення та-ої мрії.

Щодо Православної Церкви, то такі спроби робилися у 20-их роках минулого століття, однак лише в 90-их роках Українська Автокефальна Православна Церква та Українська Православна Церква Київського патріярхату проголосили свою структуру патріяршою. І хоч її ще не зовсім завершено через відсутність всесвітнього визнання з боку інших Церков, саму думку про патріярхат уже певним чином втілено в життя. Нам, однак, не личить детально розглядати ситуацію в українському православному світі.

Паралельно до цього в Українській Греко-Католицькій Церкві в різний період – у 1930-ті роки і згодом у 1940-ві – говорили про це дуже ясно, хоч у вузьких колах. Але з виходом на волю в 1963 році святої пам'яті тоді ще Митрополита Йосифа Сліпого і після його заклику, зверненого до всієї Церкви, ідея патріярхату стала для нашої церковної спільноти чимось дуже важливим і реальним.

... Святої пам'яті Митрополит Йосиф оголосив про це прагнення нашого народу на Другому Ватиканському соборі. Проте тоді не вдалося його формально затвердити, бо не було ще опрацьовано процедури створення патріярхатів. Однак патріярхальні думка й бажання зростали, ставали щораз яснішими, кристалізувалися. Був певний час, коли дехто думав, що патріярхат – це немовби сурогат незалежної Української держави (наш народ входив тоді до складу Радянського Союзу); інші вважали його розв'язкою усіх церковних проблем. Але з плином часу ці думки прояснювалися, і те, що було неважливим, відпадало, а сама церковна позиція вдосконалювалася.

І якщо сорок років тому цю думку сприймали по-різному, навіть самі єпископи, то вже на початку цього століття ми дійшли до єдиного розуміння й до одностайного бажання, що наша Церква має утвердити патріярший устрій. У 2002 році представники всієї Церкви, зібрані з усіх країн, де живуть українці, одноголосно ствердили, що той народ, який вони представляють на Патріяршому соборі, бажає остаточного здійснення цього завдання. Цю думку також підтвердили усі зібрані на Синоді владики нашої Церкви й у формі синодального рішення передали Святішому Отцеві. На початку червня ц. р. Б. Святіший Отець прийняв наше бажання і, як ми вже цитували вище, підтвердив його слушність. Проте остаточного визнання патріярхату в повному значенні цього слова ще немає. Але тепер це вже лише проблема часу: настане день, коли здійсниться також і друга мрія нашого народу.

Що ж таке патріярхат?

Ісус Христос встановив одну Церкву, якій дав усі потрібні для спасіння засоби, пославши їй Святого Духа, встановивши у ній Святі Тайнства, давши їй свою науку та доручивши апостолам проповідувати у світі..., а також надавши Церкві конститутивну структуру – християнську спільноту під проводом єпископів. Така структура Церкви з Христової волі існувала від самих її початків у формі епархій та існуватиме аж до кінця світу...

З волі її Засновника існує лише одна Христова Церква на Землі в багатьох місцевих Церквах-епархіях. Та з Божого Провидіння, як навчає Другий Ватиканський собор, Церква також знає третю, посередню, форму - помісних Церков. Це групи епархій, які об'єднуються на підставі спільної території, мови, культури чи державної структури. Впродовж часу й на історичній підставі, підтвердженій компетентною церковною владою, помісні Церкви виробили свої богословські, духовні й літургійні традиції, власну канонічну дисципліну, а головне – єрархічну структуру: зібрання єпископів з одним главою, якого називають патріярхом або митрополитом.

Починаючи з найдавніших часів, такі помісні Церкви поставали в усьому християнському світі – на Сході й на Заході – під назвою і зі структурою патріярхатів. На Заході ця форма групування Церков не поширилася, і там залишився лише один автентичний патріярхат – Римський, та ще кілька – винятково почесних. Натомість на Сході вона стала звичайною структурною формою для багатьох помісних Церков, які приймали патріярший устрій за різних обставин та у різний час, аж до минулого століття включно.

З огляду на притаманність цієї форми християнському Сходові, Другий Ватиканський собор вказав, що помісним східнім католицьким Церквам належить її надавати. Це бажання учасників Другого Ватиканського собору недавно повторив Папа в постсинодальному повчанні про владу єпископа „Пастирі стада". З огляду на важливість сказаного і на необізнаність вірних нашої Церкви з цим документом як в Україні, так і в діяспорі, подаємо довшу цитату:

„Серед інституцій, характерних для східних католицьких Церков, є Церкви патріярхальні. Вони належать до тих угруповань Церкви, які, як підтверджує Другий Ватиканський собор, завдяки Божому Провидінню, з плином часу набули органічного для них устрою і мають як дисципліну і власні літургійні звичаї, так і спільне богословське й духовне спадкоємство, при цьому, однак, завжди зберігаючи єдність віри та єдиний Божий устрій Вселенської Церкви. Їхня особлива гідність випливає з факту, що вони, будучи мало що не матерями віри, породили інші Церкви, які є ніби їхніми доньками (додамо від себе, для прикладу, що донькою патріяршої Церкви Константинополя, Нового Риму, була Церква Києва, а остання стала Церквою-матір'ю для Церкви Москви. – +Любомир), а тому аж до наших часів поєднані з ними сильними зв'язками любови в утаємниченому житті й у взаємному пошануванні прав та обов'язків.

Це стародавня патріярхальна інституція в Церкві. Засвідчена вже першим собором в Нікеї, вона була визнана першими вселенськими соборами й досі становить традиційну форму урядування у східних Церквах. Завдяки своєму походженню й особливій структурі, вона відповідає самій сутності Церкви. Тому Другий Ватиканський собор висловив прагнення, щоб там, де буде в цьому потреба, „створювати нові патріярхати, право на встановлення [яких] залишається за Вселенським собором або Римським Архиєреєм...".

Хто встановлює патріярхати?

Упродовж століть патріярхати поставали за різних обставин і в різний спосіб, але завжди як церковна структура на певній території чи в певній державі. Патріярхати у II тисячолітті поставали зазвичай за рішенням відповідної помісної Церкви, яке канонічно визнавали інші патріярші Церкви, дуже часто підтримувані державною владою. На таке визнання іноді доводилося чекати тривалий час.

Католицькі патріярхати історично визнавав Папа Римський. Сьогодні, згідно з чинними нормами, проголошеними Другим Ватиканським собором, нові патріярхати для Церков східної традиції встановлює Вселенський собор або Папа Римський. Відповідно до Декрету про Східні Католицькі Церкви, зміни до устрою цих Церков можна вносити „лише заради їхнього власного й органічного розвитку".

(Продовження на стор. 17)

Патріярхат...

(Продовження на стор. 18)

Управління патріяршою Церквою

Патріярша структура дуже чітко реалізує внутрішню єдність помісної Церкви східньої традиції, бо на чолі ставить одну особу, яка стає осередком усіх віруючих цієї помісної Церкви та через яку стає видимим сопричастя, тобто єдність з Наступником св. Апостола Петра, якого Ісус Христос поставив видимим знаком єдиности та єдности своєї Церкви.

Саме слово „патріярх" походить від грецького слова, корінь якого означає „батько". Навкруги патріярха збираються всі єпископи помісної Церкви і разом з ним та під його головуванням становлять Синод, який спільно дбає про всю Церкву.

Деякі критерії патріяршого устрою

Як було згадано, помісна Церква – це спільнота вірних, яку об'єднують літургійні, богословські й духовні традиції, канонічна дисципліна та спільна єрархія. Помісна Церква має також свою окрему історію і зформовану християнську культуру. Вживаючи церковну термінологію, це Церква свого права. Тому не кожна помісна Церква відразу відповідає критеріям Церкви патріяршої.

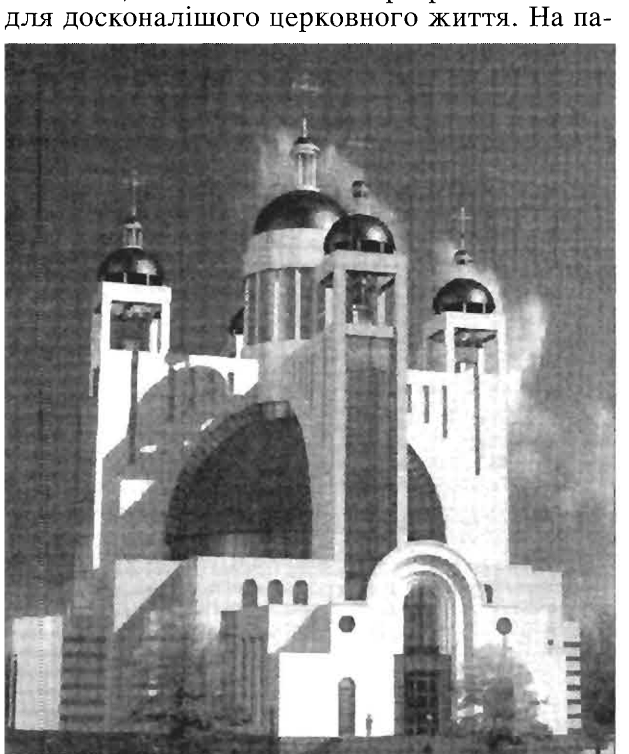
Попри всі богословські й канонічні елементи, помісна Церква повинна мати також зрілу свідомість вірних, виявлену через святість її духовних дітей і підтримку вірними життя у патріяршому устрої. Зрілість церковного життя включає також готовність допомагати іншим людям поза межами рідної Церкви в їхньому релігійному житті і робити свій внесок у життя Вселенської Церкви...

Чи відповідає УГКЦ згаданим критеріям?

По-перше, наша Церква, належачи до східньої традиції, вважає патріярхат природною формою свого існування – у повній відповідності до Декрету Другого Ватиканського собору про Східні Католицькі Церкви, який стверджує, що „патріярший устрій у Східніх Церквах є традиційною формою управління".

По-друге, встановлення патріярхату визначається потребами розвитку УГКЦ, про що одностайно заявили делегати Патріяршого собору 2002 року. Наша Церква набуває сьогодні помісної зрілости, у чому ми вбачаємо виразну дію Святого Духа.

По-третє, наша Церква переконана, що, відповідно до вимоги Декрету Другого Ватиканського собору про екуменізм, патріярший устрій „краще відповідає вдачі наших вірних і відповідніший для духовного добра". Іншими словами, ми вважаємо патріярхат засобом для досконалішого церковного життя. На патріярхат слід дивитися очима віруючої людини як на релігійно-церковну дійсність, у якій кожний її елемент має відповідні права та обов'язки. Патріярший устрій у житті Східньої Церкви на всіх її рівнях розвиває почуття більшої відповідальности за свої дії. Добро Церкви більшою мірою, ніж до того, стає справою кожного її вірного.

Собор Воскресіння Христового в Києві

По-четверте, перехід на патріярший устрій є відповіддю Церкви на утвердження державної незалежности України. Тут патріярший устрій Церкви мислиться як один з засобів реорганізації і нормалізації духовного життя вірних задля їхнього спільного блага і добра Церкви.

По-п'яте, наша Церква не обмежується існуванням на території рідної держави, а внаслідок історичних обставин поширена в різних країнах і має там місцеву ієрархічну структуру. УГКЦ в Україні й у діяспорі представляє собою кількісно поважну громаду, але не в чисельності полягає її сила та важливість, а в єдності та консолідації її духовних сил. Патріярший устрій Церкви дозволить якнайповніше досягти цієї мети. Це підтвердили у своєму Зверненні делегати Третьої сесії Патріяршого Собору УГКЦ, на думку яких, проголошення патріярхату зміцнило б „взаємодію між матірною Церквою та дочірніми Церквами на поселеннях".

Свого часу Патріярх Йосиф висловлював думку, що вагомою підставою для проголошення патріярхату УГКЦ є велике мучеництво її вірних, проявлене ними у ХХ столітті. Цілком погоджуючись з думкою нашого славного Ісповідника віри, ми разом із тим хотіли б застерегти вірних від неправильного тлумачення цього аргументу. Факт героїчного мучеництва є яскравим свідченням зрілости віри членів нашої Церкви. Це духовний скарб, з якого щедро черпають наступні покоління вірних. Проте статус патріярхату УГКЦ не має бути нагородою її вірним за мучеництво. Таке тлумачення згаданої християнської чесноти може спотворити її великий духовний зміст. Нагорода для мучеників – на Небесах, а тут, на землі, мучеництво стає фундаментом, на якому зростає Церква. Основоположними елементами у цьому фундаменті є любов до Бога і ближнього, вірність правді, вміння прощати кривдників, відчуття солідарности з тими, що в потребі, тощо. Патріярхат, збудований на такому фундаменті, утвердиться навіки, бо його визнає сам Господь.

Екуменічні обставини

Проєкт створення патріярхату УГКЦ нинішнім Папою Римським збудив хвилю протестів, які базувалися на таких закидах:

1. Патріярхат УГКЦ послаблюватиме сопричастя з Наступником св. Апостола Петра, а отже – послаблюватиме зв'язок з усією Католицькою Церквою.

2. Патріярхат означатиме створення націоналістично забарвленої Церкви, яка сіятиме ненависть супроти всіх інших.

3. Патріярхат УГКЦ став би великою перешкодою для об'єднання християн в Україні.

4. Створення патріярхату УГКЦ означало б нехтування прав Московського патріярхату, який вважає Україну своєю канонічною територією.

5. Патріярший статус УГКЦ призвів би до збереження „уніятизму", який в наші часи був засуджений як невідповідний шлях для досягнення єдности між усіма християнами.

Кожний закид, звичайно, викликає емоційну реакцію з нашого боку, але можна і треба дивитися на них інакшими очима, використовуючи їх, з одного боку, для кращого зрозуміння свого становища, а з іншого – для унаочнення правильних і потрібних заходів, до яких ми повинні вдатися. Бо ми не хочемо, щоб створення патріярхату УГКЦ завдало страждань іншим. У нашій складній ситуації треба спокійно і виважено захищати свої права, поважаючи також виправдані права інших.

Не будемо відповідати на кожен пункт зокрема, натомість подамо лише загальне до них ставлення. У нинішній історичний момент з-посеред усіх згаданих закидів на перше місце вийшов аргумент екуменічний, а саме: побоювання, що визнання Папою патріярхату УГКЦ може призвести до зриву екуменічного діялогу й замороження стосунків між Католицькою Церквою і Повнотою Православ'я. Це не є нашим наміром. Ми вважаємо, що наш патріярхат буде важливим чинником для покращання взаємин між християнами та не вноситиме розбрату. Адже патріярхат УГКЦ потрібен не лише нашій Церкві, а й усім помісним Церквам. Тому ми певні, що настане день, коли це усвідомить уся християнська спільнота.

Для нас дуже прикрою була реакція православних Церков, які, не вивчивши нашої історії й нашого нинішнього становища, не пізнавши наших духовних потреб, зайняли немиролюбну позицію, яку через Московський патріярхат переказали Святішому Отцеві. Проте створення нашого патріярхату у жодному разі не задумане як загроза чи підступ супроти Православних Церков і нічим не обмежує їхні права. УГКЦ (в патріярхаті чи без нього) не має претензій до православних. Так само й православні не можуть мати претензій до греко-католиків щодо території, устрою та способу життя. Коли йдеться про церковні вартості, для світських категорій не повинно бути місця, оскільки церковні вартості не можуть ставати предметом дискусій.

Київська Церква наприкінці XVI ст. вибрала свій особливий шлях для забезпечення єдности у Вселенській Церкві. Частина нашого народу в той час відкинула цей шлях, призвівши до поділу Київської Церкви. Однак та її частина, яку сьогодні називають Українською Греко-Католицькою Церквою, на цьому шляху скористала і збагатилася, оскільки могла зберегти свою віру і самобутність у критичні моменти свого існування. Звичайно, історія нашої Церкви має і чорні, і білі сторінки. Проте ми, греко-католики, не бажаємо нікому накидати наші розв'язки як єдино можливі й правильні. Це підтвердив ще на початку сорокових років минулого століття Митрополит Андрей Шептицький у своєму листовному діялозі з православними братами. Але мета, про яку говорили митрополити Петро Могила і Михайло Рогоза (вони шукали дороги до єдности у спільному патріярхаті) була одна і та сама – відновити первісну єдність часів Володимира Великого. Наш патріярхат сьогодні, у XXI ст., задуманий не як перешкода, а як шлях до того стану, коли в Україні буде один патріярх у катедральному соборі Святої Софії у Києві.

Чи створення греко-католицького патріярхату означало б, як дехто твердить, посилення ненависти до неукраїнців? Ні, бо патріярхат, у якому плекають християнські чесноти, не може потурати шовінізмові. А християнський патріотизм є чеснотою. Бажати добра своєму народові – це нормально; порушенням християнської норми є лише прагнення такого добра коштом інших народів. Ми щиро сподіваємося, що життя в патріяршому устрої, якщо до нього ставитимуться з повагою усі сусіди, може тільки спричинитися до утвердження злагоди у нашій частині світу.

Проте чи не найпарадоксальнішим з усіх закидів, що їх висувають противники нашого патріярхату, є твердження, що його створення задумане як „утеча від Риму". Такий закид є цілковитим запереченням нашої віри. Нема сумніву, що з отриманням нашою Церквою патріярхату, як цього вимагають закони, зміниться характер стосунків з деякими римськими установами. Але ці зміни стосуватимуться тільки другорядної, адміністративної сфери. Основна риса кожної помісної Католицької Церкви – це сопричастя з Наступником св. Апостола Петра, Єпископом Риму. А цього ми ніколи не зречемося.

Різні погляди з приводу патріярхату УГКЦ

Великої ваги в обговоренні патріярхальної проблеми інколи набуває сама атмосфера такого обговорення всередині Церкви. Зусилля щодо утвердження патріярхату часом набувають форм боротьби за патріярхат, яка супроводжується надмірними пристрастями та невиправданими звинуваченнями. Такими ж пристрастями та звинуваченнями супроводжується часом і боротьба проти патріярхату. І в одному, і в іншому випадках вірні Церкви мали б виявити належне смирення і любов одне до одного.

(Закінчення на стор. 18)

Патріярхат...

(Закінчення зі стор. 17)

Так, з одного боку, Церква шанує ревність активістів патріярхального руху та їхню відданість цій ідеї. Ієрархія Церкви благословляє утвердження патріярхату в житті і свідомості своїх вірних – зокрема шляхом активізації мирянського руху.

Проте, висловлюючи нашу підтримку патріярхальній ідеї, ми повинні усвідомлювати, що нецерковні методи такої боротьби та напружене психологічне тло, яке нею створюється, лише шкодять утвердженню патріярхату. Вони ослаблюють Церкву і породжують сумніви в тому, що визнання патріярхату УГКЦ є справою доцільною та своєчасною.

З іншого боку, завданням Церкви є водночас пошанувати сумніви в необхідності патріярхату й дати на них арґументовану відповідь. Сумніви щирих людей самі по собі служать лише поглибленню і кристалізації нової візії, що визріває в Церкві. Проте згадані сумніви не повинні набувати форм непокори чи розколу, оскільки від цього страждає дух миру й любові, який обіймає Церкву.

Хоч про патріярхат ми говоримо в категоріях церковного устрою, він є не тільки структурою. Патріярхат – це стан душі, якнайкращий вияв суті й покликання Церкви. Тому прагнення нашого народу в минулому і тепер встановити патріярший устрій слід розглядати по-церковному, по-Божому, а не як самоціль. Адже патріярхат - це шлях. А мета Церкви – це спасіння людей через служіння Богові та ближнім.

Завдання Божого народу УГКЦ на майбутнє

Як велить християнський звичай, говорячи про обов'язки та завдання Божого народу, єпископи УГКЦ хотіли б почати з себе. На цьому свого часу наголошував іще Патріярх Йосиф: „Єпископат повинен бути зразком однозгідности у правлінні Церкви і прикладом єдности в усіх ділянках церковного і народного життя!". Сьогодні ієрархія УГКЦ підтверджує свій спільний намір розбудовувати патріярхат нашої Церкви, використовуючи для цього всі можливі церковні засоби. Також просимо Господа нашого Ісуса Христа освятити наші зусилля, а братів і сестер наших у Христі – спомагати нам повсякчас у довірі та одностайності.

Надзвичайно важливою у процесі становлення патріяршого устрою УГКЦ є позиція спільнот посвяченого життя. Про це також згадував у своєму Заповіті Патріярх Йосиф: „Бажанням Слуги Божого Андрея і благанням моїм, спадкоємця його заповітів, є, щоб усі наші монаші чини і згромадження... змагалися між собою за ріст в особистій святості і за ревне і чесне служіння Христові і рідній Українській Церкві". Молитва за патріярха і патріярхат УГКЦ, піднесена до Бога устами його обручників, буде обов'язково Ним почутою. Молитвою праведників буде випрошено прощення за гріхи, вчинені дітьми Церкви на її паломницькому шляху.

Тяжко переоцінити важливість ролі, яку має виконати у становленні патріярхату УГКЦ її духовенство... Важливо, щоб душпастирі всіляко утверджували своїх парафіян у вірі в благодатність патріярхату й залучали їхні зусилля для розбудови патріярхальних структур. Проте не менш важливим обов'язком душпастирів є повсякчас стежити за тим, щоб ці зусилля набували належних церковних форм і йшли на благо Церкви й народу.

Нарешті, слід згадати про завдання, які стоять перед тими, в чиїх серцях зростатиме головний плід патріярхату, а саме: про завдання мирян... Саме від доброї волі, розсудливої активности і водночас належного смирення мирян і буде остаточно залежати утвердження патріяршого устрою!

...Надзвичайно багато слід зробити для того, щоб роз'яснити мету і завдання патріярхату вірним інших помісних Церков. Адже, кажучи словами Енцикліки Івана Павла II „Світло Сходу", „важливим моментом для зростання нашого взаємозрозуміння та єдності є поглиблення знайомства між нами"...

Значення благословення

Те, що наша Церква очікує благословення свого патріярхату з боку Святішого Отця, часом викликає серед вірних нетерпеливе нерозуміння. Спробуймо поміркувати над цією справою, беручи за зразок один відомий факт з біографії Слуги Божого Митрополита Андрея.

Ми знаємо, як пристрасно і то навіть з дитячих літ тодішній Роман Шептицький прагнув стати василіянським монахом і священиком Греко-Католицької Церкви. Знаємо, яким болем озивалося в його серці небажання його батька дати благословення на цей крок. Будучи вже в дорослому віці й маючи формальне право здійснити свою мрію, Роман умів усе-таки смиренно сказати: „Хай буде воля Твоя!" І смирення сина здійснило чудо: граф Шептицький не просто дав свій дозвіл, а повною мірою повірив у це покликання сина.

Висновок для нас очевидний. Так, ми поділяємо переконаність Патріярха Йосифа, що завершення нашої Церкви патріяршим вінцем є „овочем дозрілої свідомости" у її Божому народі. І ми й далі утверджуватимемо в житті нашої Церкви належні патріярхальні структури та патріярхальну свідомість. Проте без благословення Святішого Отця і без належного в нас смирення наш патріярхат міг би стати раною в тілі Вселенської Церкви, і саме це змушує нас бути обачними. Ми певні, що як дочекався вітцівського благословення Роман Шептицький, так дочекаємося його і ми: Святіший Отець обов'язково благословить Києво-Галицький патріярхат.

Момент, коли це станеться, також має стати „дозрілим овочем", зрощеним у людських душах під дією Святого Духа. Тому тут проблема не в особистій згоді чи незгоді Папи, а, як ствердив він сам, у таїні Божого благословення. І саме тому з Його ласки цей патріярхат, будучи благословенним, зможе стати тим, чим ми хочемо, щоб він був, а саме: святом для всієї християнської спільноти.

Благословення Господнє на Вас!

УКРАЇНА І СВІТ

Сумні таємниці військової розвідки України

На відкритті пам'ятника ветеранам Другої світової війни з двох дивізій УНА і Юнацтва у Львові (зліва): Петро Недзельський, Володимир Васьків, Анатолій Кошель.

З полковником Петром Недзельським я познайомився минулого року у Львові, на відкритті пам'ятника ветеранам Другої світової війни з двох дивізій УНА і Юнацтва. Тоді ж я почув його сумну історію. 5 грудня 2002 року наказом тодішнього міністра оборони В. Шкідченка полковник Петро Недзельський був звільнений з Головного управління розвідки і взагалі зі Збройних сил України „за службову невідповідність".

У чому ж полягала ця „невідповідність" досвідченого розвідника його службовим обов'язкам? Незадовго до цієї події, 11 жовтня 2002 року, народний депутат Юлія Тимошенко заявила про ввезення з Білорусі до України трьох залізничних вагонів з установкою радіоелектронної розвідки „Кольчуга", яку мали побачити американські експерти і переконатися, що її не продано за кордон. Того ж дня начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України генерал-полковник В. Палій викликав до себе П. Недзельського і звинуватив у переданні Ю. Тимошенко таємної інформації про „Кольчуги". П. Недзельський каже: „Я висловив щире здивування з того, що ці установки були ввезені з Білорусі. Розмова велася „на високих тонах" і В. Палій заявив мені, що я не мав права фотографуватися з представниками опозиції Ю. Тимошенко і Г. Омельченком. Марно я намагався пояснити генералові, що опозиція в демократичній державі є звичайним явищем, а не якоюсь ворожою силою. До того ж, я є заступником голови Спілки офіцерів України Г. Омельченка".

Обурений В. Палій призначив П. Недзельського відповідальним у справі... „Кольчуг". Йому принесли для ознайомлення таємний технічний опис установки. Досвідчений розвідник відразу ж збагнув суть нехитрої інтриги: ознайомлення з секретною документацією створює нагоду звинуватити його у шпигунстві. Саме відмова від обов'язків у площині „Кольчуг" призвела до звільнення полковника розвідки зі служби.

І тоді полковник передав у засоби масової інформації документи, які свідчили про некомпетентність керівників розвідувального відомства, протекціонізм, звільнення багатьох професіоналістів для влаштування на їх місце „своїх" людей. Саме так, писав полковник, були звільнені офіцери з академічною освітою, набутою зокрема в США і Канаді. А хто залишився? Один з генералів пиячив на стадії цирозу печінки, інший генерал був раніше звільнений зі служби за незаконне присвоєння помешкання, але відновлений на посаді заступника В. Палія, третій дістав за певні послуги від двох відвідувачів в цивільному валізу з долярами і при цьому похвалився своєму помічнику: „Вчися, як треба жити!" Про стан справ в розвідці свідчить випадок, коли один з офіцерів затримався на похованні своєї матері і його начальник облаяв покійницю словами, котрі вживалися хібащо в російській армії, але не в Україні, де матерів шанують і після їхнього відходу. Ображений пішов з розвідки...

Газети опублікували відбиток службового відрядження начальника Головного управління розвідки Олександра Галаки (він замінив у березні 2003 року В. Палія), який в 1999 році на тиждень виїхав до Югославії і один день перебував у військовій частині миротворчого контингенту, що дало підстави визнати його „учасником бойових дій". Тепер він і його сім'я мають безкоштовне лікування в медичних установах, раз на рік - перебування в санаторіях, безкоштовний проїзд на залізниці і в міському транспорті, на чверть меншу плату за житло і т.д. Варто було цілісінький день „ризикувати" у віддаленому гарнізоні!

Та найбільше стривожили владу публікації П. Недзельського про фінансові махінації генералітету. У 2001 році в Болгарії був затриманий літак української приватної авіокомпанії „Воларе", що перевозив 30 тонн зброї для Ерітреї, яка саме воювала з Етіопією. Ця авіокомпанія була створена у 1994 році на базі великих військово-транспортних літаків Ан-12 (5 машин) та Іл-76 (2 машини), за безцінь переданих їй з Військово-повітряних сил. Утримання літаків теж оплачувало Міністерство оборони (тобто держава). З'ясувалося, що акції з контрабандного перевезення зброї здійснювалися під прикриттям військової розвідки. Це визнали колишній начальник Центрального управління авіаційної техніки Міністерства оборони М. Хабаров і заступник секретаря Ради національної безпеки і оборони генерал П. Шатковський. А проти П. Недзельського було порушено кримінальну справу за розголошення військової таємниці (кара - до 5 років ув'язнення).

П. Недзельський нагадав, що після розвалу СССР в Україні залишилося зброї на 87 млрд. долярів, але за часи президентства Л. Кучми її зникло на 30 млрд.

Не важко збагнути, що певні кола не простили П. Недзельському й викриття махінацій П. Лазаренка. У 1998 році П. Недзельський здобув інформацію про незаконну фінансову діяльність П. Лазаренка за кордоном і передав ці відомості своєму начальнику - генералові Ігореві Смешку. Керівник військової розвідки не виявив зацікавлености і тоді П. Недзельський доставив з-за кордону близько двох тисяч документів у справі П. Лазаренка і передав їх в СБУ. Вже через півгодини з П. Недзельським зустрілася виконуюча обов'язки Генерального прокурора України О. Колінько, яка після експертної перевірки документів виступила з заявою про наявність у прокуратурі документів про махінації П. Лазаренка. На П. Недзельського чинили тиск, погрожували, але він сказав, що повідомить президента про цей випадок у розвідці. Аж коли П. Лазаренко опинився в американській в'язниці і перестав бути небезпечним, генерал І. Смешко почав нахвалятися, що саме військова розвідка першою здобула документи про незаконні акції колишнього прем'єра.

Від П. Недзельського я дізнався про численні негаразди у військовій розвідці України: призначення на відповідальні посади не за професійними якостями, а по знайомству - земляків, співучнів з училищ, родичів, про спробу статевого насильства з боку п'яного офіцера щодо дівчини-військовички, інші зловживання. З його розповідей неважко зробити висновок, що військова розвідка замість служіння інтересам держави, перетворилася на місце вдоволення власних інтересів купкою наближених до еліти старшин.

Петро Недзельский - сильна людина, рекордсмен Збройних сил України з боксу. Але особа на високій посаді застерегла його: „На боксерів є снайпери!"

Володимир Васьків,
Юніон, Н. Дж.

Аня Лонкевич,
донька Роми Прийми Богачевської

Гості на прийнятті в готелі „Вальдорф-Асторія“

Глибокий поклін...

(Закінчення зі стор. 1)

бов і зрозуміння українського народного танцю і залишила бажання продовжувати його в міру своїх сил.

Про особливі здібності Роми Прийми-Богачевської до запалення іскри любови у своїх учнів говорила у своєму ключевому слові одна з її колишніх учнів, а тепер працівник Державного департаменту у Вашінґтоні Марта Зєлик. Вона підкреслила також усі цінні прикмети Р. Богачевської як людини, що вміла саме і ці добрі людські прикмети передати своїм молоденьким ученицям, разом з особливою грацією та елеґантністю, що були такими притаманними для Роми.

У цьому дні пошани і поклону Ромі Приймі-Богачевській із словом виступив президент Українського Інституту Америки Волтер Назаревич. Підкресливши ще раз усі заслуги покійної мисткині танцю, він вручив донці Ані та синові Борисові пропам'ятну нагороду для Роми у формі статуї танцюючої Роми у виконанні скульптора Тараса Левицького.

Зворушена до краю дочка покійної артистки Аня зложила щирими словами подяку за вславлення її матері, як також за цю особливу імпрезу в її честь, а син Борис подякував членам Управи Українського Інституту Америки англійською мовою.

Завершенням цього надзвичайного поклону був виконаний її учнями танець у народних строях, що напевно вперше пройшов на сцені готелю „Вальдорф Асторія", але усім учасникам святочного полуденка ще раз виразно пригадав втрату, що зазнала наша спільнота з відходом цієї незрівняної людини.

Оцінюючи значення цієї важливої культурно-громадської події, перший заступник президента УІА Ярослав Криштальський сказав: „Рома Прийма-Богачевська була вірна своїй місії – передати надбання української культури молоді. За більш як 40 років своєї творчої діяльности вона сповнила свою мрію. Три ґенерації учнів Роми Прийми несуть у світ її світлу пам'ять та передають любов та надхнення свого вчителя підростаючому поколінню. За це Український Інститут Америки вшанував творчі заслуги Роми Прийми-Богачевської".

Усі присутні на цьому незвичайному святі отримали книжку-каталог, виданий Українським Інститутом Америки, в якому поруч вичерпної статті за творчу і виховну діяльність артистки знаходимо передрук проклямацій губернатора штату Ню-Йорк Джорджа Патакі і губернатора штату Ню-Джерзі Джеймса МекҐріві, адресованих покійній Ромі Приймі-Богачевській, благословення наших церковних достойників обох віровизнань і текст її нагороди від Українського Інституту Америки. Після цих проклямацій книжка-каталог подає інформації про ініціятора цих святкувань – Український Інститут Америки, склад його проводу, як і склад почесного комітету свята, організаційного комітету під проводом Стефи Добрянської, що спільно з управою УІА підготовляв довго та ретельно це виняткове свято, яке залишиться у пам'яті усіх присутніх.

В книзі знаходиться також цілий ряд теплих та щирих привітів з нагоди нагородження св. п. Роми Прийми-Богачевської, що їх зложили члени Управи УІА та поодинокі родини, які в один чи другий час були самі або їхні діти учнями незабутньої Роми.

Усі вони вказують на це вийняткове ставлення до покійної Роми Прийми-Богачевської, що його мали сотні не лише її учнів, але також їхні родини чи близькі. Треба надіятися, що ці теплі слова, які знаходимо майже на кожній сторінці пропам'ятної книги, залишаться в пам'яті усіх, які їх читали, а її любов до українського танцю, яку вона передала своїм учням, піде з роду в рід.

Ольга Кузьмович
Фото: Любко Кулинич

Спомини з повоєнної Европи

Першу частину спогадів Романа Волчука „Спомини з передвоєнного Львова та воєнного Відня", випущену у „Критиці" 2002 року, зустрінуто надзвичайно прихильно – можна сподіватися, і другу чекає не менший успіх.

У новій мемуарній праці, що охоплює період від травня 1945 до грудня 1949 року відомий інженер, науковець та громадський діяч із США розповідає про українців, які по війні опинилися в Австрії та Німеччині й обрали собі шлях подальшої еміґрації на Захід.

Багато кому подібно до Романа Волчука, доводилося робити драматичний – гамлетівський чи фавстівський – вибір між більшим злом і меншим, між збройним опором і пасивною непокорою, між імовірною загибеллю в сталінських таборах і довічним вигнанням.

Роман Волчук, слід віддати йому належне, завжди намагався зробити оптимальний вибір, ґрунтуючись на певних антропоцентричних засадах. Людина в його світогляді завжди була головною цінністю, і саме тому він ніколи не розглядав усерйоз тоталітарних альтернатив – чи то у вигляді капітуляції перед нацистами чи більшовиками, чи то у вигляді прилучення до донцовсько-бандерівського інтеґрального націоналізму. Це істотно ускладнювало життя юнакові (власне, ускладнює й досі, судячи з деяких малоприхильних відгуків на Волчукові „Спомини"), проте завжди давало змогу зберігати внутрішню гідність і, сказати б, ідеологічну нескаламученість погляду на злободенні, доволі складні події. Ця внутрішня врівноваженість і шляхетність відчувається і сьогодні в самому стилі пропонованих спогадів – стилі, що його я, як редактор, намагався зберегти у якомога автентичнішому вигляді, разом із характерними для відповідного часу й обставин галицизмами, зводячи до мінімуму необхідні для сучасного українського читача виправлення.

Зграбний стиль, блискуче чуття деталі (що його ще в передмові до першої книжки відзначив професор Я. Грицак), гостра сюжетна інтриґа, витворена самою історією, яскраві характери (серед яких зустрічаємо й уславленого Омеляна Пріцака та ще уславленішого Івана Лисяка-Рудницького), добре почуття гумору, ерудиція, доречні епістолярні вставки, унікальні архівні знімки – все це робить спомини Романа Волчука не лише вартісним для фахівців-сториків документом, а й захопливим для кожного, хто полюбляє яскраві людські характери, ситуації, перипетії...

Є в книжці й доволі незвична для еміґрантів уважливість до „чужинського" світу, ба навіть проникливість, пов'язана із загальною компетентністю, обізнаність з европейськими мовами і культурами та особистою включеністю у цей світ. А головне – є яскравий образ самого автора, з його неповторною інтонацією та неповторним – аж ніяк не ідеалізовано-аґіографічним, зате надзвичайно гідним і цілісним – життям.

Велика заслуга у відродженні мемуарного жанру в сьогоднішній Україні належить діяспорі – еміґрантам кількох поколінь, що сумлінно занотовували й видавали (власним, здебільшого, коштом) спомини про побачене й пережите. Ці спомини – різного обсягу й якости, від фундаментальних двотомовиків Григорія Костюка, Юрія Шевельова, Івана Кедрина-Рудницького, Володимира Кубійовича чи навіть тритомовика Костя Паньківського до численних „пропам'ятних книг" та всіляких оказіональних збірників, виданих випускниками стрийської, болехівської та інших гімназій, – на свій лад і в різний спосіб рятують нас, нинішніх, від знекорінення, від потворної амнезії, насаджуваної комунізмом (як, утім, і сьогоднішнім посткомунізмом). „Боротьба людини із владою, – писав колись Мілан Кундера, – це боротьба пам'яті з забуттям". Схоже, для нинішніх українців ця формула знову стає актуальною.

Книжку можна замовити в книгарні „Surma": 11 East 7th St., New York, NY 10003. Ціна 12 дол. і 4.50 за пересилку.

Микола Рябчук

Ірак як чинник...

(Закінчення зі стор. 1)

гайних напрямних, то Президент був здивований наявною спробою Дж. Кері вводити в оману, і відзначив, що саме ці акції вже довшу хвилю застосовуються в Іраку. Крім того, Дж. Буш звинуватив свого суперника, що той знову змінив думку щодо того, чи Ірак є частиною війни проти тероризму. Аргументуючи акції в Іраку, Дж. Кері уважає їх відверненням уваги від важливих точок тероризму – „Аль Кайди", Осами бен Ладена.

Аналітики уважають, що взаємні звинувачення про події в Іраку не будуть корисними для обидвох – ні для Президена Дж. Буша, ні для його суперника Джона Кері.

Тим часом справа Іраку продовжує набирати політичного зацікавлення, виходячи на міжнародний форум Організації Об'єднаних Націй, зокрема у виступах Генерального секретаря ООН Кофі Анана і Президента Дж. Буша.

21 вересня Ню-Йорку відкрилася 59-та сесія Генеральної Асамблеї ООН, яка триватиме два тижні. У ній беруть участь провідники понад 100 країн світу: 64 президенти, 25 прем'єр-міністрів, 86 міністрів закордонних справ, а також офіційні представники 191 країни-члена ООН.

Відкриваючи сесію Генеральний секретар ООН Кофі Анан підкреслив важливість міжнародного права. Він сказав, що країни, які добиваються встановлення законності, повинні самі бути прикладами її втілення. На його думку, фундаментальні закони грубо порушуються у випадку Іраку, Близького Сходу та Судану, тоді як міжнародне законодавство надає найкращі засади для розв'язання тривалих конфліктів по цілому світі. Він додав, що з відновленням верховенства закону терористи втратять доступ до фінансових джерел та безпечних місць притулку.Говорячи про Ірак, К. Анан вказав на подібність між вбивствами заручників і знущаннями над іракськими ув'язненими в американських в'язницях. І те, й інше він назвав порушеннями прав людини. Він також заявив, що тепер боротьба з тероризмом впливає на порушення прав людини.

„Сьогодні як ніколи світ потребує ефективного механізму для того, щоб знаходити спільне вирішення наших спільних проблем, - сказав Кофі Анан. – Саме для цього була створена ця організація. Не треба думати, що якщо ми не спроможні правильно її використовувати, ми знайдемо більш ефективний інструмент".

Водночас один з перших промовців – Президент Дж. Буш, виступаючи перед учасниками сесії, наголосив на тому, що у світі відбувається боротьба між демократичними країнами та тероризмом і – рішуче висловився на захист вторгнення до Іраку та заявив, що тепер – час великих можливостей для ООН і всіх мирних націй. Він закликав ООН та окремі держави докласти більших зусиль у справі розбудови вільного і безпечного Іраку. „Члени Організації Об'єднаних Націй! – звернувся він. – Російські діти не заслужили жахливих страждань, страху і смерти. Мешканці Мадриду, і Єрусалиму, і Стамбулу, і Багдаду не заслужили раптової смерти. Це порушує принципи справедливости в усіх культурах, принципи усіх релігій. Усі цивілізовані держави у цій боротьбі разом – і всі мають боротися з вбивцями. Ми зобов'язуємося знищити терористичні мережі усюди, де б вони не діяли".

Очолювана США коаліція забезпечила виконання справедливих вимог світової спільноти щодо роззброєння тієї країни, – підкреслив Дж. Буш. Він сказав, що вороги прав людини всюди у світі вдаються до насильства, і запропонував ООН створити міжнародний фонд для допомоги країнам в закладанні основ демократії.

До президентських виборів у США залишилося шість тижнів, становище в Іраку стало провідним питанням виборчої кампанії. Однак, Дж. Буш заявив, що США мають намір допомагати знищувати терористів у всьому світі, бо завжди США хотіли покласти край підтримці терористів з боку деяких держав.

Х.В.–Ф.

Вибух в Українській католицькій церкві

КОЛЧЕСТЕР, Кон. – У ранніх годинах у п'ятницю, 10 вересня, сильний вибух сколихнув околицею поблизу Української католицької церкви св. Марії. Як виявилося, вибух стався у згаданій церкві, будівлю котрої зовсім зруйновано; залишилася зовсім неушкодженою статуя Матері Божої біля церкви, а також уцілів парафіяльний дім, де живе о. Кирило Манолей.

Місцева влада ствердила, що ніхто не потерпів фізично у зв'язку з вибухом у церкві.

Зруйнована церква в Колчестері була побудована в 1955 році та обслуговує приблизно 70 родин.

Причини того вибуху покищо невідомі, а відповідні чинники проводять розслідування. Отець Кирило з парафіянами заявляють, що докладуть всіх зусиль щоб відбудувати церкву. Для цього будуть проводити різні акції для здобуття фондів і надіятись на допомогу Божої ласки та ближніх.

Церква св. Марії є частиною Стемфордської епархії. Цікавим є те, що до уцілілої статуї Матері Божої приходить кожного дня велика кількість людей,так що поліція мусить упорядковувати рух.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", серпень 2004 р.

300 дол.	Пастушок Теодозія в пам'ять Василя Пастушка	Сватмор, Па.
150	Об'єднання Українців у Ґлен Спей	Ґлен Спей, Н.Й.
100	Клебович Володимир	Ню Британ, Кон.
100	Левицький Юрій в пам'ять Віри Левицької	Філядельфія, Па.
55	Біраковський Богдан	Коледж Поінт, Н.Й.
	Олійник Степан	Вашінґтон, Д.С.
51.35	Цап Орест	Вініпеґ, Ман. Канада
50	Болонка Василь	Бутвин, Па.
	Червоняк Катря і Ярослав	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Подпірка Роксоляна	Вайт Стоун, Н.Й.
35	Дичко Михайло	Йонкерс, Н.Й.
25	Андрусяк Марія	Ворен, Миш.
	Борачок Олег	Медісон, Віск.
	Гринчишин Зенон	Ґренд Репедс, Миш.
	Мандибур Дмитро	Мінеаполіс, Мін.
	Пундій Павло	Чикаго, Іл.
	Шмотолоха Володимир	Бейсайд, Н.Й.
	Сєрант Іван	Ню-Йорк, Н.Й.
	Тимків Степан	Мілерсвіл, Мд.
	Зайло Еміль	Кісімі, Фла.
20	Калиновський Олександер	Фредеріксбурґ, Ва.
	Кривуцький Іван	Коледж Парк, Мд.
	Малецький Мирослав	Торонто, Онт., Канада
	Підвербецький А.	Скенектеді, Н.Й.
	Прокопович Іриней	Калабасас, Каліф.
	Стецишин Володимир	Чикаго, Іл.
15	Беца Павло	Лорейн, Огайо
	Балабан Ольга	Вордінгтон, Огайо
	Беца Павло	Лорейн, Огайо
	Ханас Петро	Овк Ловн, Іл.
	Фолтин Оксана	Снелвіл, Дж.
	Ґонзалез Люба	Линбрук, Н.Й.
	Губчак Анна	Лейк Цюріх, Іл.
	Куціль Роман	Рочестер, Н.Й.
	Леуш Анна	Ґлен Спей, Н.Й.
	Пасічна Анна	Ст. Петерсбурґ, Фла.
	Почтар Людмила	Скоч Флеймс, Н.Дж.
	Поліщук Володимир	Менчестер, Н. Дж.
	Питель Петро	Твін Лейкс, Віск.
	Рудь Василь	Такома Парк, Мд.
	Степаник Ірина	Стовнгем, Мас.
	Трощук Віра	Чикаго, Іл.
10	Добровольський Ярослав	Ебінгтон, Па.
	Кульчицька Марія	Вудбрідж, Кон.
	Несвячена Ізабела	Апопка, Фла.
	Сохан Ігор	Вуклиф Лейк, Н.Дж.
	Байляки Анна і Роман	Матитак, Н.Й.
	Баран Іван	Рочестер, Н.Й.
	Бараник Роман	Ворен, Миш.
	Бещ Іван	Янгтавн, Аріз.
10 дол.	Данилик Михайло	Гюстон, Текс.
	Дякун Микола	Лівонія, Миш.
	Ґалонзка Дмитро	Рослінджейл, Мас.
	Ґоляш Степан	Палатайн, Іл.
	Ґут Анна	Ню-Йорк, Н.Й.
	Гринів Федор	Кент, Вашін.
	Гурський Петро	Челтенгем, Па.
	Якубяк Ольга	Чикаго, Іл.
	Якубович С. і Г.	Брік, Н. Дж.
	Януш Володимир	Філядельфія, Па.
	Королевич Володимир	Лондон, Онт. Канада
	Кульматицький Володимир	Сідер Нолс, Н.Дж.
	Кулинич Євген	Віляс, Н. Дж.
	Кулинич М.	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Кузик Володимир	Дженкінтавн, Па.
	Кичун Богдан	Парма, Огайо
	Лиса Наталія	Ґлен Мілс, Па.
	Лонишин Юрко	Самерсет, Н.Дж.
	Магоцький Володимир	Енґелвуд, Фла.
	Мілан Ольга	Кергонксон, Н.Й.
	Мірчук Микола	Лівінгстон, Н.Дж.
	Мицьо Беатріс	Гамільтон, Онт. Канада
	Микита Роман	Клифтон, Н. Дж.
	Пачай Я.	Вест Голивуд, Фла.
	Панасік Світлана	Ню Провіденс, Н. Дж.
	Підлетейчук Микола	Ґросе Пте Вудс, Миш.
	Пільгуй Дмитро	Філядельфія, Па.
	Подоляк Євгенія	Лігайтон, Па.
	Позначівський Ярослав	Торонто, Онт. Канада
	Ріба Микола	Сиракюз, Н. Й.
	Рожанковський Ярослав	Джамайка Плей, Мас.
	Сахно Йосиф	Лукавт Мвт. Джа.
	Серафини Анна і Йосиф	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Шенко Анна	Ню Полтс, Н. Й.
	Сірик Іван	Чикаго, Іл.
	Столяр Розалія	Бер, Дел.
	Сиґіда М.	Іст Гановер, Н.Дж.
	Тенюх Яким	Вайт Плейнс Н.Й.
	Торський Андрій	Мек Доналд, Огайо
	Юмеров Марія	Мінеаполіс, Мін.
	Білинська-Фірстнер Віра	Трентон, Н. Дж.
	Ванкевич Дмитро	Клівленд, Огайо
	Захарків Ірина	Ворен, Миш.
	Жук Галина	Вестфілд, Мас.
	Зварич Михайло	Йонкерс, Н.Й.
7	Кінах Олег	Ветерсфілд, Кон.
5	Фединяк Володимир	Чикаго, Іл.
	Сорощак Володимир	Чикаго, Іл.
	Стеців Ростислава	Рочестер, Н. Й.
	Адамович М.	Клівленд, Огайо
	Білинський Антоній	Вотервлит, Н.Й.
	Бойко Василь	Менвіл, Н.Дж.
	Борачок Ярослава	Бафало, Н.Й.
	Брикович Л.	Монреаль, Квеб. Канада
5 дол.	Чировська Іванна	Темпе, Аріз.
	Ходак Володимир	Філядельфія, Па.
	Цибрівська Мирослава	Чикаго, Іл.
	Дубровський М.	Силвер Спрінґ, Мд.
	Гальчук Микола	Парма, Огайо
	Галич Віталій	Бенсон, Аріз.
	Глинський Петро	Чикаго, Іл.
	Янко Іван	Гавел, Н.Дж.
	Кавка Володимира	Дрексел Гіл, Па.
	Коблянський Мирон	Шарлот, Н. Кар.
	Когут Марія	Менвіл, Н.Дж.
	Копельзів Василь	Коламбус, Огайо
	Корлятович Степан	Клівленд, Огайо
	Коринецький Алекс	Віла Парк, Іл.
	Костьолик Іван	Клифтон, Н.Дж.
	Кущинський Василь	Чикаго, Іл.
	Квітка Антон	Вінтер Парк, Фла.
	Логуш М.	Роксборо, Квеб., Канада
	Лукасевич Ольга	Філядельфія, Па.
	Литвинишин Йосиф	Гінсдейл, Іл.
	Мельник Василь	Ворен, Миш.
	Міхаляк Ольга	Волнут Крік, Каліф.
	Мусик Павло	Дітройт, Миш.
	Новак Григорій	Норт Лейк, Іл.
	Николишин Петро	Вест Роксбурі, Мас.
	Папіж Олена	Ворен, Миш.
	Пастушак Михайлина	Філядельфія, Па.
	Пастушок В.	Маркус Гук, Па.
	Перейма Ореста	Бафало, Н.Й.
	Почтар Мілі	Пекванок, Н.Дж.
	Полець Борис	Мінеаполіс, Мін.
	Прибила Остап	Сиракюз, Н.Й.
	Приймак Степан	Рочестер, Н. Й.
	Пихович Н.	Прескот Велі, Аріз.
	Ровенко Микола	Норт Порт, Фла.
	Савицький Юрій	Ріверсайд, Кон.
	Семущак Степанія	Вудсайд, Н.Й.
	Сітко Віліям	Вест Ст. Пол, Мін.
	Слота Степан	Коледж Парк, Мд.
	Совірка Іван	Ворен, Миш.
	Старушак Френсіс	Веленд, Онт., Канада
	Сиротюк Наталія	Самерс, Кон.
	Сивенький Василь	Віліямсвіл, Н.Й.
	Шумська Марія	Філядельфія, Па.
	Тарасюк Степан	Стретфорд, Кон.
	Твердохліб В.	Торонто, Онт., Канада
	Винники Віра і Остап	Йонкерс, Н.Й.
	Захарко Михайло	Менвіл, Н.Дж.
3	Патрило Петро	Френчтавн, Н.Дж.
	Разом	**2,401.35 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

ПАМ'ЯТЬ З ШЛЯХІВ ВІЙНИ

Вересень, дорога до Берези Картузької...

У вересні завжди лину думками до Львова. Вибух першої бомби, що була спрямована на Головний двірець і не потрапила в нього – був для нас дуже приємним звуком. На жаль, потрапила вона в будинок, де була крамниця „Маслосоюзу" і де загинула моя шкільна товаришка Наталка Коваль, яка в той час перебувала в крамниці. Довідалася я про те щойно по поверненні з Берези Картузької.

Але ми, що сиділи в Бриґідках (так називалася в'язниця у Львові) раділи тим відгомоном першої бомби, бо це значить „війна". А війна – це віщун зміни, будь-якої зміни, щоб лише перервати це безнадійне ув'язнення. Чекаємо вісток з інших келій. Ганя Воронка, що вже довший час сидить у в'язниці і вміє „Морзе", стукає до сусідів, питаючи, що вони знають? Але знають те, що й ми: німці скинули бомбу, але не потрапила на Головний двірець, а на Городецьку, наші сторожі затривожені – треба чекати.

Чекали недовго, бо вже 19 вересня, в гарний сонявший ранок застукали до келії й викликали Олю Чемеринську й мене „з жечамі". Що це? Невже воля? Прощаємося з сусідками (нас було 16) деякі просять переказати щось рідним, даруємо, що нам непотрібне, бо йдемо на волю, а вартовий кричить „прендко, прендко" (скоро, скоро). Трохи жаль покидати співжителів, бо вже здружилися, але йдемо радо, бо щось нового чекає нас..

Ведуть нас на подвір'я, а там вже багато таких, як ми. З одного боку жінки, напроти – чоловіки. Шукаю очима знайомих: понад усіми височіє голова Перуна, коло нього нижчий ростом Вербицький, а недалеко й Юськів – усі мої сусіди з Личакова. Знову хтось торкнувся моїх плечей. Оглядаюся, а то Оля Сорока – також сусідка і товаришка. Вітаємося легким помахом руки, а вартовий кричить: „Нє розгльондаць сєн" (не роздивлятися) і погрожує палицею.

Ну й багато нас! Цікаво, що це буде? Чекаємо, насторожені. Тепер сортують нас: одних направо, інших наліво – дехто залишається на місці. Залишилися Оля Чемеринська, Оля Сорока й я – третя Оля. Підсміхаємося: хіба так люблять ім'я „Оля"! Підходить до нас наша „клявіска" (доглядачка) Насєльска! „Ходцє за мнов" (ходіть за мною). Завела нас на шпитальку, кімната, де ніби лікували. Не повірите, як радісно ми стрінули там Стефу Тисович і Машу Головко (пізніше Логазу), що з наплечниками, в спортових черевиках. Питаємо, чому такий виряд? Кажуть, можливо, поїдемо до Берези Картузької. Вони вже два дні чекають на шпитальці. Увечорі приводять ще до нас Дору Дмоховську (Левицьку). От і радість: усі знайомі! Вона також з наплечником. А ми з Олею Сорокою в легеньких суконках, бо арештували нас весною, а що мали – роздали в келії, бо думали „ідемо на волю", отож почувалися досить бідно.

Олю Чемеринську викликали ще цього вечора, й наша наглядачка сказала їй, що може вибрати: чи хоче залишитися в тюрмі, чи їхати до Берези, „бо тутай пані достанє раз на дзєнь зупе, а там нє вядомо" (тут дістанеш раз у день зупу – а там не знати). Оля вирішила залишитися. Залишилося нас п'ятеро.

Наступного дня вранці, перед 6-ою годиною, будять нас, дають горнятко чорної кави й кусник гливкого хліба. А за хвилину наказ: „Виходзіць з жечамі" (виходити з речами). На подвір'ї – маса чоловіків. Формують нас п'ятками, відкривається брама і – „марш". Дивно виглядала наша колона: нас п'ять дівчат спереду, а за нами – 75 чоловіків, оточених поліцаями зі штиками на крісах. Хоч було рано – люди вже були на вулицях. Усі з цікавістю дивилися на нас. Деякі жінки хрестилися, інші заломлювали руки, а деякі вдоволено посміхалися, як ведуть „ворогів народу". Найгірше, що хтось знайомий моїх родичів впізнав мене й переказав, що „повели групу в'язнів за Підзамче й усіх мають розстріляти". Мама бідна очі виплакала, заки я повернулася.

Нас справді повели на Підзамче (залізнича стація у Львові), але в частину, де ладували товари, бо там були вже приготовані для нас вагони. Якраз загуділи сирени, протилетунський алярм! Наші охоронці кудись повтікали, але нам заборонили виставляти голови, бо „стріляють". Ми сидимо, насторожені: може, десь близько впаде бомба... Може, буде нагода втекти. Але бомби падали десь далеко – то й надія пропала.

До Берези везли нас досить довго. Деякі мости були знищені, деякі залізничні стації збомблені – то об'їжджали. Врешті доїхали. Оглядаємо з цікавістю – це ж наше Полісся! Наші справжні поліщуки. І диво: їхні діти кидають на нас камінчиками, кричать „бандити" й інше. Хіба це українські діти, хіба не знають, кого ведуть у концентраційний табір? Але мене потішають, що при дорогах багато поляків поселилося.

От і Береза. Нам, дівчатам, кажуть стояти збоку, поліцаї формуються в два ряди, мовби мали вітати почесного гостя, але не шаблі, а гумові палиці тримають у руках. Перепускають, по одному, чоловіків і б'ють по плечах. Найбільше дісталося тим, що були виснажені і не мали сили скоро бігти, а вже такому, як отець Я. Чемеринський, що мав хвору ногу – дісталося без ліку!

Нас, дівчат, повели в окремий будинок, а там також стрінули багато знайомих, що були там вже давніше. В Березі була недовго. Німці розбили Польщу й залишили наші землі москалям. Наші наглядачі однієї ночі залишили табір, а поліщуки повідкривали нам брами й пригощали нас хлібом і молоком...

Ольга Кобзяр

На Хрещатику 24 вересня 1941 року

На продовження розповіді д-ра В. Рождественського (ч.38) подаємо уривок з книжки Дмитра Малакова „Оті два роки", який разом зі старшим братом Георгієм (Гогою) теж був свідком знищення Хрещатика.

Того дня, 24 вересня 1941 року, Гога провідував родичів на Прорізній. Бабусині вікна і балкон на останньому поверсі флігельного будинку дивилися в глибокий двір-колодязь. О четвертій годині дня бабусина кімната раптом здригнулася. Все начиння гойднулося, дзенькнуло, струсонулось, а за тим гупнув тяжкий лункий вибух. З даху, лопотячи крилами, зірвалися голуби.

Гога чимдуж помчав довгим коридором на кухню. Тільки там вікно великої комунальної квартири дивилося вбік Хрещатика, де над дахами точним орієнтиром другої рідної домівки маячила вежа зі шпилем над „будинком Гінзбурга". Густий дим, клублячись і ширячись, підіймався десь над тим місцем, де Прорізна зустрічалась з Хрещатиком.

Кияни на руїнах після зруйнування Хрещатика.
Мал. з натури Г. Малакова

Думка сусідів була одностайною: це „наші" щось знову підірвали. І Гога поспішив на Інститутську, до мами. Скочивши з підворіття на Михайлівський провулок, Гога опинився у вирі юрби, яка сунула вниз по Прорізній. З Хрещатика втікали люди. Метушилися німці. Зойки, вигуки, волання. Проминаючи білі розмежувальні смуги хрещатицького асфальту, Гога поглянув праворуч. На розі Прорізної лежала купа цегли – колишні стіни будинку. На проїжджій частині колесами догори валялися легкові автомашини, стовбури дерев з листям. З вікон викидалося полум'я. Тривожно видзвонювали, гойдаючись, зірвані тролейбусні дроти. А над усім цим висіла хмара диму й пиляви.

Гога чимдуж злетів на Інститутську. Мешканці висипали на балкони. Здогадки чути було щонайсуперечливіші, адже ніхто нічого напевне не знав. Ішов п'ятий день окупації Києва. Щодня переказували, як то тут, то там „радянські патріоти", що залишилися чи були залишені умисно, завдавали удари по ворогу. Місто напружено чогось чекало. От воно й гагахнуло.

Видовище вибухів і пожежі, що розпочалася слідом за ними, вразили городян. Всюди тільки й було чути: „Це ж наші їм зробили!". Деякі люди, як потім з'ясувалося, ще перед початком відходу наших військ за Дніпро вже звідкись довідались, що Хрещатик заміновано. Проте вони мусили мовчати, а тепер поспішали, як то часто буває, першими заявити: „А я ж це знав...".

Аби краще спостерігати за подіями, наші хлопці полізли на миршавий, зігрітий за день сонцем толевий дах дров'яних сараїв. Акція тільки починалася. Вибухи поповзли було вгору по Прорізній, а потім раптом здригнувся і сірий, потинькований „під шубу" фасад Будинку зв'язку – поштамту, і розтрощуючись, як скло, почав валитися, розчавлюючи під собою все і всіх, хто цього не чекав; майнули нараз внутрішні стіни, перегородки, двері, і все те миттю зникло в хмарі пиляви й диму. Аж сюди вдарила в обличчя пружна повітряна хвиля, і було видно, як на дворі „будинку Гінзбурга" відсахнувся якийсь німець і злетіли голуби. Отже, нищівний удар завдано безпосередньо по вузлу зв'язку.

З дахів сараїв добре проглядалась верхня частина хрещатицьких фасадів, а серед них і фронтон з величими накладними літерами „Гранд-готель" – праворуч від поштамту. Тієї миті, коли рвонуло поштамт, щосили луснули й вилетіли геть шибки з вікон готелю, і назовні змахнули тюлеві завіси. Та не встигла осісти на землю хмара куряви, як раптово здригнувся і цей сірий, „під шубу" фасад. Ще дужче війнули тюлеві завіси й зникли назавжди, а все начиння цієї капітальної споруди злетіло догори, закривши собою пів неба, і безладно попадало назад, у порожню вже коробку-облонку колишнього будинку.

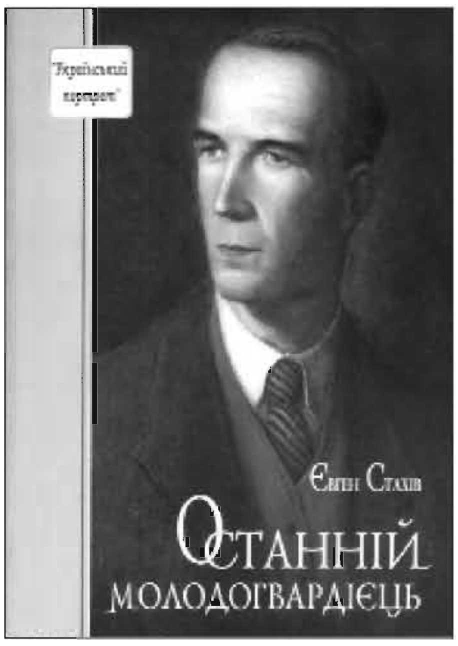
Одночасно сильніше, бо ще ближче, шмагнула до підніжжя „будинку Гінзбурга" нова повітряна хвиля, підскочили на даху сараїв хлопчики, а з вікон почувся, як бувало перед грозою чи сильним дощем, тривожний материн крик: „Негайно додому!". Десь завивали собаки. Плутаючи картину відлунням, вибухи чулися з Хрещатика, з-за будинку Думи, з Миколаївської, Прорізної, Пушкінської. Поширення зони вибухів, і слідом за ними – вогню, вело до думки, що настане й наша черга. І хоча німці в „будинку Гінзбурга" не оселилися, а тільки грабували квартири, проте поширилася чутка, ніби й цей надто величний будинок заміновано. Сусіди пригадали, як незадовго перед тим, як залишити Київ, енкаведисти носили в ті підвали дерев'яні ящики, нібито архіви. А носили ж прямо зі свого будинку – колишнього Інституту шляхетних дівчат. Так он воно, виявляється, що то були за „архіви".

Спантеличені страшною здогадкою, наші дорослі нараз стали хутко збиратися. Хапали найнеобхідніше, пхали у клумаки, вантажили в стару дитячу коляску, котра виплекала нас з Гогою, посадили туди наостанок і мене, аби не плутався під ногами, вдягли на себе зимові пальта і рушили, не забувши присісти, за звичаєм, перед дорогою. Наближалася шоста година вечора, коли ми почимчикували в обхід Хрещатика на Бесарабку. Кинули звідти останній погляд на Хрещатик.

На правому, парному боці вулиці від бульвара до універмагу все стояло, а далі, починаючи від кінотеатру „Комсомолець України", що займав наступний за універмагом будинок, праворуч від нього, – кращий кінотеатр міста, відомий серед старожилів як „кінотеатр Шанцера", і ще далі – Малий пасаж, колишній банк, „Дитячий світ", поштамт, „Гранд-готель" – суцільна стіна вогню, від низу до верху фасадів, а над усім – густа чорна хмара диму.

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

„Останній молодогвардієць“

ММПід таким заголовком появилася у видавництві „Ватра“, в Києві, у 2004 році, 493-сторінкова книжка Євгена Стахова, яка вміщує чотири розділи з підрозділами і 22 світлини. Передмову до неї „Видатний борець за Українську державність і демократію“ написав Дмитро Павличко.

Це вже з черги друга книжка цього автора. Перша появилася у видавництві „Рада“ при Українській Всесвітній Координаційній Раді, в Києві, у 1995 році під заголовком „Крізь тюрми, підпілля і кордони“.

Обидві книжки – це спогади про те, що довелося авторові, який є героєм книжок, пережити в роки боротьби за незалежну Україну. Саможиттєпис автора – це ланцюг фантастичних пригод – в'язниці, підпільна боротьба, переходи кордонів різних держав,

ля і кордони“.

Обидві книжки – це спогади про те, що довелося авторові, який є героєм книжок, пережити в роки боротьби за незалежну Україну. Саможиттєпис автора – це ланцюг фантастичних пригод – в'язниці, підпільна боротьба, переходи кордонів різних держав,

ризикування життям. Досконала пам'ять автора дозволяє йому назвати імена і прізвища десятків людей, з якими йому довелося бути в Карпатській Січі, у підпіллі, в Галичині, а згодом в Україні, на Донбасі. Ці переходи збагатили життєвий шлях і досвід автора у вможливили йому перейти серйозну еволюцію. Він почав ще юнаком свою діяльність в ОУН як апологет тоталітаризму, але став згодом переконаним і послідовним українським демократом.

Під час німецької окупації України він організував, разом з іншими, підпілля в Донецьку, в Константинівці, Краматорську і Луганську, наражуючись кожної хвилини на смерть.

Автор змальовує події так, як вони проходили, не додаючи нічого і не віднімаючи, незважаючи, чи те комусь подобається чи ні.

В той час були дуже актуальними події в ОУН, розкол в Кракові в 1940 році, III Надзвичайний Збір ОУН, що відбувся на рідних землях, на якому ОУН перейшла до нового стану, замкнувши сторінку історії, що відзначалася тенденцією до монопартійности і тоталітаризму, і почала нову сторінку демократизації. Автор згадує про події в Мітенвальді у 1948 році, про створення ЗЧ ОУН і другий розкол ОУН у 1951 році.

Живучи в США, автор діяв в угрупованні ОУН за кордоном, в Укра-

створення ЗЧ ОУН і другий розкол ОУН у 1951 році.

Живучи в США, автор діяв в угрупованні ОУН за кордоном, в Укра-

їнській Американській Координаційній Раді, спершу як один із заступників голови, а згодом як вільний член. І очолює Американське товариство українсько-єврейських зв'язків.

Обидві книжки мали широкий і прихильний відгомін в Україні. Тут подаємо дещо із статтей визначних авторів. Д. Павличко пише, що „феномен Євгена Стахова, його страждання, героїчне життя, безстрашність і правдомовність його вдачі я міг лише тоді осягнути, коли прочитав книжку „Крізь тюрми, підпілля і кордони“. Це, мабуть, найкраща повість про життя борця за українську державність у XX ст., де поруч з епізодами в яких смерть постійно чатує на бойовика й підпільника, йдуть роздуми про незнищенність національного духу, подається правдива історія ОУН, характеризується ідеологічне протистояння в середовищі її найвищого керівництва. Євген Стахів справді вірив, як мало хто, в духовні й державницькі сили українства“.

На межу тисячоліть Україна вийшла, відроджуючи свою Незалежність. Різні долі випали тим, хто наблизив цей час. Й тому пристрасні заклики Євгена Стахова до об'єднання всіх українців незалежно від їх політичних уподобань, заради зміцнення позицій української держави, слушні, як ніколи. Пора б зрозуміти нашим завзятим опонентам, що майбутнє України – це спільне майбутнє всіх українців, а не лише тих, на кого спирається влада“.

Презентація книжки відбулася в Києві, 2 липня 2004 року, в будинку Спілки письменників, при численній участі (коло 100 осіб) письменників, науковців, дипломатів і приятелів. Вечір проводив І. Драч, а слово виголосив Дмитро Павличко. З привітами виступили Геннадій Удовенко, Михайло Горинь, Микола Жулинський, професори С. Кульчицький і Р. Яцків.

Книжку можна набути у автора: E. Stakhiv, 34 Mary Lane, Waldwick, NJ 07463, або в крамниці „Молоде життя“: „Molode Zyttia“, P. O. Box 354, Cooper Station, New York, NY 10003. Ціна 20 дол.

Д-р Роман Барановський

Історія України у журналістиці

У Видавництві „Ярославів Вал“ у Києві появилася збірка статтей Василя Федоровича „Україна і світова політика“ (Етапи на шляху українського державотворення), що були друковані впродовж 25 років у „Вістях Комбатанта“ в Канаді. Автор, про якого пише у вступі київський письменник Михайло Слабошпицький, вже понад чверть сторіччя дописує до „Вістей комбатанта“, в першу чергу заторкуючи у своїх статтях історичні та політичні теми.

Як зазначається у вступному слові до збірки, „книжка адресована старшокласникам, студентам, учителям та усім, хто відчуває потребу знати минуле й думати про майбутнє України“. Справді статті, вміщені у збірці, від „України після Полтави“ аж до „Самостійної“, тобто написані вже після 24 серпня 1991 року, здатні допомогти у пізнанні минулого і сьогочасного України.

Автор розглядає можливість видання другого тому збірки своїх статтей, якщо „ця книжка знайде позитивний відгук серед читачів“. Чи такий буде, майбутнє покаже. Однак, добре було б цей плян здійснити, бо такі збірки дають можливість зацікавленим побачити нашу історію останніх часів очами кмітливого і аналітичного журналіста, тим більше, що річники „Вістей комбатанта“ не кожний має нагоду читати.

Адреса видавництва, де можна дізнатися про книжку: „Ярославів Вал“, а/с 47, Київ, 01034 Ukraine.

О. К.

До Вельмишановних читачів і дописувачів „Свобода“.

Пригадуємо, що наша газета не поміщує рецензій чи дописів про книжки та їх авторів без

СПОРТ

Спортовий табір СУМ

Таборовики вітають Патріярха Любомира кардинала Гузара

Біля майбутньої каплиці

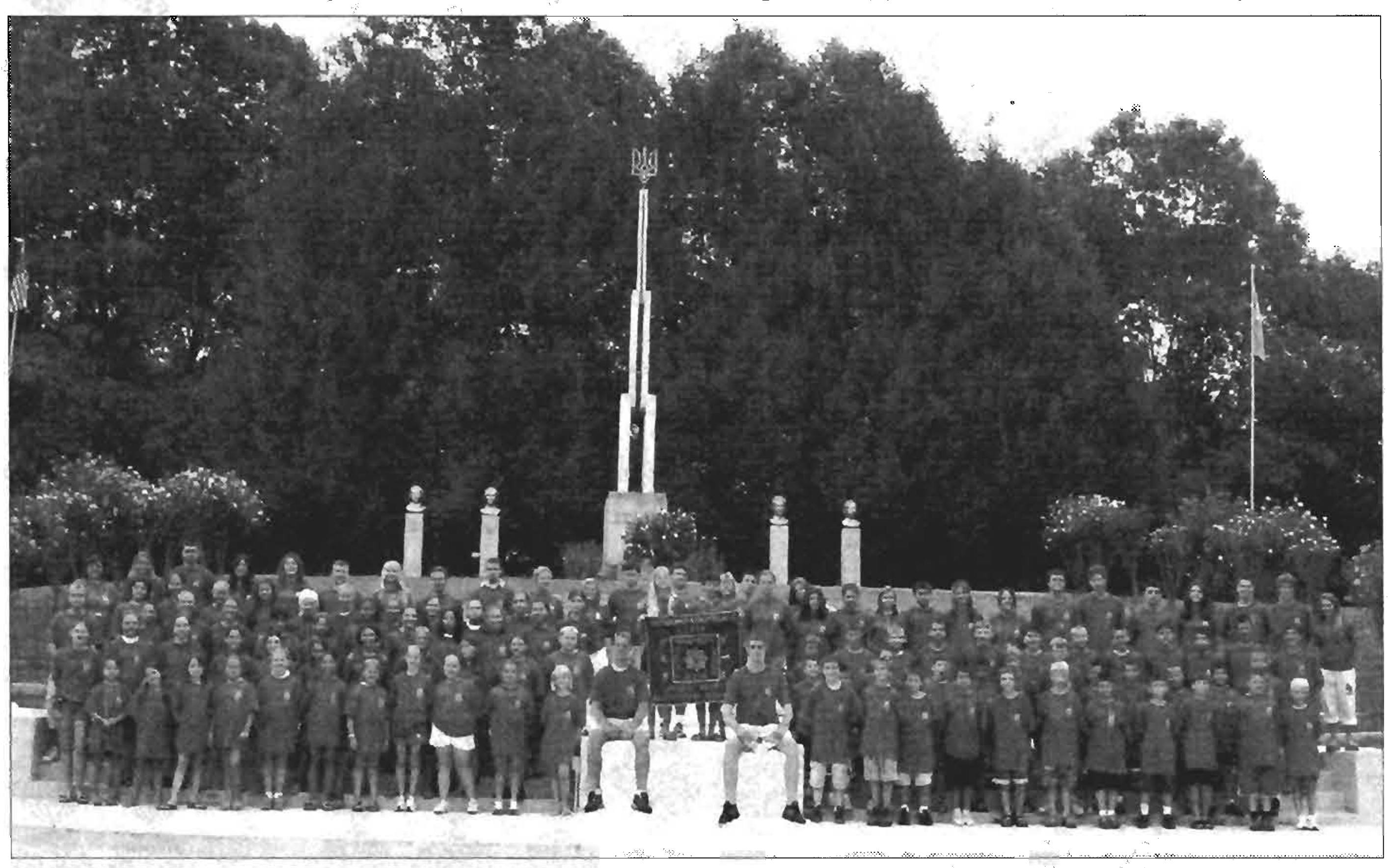
ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. – 21 серпня закінчився спортовий табір „Золоті ворота“ ім. Князя Ярослава Мудрого, який відбувся на оселі СУМ. У таборі протягом двох тижнів побували 83 юначок і юнаків. Практичні вправи проходили з шістьох видів спорту: відбиванки, копаного м'яча, плавання, тенісу, легкої атлетики і софтболу. Поряд зі спортовими вправами наприкінці кожного дня юнацтво мало змогу показати набуті знання в змаганнях – проводилися так звані „Лігові змагання“. Як і в попередніх роках, з юнацтвом працювали віддані у спортово-виховній ділянці члени команди, виховники та впорядники. Команду табору складали М. Приймак – комендант, В. Лібер – бунчужний, М. Капітула – писар, К. Куцина – головний виховник. Виховники-інструктори з відбиванки були Ю. Приймак, О. Чебіняк, К. Вирста, М. Дашавець; з копаного м'яча – Б. Куцина, Н. Кудрик, А. Кудрик, Р. Табачук; з тенісу – С. Вариха, М. Попович; з плавання – У. Блага, Л. Блага; з легкої атлетики – П. Бибел; з софтболу – В. Вирста.

16 серпня оселю відвідав Архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви Любомир кардинал Гузар. Таборовики привітали його при в'їзді на оселю хлібом і сіллю. Кардинал поблагословив будову нової каплиці в лемківському стилі, яканоситиме ім'я патрона СУМ – Архистратига Михаїла і присвячена пам'яті жертв акції „Вісла“.

Учасники табору побували у водяному парку. На закінчення відбулося святкове закриття, на якому були вручені нагороди. З відбиванки дістали нагороди Андрея Колінська, Ґабріела Веґара, Оленка Кошарек, Мишел Подберезняк, Таня Приймак, Стефан Ризо, Остап Сайко, і Ляриса Ґойдич; з копаного м'яча – Микола Куцина, Михась Капітула, Олесь Марецький, Данило Тулавський, Петро Тулавський, Андрій Табачук, Данило Шпигульський і Моніка Капітула; з тенісу – Олесь Васенда, Микола Глушко, Ольга Либа, Христина Уздейчук і Орест Паславський; з плавання – Тетяна Палилик, Наталя Сурмачевська, Віка Мосуряк і Лариса Шафран; з софтболу – Богдан Титський, Матей Бетлей, Марчик Нагорняк, Данило Кобилецький, Олесь Габура і Михась Козіцький; з легкої атлетики – Давид Русиняк, Христина Лашин, Люба Микієвич, Христина Мельник і Лариса Бундзяк. Комендант вручив нагороди учасникам, які були найкращими в спорті і таборовому житті. З молодшого юнацтва їх дістали Віка Мосуряк і Олесь Габура, із старшого юнацтва – Моніка Капітула і Олесь Ткач.

Відбулася розважальна програма. Табір заспівав дві пісні, які приготував друг Маркіян Щур – виховник з Великої Британії. На кінець усі таборовики, батьки і гості заспівали український національний гимн.

Мирон Приймак

Учасники табору

Футбол

Чаша УЕФА

16 вересня дніпропетровський „Дніпро“ та донецький „Металюрг“ поступилися у змаганнях першого кола своїм суперникам. „Дніпро“ в гостях програв „Макабі“ з Гайфи (Ізраїль) з рахунком 0:1. На 32-ій хвилині ґоль у ворота дніпропетровців забив арґентинський леґіонер „Макабі“. „Металюрг“ поступився на своєму полі римському „Лаціо“ з рахунком 0:3. Ґолі забили Рокі, Сезар та Пандеєв. Команди зіграють у відповідь 30 вересня. Перемога „Лаціо“ позбавила донецький „Металюрг“ надії пробитися далі першого кола Чаші УЕФА. Дніпропетровський „Дніпро“ може завершити двобій за сумою двох ігор на свою користь.

Ліґа чемпіонів Европи

15 вересня під час гри команд „Рома“ – „Динамо“ (Київ) один з вболівальників римського клюбу розбив чоло головному судді Андреасу Фріске, кинувши монету чи запальничку з трибуни. Перша половина цієї гри закінчилася з рахунком 0:1 на користь „Динамо“. Ґоль на 29-ій хвилині забив Гавранчіч. Гру було перенесено. Долю цієї зустрічі було вирішено 21 вересня, коли Контрольно-дисциплінарний комітет УЕФА оголосив санкції відносно клюбу „Рома“. Італійській „Ромі“ зарахували технічну поразку з рахунком 0:3 у грі з київським „Динамо“. Зазнав покарання й стадіон, на якому проходила гра. За вироком дисциплінарного комітету УЕФА, дві гри „Роми“ у Лізі чемпіонів на „Стадіо Олімпіко“ – з еспанським „Реалом“ і німецьким „Баєром“ – пройдуть без глядачів. Тобто, до кінця групового турніру італійська команда проводитиме ігри без своїх уболівальників. Було винесене рішення й по вилучення на два змагання Мексеса, який вдарив по нозі київського гравця Верпаковскіса після свистка судді, . Згідно з рішенням комітету, „Рома“ може опротестувати рішення до 24 вересня. Керівництво римського клюбу заявило, що „Рома“ поважає рішення УЕФА й не збирається його заперечувати. Отже, після першого кола Ліґи чемпіонів київське „Динамо“ й німецький „Байєр“ з трьома точками очолюють турнірну таблицю групи В.

„Шахтар“ 14 вересня програв у першому колі Ліґи чемпіонів італійському „Міляну“ з рахунком 0:1 на стадіоні „Олімпійський“ в Донецьку. На 84-ій хвилині голяндський леґіонер „Міляну“ Кларенс Зеєдроф забив ґоль сильним ударом в кут воріт Яна Лаштувки.

„Тризуб" переміг „Ватру"

ГОРШЕМ, Па. – З нагоди 25-ліття „Тризубівки" – 38-акрової посілости коло Філядельфії Українського спортового осередку (УСО) „Тризуб". 12 вересня відбулися товариські змагання з футболу між дружинами УСО „Тризуб" і спортового клюбу „Ватра". Змагання закінчилися вислідом 5:1 на користь „Тризуба". Ґолі для „Тризуба" забили В. Анусаскас – (три), М. Клей і Л. Нортон, а для „Ватри" – І. Мисак.

Спортовий клюб „Ватра" з Лонґ Айленд, Н.Й., заснували три роки тому. Дружина складається з любителів футболу, які приїхали з західньої частини України. Пересічний вік змагунів – 35 років і видавалося, що вони не впораються з молодшими змагунами „Тризуба". Хоча вислід був трохи зависокий, але змагання стали доброю заправою для „Тризуба" до нового лiґового сезону, що почнеться наступної неділі. Двадцять хлоп'ячих і дівочих дружин „Тризуба" вже почали свій сезон.

Велика заслуга належить управителеві „Ватри" – Богданові Кучарабі і його помічникам, що в своїх тяжких обставинах плекають український футбол. Після змагань відбулася товариська зустріч зі змагунами, проводом і симпатиками „Ватри" (вони приїхали повним автобусом) і представниками „Тризуба" (Тарас Козак – голова спортової ланки, Михайло Юрчак – управитель, Ярослав Козак – заступник голови УСО „Тризуб).

Яр-Ко

Почалася Параолімпіяда-2004

17 вересня у Атенах почалися XII Параолімпійські ігри. Якщо ж зазирнути в історію параолімпійського спорту України, то першою для її збірної стала X Параолімпіяда в Атланті у 1996 році. Вже тоді українці посіли високі місця у плаванні та легкій атлетиці. Взагалі ж формування руху спортсменів- інвалідів в Україні розпочалося у 1989-му. Саме у цей час з'явилися перші фізкультурно-спортивні клюби інвалідів. Відтоді параолімпійські спортсмени України на чемпіонатах світу та Европи 33 рази піднімалися на найвищу сходинку пошани, поповнили цей вагомий доробок 29 срібними та 31 бронзовою нагородами. На параолімпійських іграх в Атенах представники України змагаються з 9-ти видів спорту. Очікується, що найбільший внесок до загального активу збірної зроблять плавці, зокрема Олена Акопян, яка є однією з головних претенденток на світові досягнення. На змагання , які триватимуть до 28 вересня, прибуло 90 українських спортсменів.

Українські плавці-параолімпійці вирушають до Греції. Фото: УНІАН

Висліди змагань з плавання на першість УСЦАК:

(Закінчення з ч. 38)

100 м змінним стилем

Хлопці 15 років і старші:
1. Василько Макар („Ч. Січ") – 1:07. 26;
2. Антін Токарчик („Тризуб") – 1:08.00;
3. Андрій Міджак („Тризуб") – 1:17.86;

Дівчата:
1. Таня Григорович („Ч. Січ") – 1:16.71;
2. Маруся Калуш (СУМ) – 1:31.60;
3. Андрея Марущак („Тризуб") – 1:43.27;

25 м вільним стилем

Хлопці 10 років і молодші:
1. Дадіч Русиняк (СУМ) – 17.23;
2. Матвій Бетлі (СУМ) – 20.81;
3. Михайло Тершаковець („Тризуб") – 26.10.

Дівчата:
1. Наталя Григорович („Ч. Січ") – 17.59;
2. Леся Олесницька („Ч. Січ") – 18.13;
3. Андрея Цибрівська („Тризуб") – 20.27;

Хлопці 11–12 років:
1. Андрій Ольховецький („Тризуб") – 16.33;
2. Стефан Лесюк („Тризуб") – 21.02;

Дівчата:
1. Вікторія Мазуряк (СУМ) – 15.00;
2. Лариса Шафран (СУМ) – 16.96;
3. Катерина Букало (СУМ) – 19.98;

50 м вільним стилем

Хлопці 10 років і молодші:
1. Давид Руснак (СУМ) – 42,78.2;
2. Матвій Бетлей (СУМ) – 49.75;
3. Павло Козак (Пласт) – 1: 27.91;

Дівчата:
1. Наталя Григорович (Ч. Січ") – 39.50;
2. Нуся Керда (СУМ) – 1:01.75;
3. Рома Думак (СУМ) – 1:24.28;

Хлопці 11–12 років:
1. Андрій Піхарко („Ч. Січ") – 33.69;
2. Андрій Ольховецький („Тризуб") – 37.56;
3. Павло Тершаковець („Тризуб") – 40.07;

Дівчата:
1. Христина Фат („Тризуб") – 32.81.2;
2. Вікторія Мазуряк (СУМ) – 33.15;
3. Александра Даніґин (СУМ) – 35.04;

Хлопці 13–14 років:
1. Михайло Кибало (СУМ) – 29.63;
2. Роман Ольховецький (СУМ) – 35.90;
3. Михайло Палюмбо („Ч. Січ") – 37.72;

Дівчата:
1. Тетяна Палилик (СУМ) – 33.87;
2. Меланія Цибрівська („Тризуб ") – 35.30;
3. Надя Вирста (СУМ) – 41.83;

Хлопці 15 років і старші:
1. Марко Макар (Ч. Січ") – 27.28;
2. Роберт Токарчик („Тризуб") – 27.57;

Дівчата:
1. Адріяна Лесюк („Тризуб") – 29.35;
2. Таня Григорович („Ч. Січ") – 30.13
3. Александра Піхарко („Ч. Січ") – 30.69;

50 м горілиць

Хлопці 13–14 років:
1. Григорій Фат („Тризуб") – 33.46;
2. Роман Ольховецький („Тризуб") – 43.57;
3. Роман Ковбаснюк (СУМ) – 54.48;

Дівчата:
1. Надя Вирста (СУМ) – 51.92;

Хлопці 15 років і старші:
1. Антін Токарчик – 31.57;
2. Василько Макар – 31.95;
3. Павло Міджак – 36.58.

Дівчата:
1. Таня Григорович – 36.12;
2. Соня Токарчик – 37.03;
3. Катерина Ольховецька – 37.91;

25 м горілиць

Хлопці 10 років і молодші:
1. Михайло Тершаковець – 31.55;
2. Стефан Максимович – 32.97;
3. Стефан Олесницький – 35.76;

Дівчата:
1. Емілі Даніґин – 24.74;
2. Леся Олесницька – 25.74;
3. Андрея Цибрівська – 28.86;

Хлопці 11–12 років:
1. Андрій Ольховецький – 20.40;
2. Василь Столяр – 24.13;
3. Данило Максимович – 26.83;

50 м грудним стилем

Хлопці 13–24 років:
1. Роман Ковбаснюк – 49.75;
2. Роман Ольховецький – 50.93;
3. Михайло Питляр („Ч. Січ") – 59.22;

Дівчата:
1. Тетяна Палилик – 46.19;
2. Катруся Міджак – 58.46;

Хлопці 15 років у старші:
1. Роберт Токарчик – 35.47;
2. Марко Макар – 37.10;
3. Павло Міджак – 37.12;

Дівчата:
1. Андрея Лесюк – 41.19;
2. Маруся Калуш – 46.52;
3. Катерина Ольховецька – 50.74;

25 м грудним стилем

Хлопці 10 років і молодші:
1. Михайло Тершаковець – 26.17;
2. Микола Паславський („Ч. Січ") – 32.59;
3. Матвій Бетлі – 32.65.

Дівчата:
1. Наталя Григорович – 24.48;
2. Леся Олесницька – 25.09;
3. Емілі Даніґин – 27.00;

Хлопці 11–12 років:
1. Андрій Піхарко – 20.31;
2. Павло Тершаковець – 21.95;
3. Василь Столяр – 25.31;

Дівчата:
1. Александра Даніґин – 19.51;
2. Христина Фат – 19.93;
3. Богдана Столяр – 24.69;

100 м вільним стилем

Хлопці 13–14 років:
1. Григорій Фат – 1:03.79;
2. Михайло Кибало – 1:07.73;

Дівчата:
1. Тетяна Палилик – 1:17.37

Хлопці 15 років і старші:
1. Андрій Міджак – 1:01.37;
2. Марко Макар – 1:01.49;
3. Павло Міджак – 1:09.11;

Дівчата:
1. Катерина Ольховецька – 1:14.73;
2. Соня Токарчик – 1:15.63;
3. Маруся Калуш – 1:16.09;

25 м метеликом

Хлопці 10 років і молодші:
1. Давид Русиняк – 25.33;
2. Стефан Палилик – 40.22;

Дівчата:
1. Меліса Филипс – 28.89;

Хлопці 11–12 років:
1, Павло Тершаковець – 18.57;
2. Данило Максимович – 25.81;

Дівчата:
1. Вікторія Мазурак – 15.41;
2. Александра Даніґин – 17.24;
3. Лариса Шафран – 23.27;

50 м метеликом

Хлопці 13–14 років:
1. Григорій Фат – 31.76;
2. Михайло Кибало – 35.88

Дівчата:
1. Христина Фат – 37.11;
2. Меланія Цибрівська – 42.90;

50 м метеликом

Хлопці 15 років і старші:
1. Василько Макар – 29.87;
2. Антін Токарчик – 30.75;
3. Роберт Токарчук – 34.65;

Дівчата:
1. Андрея Марущак – 34.82;
2. Адріяна Лесюк – 48.29.

В естафеті (гінцях) дівчата 10 років і молодші (4х24 м., вільним), виграли дівчата „Ч. Січі" в часі – 1:24,30. Друге місце зайняла дружина СУМ.

В групі дівчат 11–12 років перемогла естафета СУМ – 1:13.30.

У віковій групі хлопців 13–14 років в конкуренції 4х50 м перше місце здобули хлопці „Тризуба" – 2:27.84, друге – сумівці – 2:37.97.

В групі хлопців 15 років і старші перше місце здобув „Тризуб" – 2:07.39, друге місце – „Ч. Січ" – 2:11.96 і третє місце СУМ – 2:36.80.

Пожертви на розвиток спорту в Україні можна надсилати до УСЦАК на адресу: 680 Sanford Ave., Newark, NJ 07106

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

ALBATROSS TRAVEL, Inc.

LOT — WESTERN UNION

- Квитки на місцеві і міжнародні літаки;
- вакації в Мексику, на Караїбах і Гаваях;
- подорожі на люксусових кораблях;
- пересилку грошей через „WESTERN UNION"
- квитки на літаки з **НЬЮ-ЙОРКУ до**:

„FINNAIR"		„AEROSVIT"	
Ст. Пітербург	$660 + податок (RT)	Київ	$645 + податок (RT)
Москва	$610 + податок (RT)	Львів	$725 + податок (RT)
Рига	$610 + податок (RT)	Івано-Франківськ	$725 + податок (RT)
Вільно	$610 + податок (RT)	Одеса	$725 + податок (RT)

Нові спеціяльні ціни на **ВЕРЕСЕНЬ 2004 р.**:
„MALEV" (Мадярська авіялінія) до Києва – $ 560 + податок (RT)

74 Nassau Ave., Brooklyn, NY 11222
Tel.: **(718) 383-7211 • (718) 383-0083**
Fax: **(718) 349-1767 • Free tel.: 1-800-603-7973**
http://www.albatravel.com e-mail:albatravel@aol.com

• НА ПРОДАЖ •

Авто –Toyota Corolla, 1999,
65,000 миль, 6, 500 дол.
30 Drummond Ave., Fords, NJ
Тел.: (732) 738-5448

ЗЕМЛЯ НА ПРОДАЖ

40 акрів дубового лісу з потоком, що літом не висихає. Недалеко „Союзівки". Межує з українською оселею „Золота Осінь".

За інформаціями звертатися до:
NICK CARELLI
Cherrytown Associates
1-800-959-7556 або
845-626-2005

• ЗНАЙОМСТВА •

Дівчина, проживаюча в Ню-Йорку, 30 років, бажає познайомитись з громадянином США для створення сім'ї.
Тел.: (646) 479-2372

• РІЗНЕ •

НА ПРОДАЖ
смереки в ціні
10 – 20 дол.
Просимо телефонувати на число:
(732) 356-6792

• ПРАЦЯ •

Потрібна жінка до опіки над моєю мамою, яка живе коло СУМ-у в Spring Glen, NY. Зацікавлену особу прошу телефонувати:
1 (845) 647-6329

Потрібна жінка до опіки над старшим мужчиною і до легкої домашньої праці. Платня – 325 дол. на тиждень.
Тел.: (609) 799-2127

Висококваліфікований столяр-червонодеревець і різьбар по дереву з п'ятирічним досвідом в Америці, шукає працю в Ню-Джерзі.
Тел.: (973) 772-3971

• ДО ВИНАЙМУ •

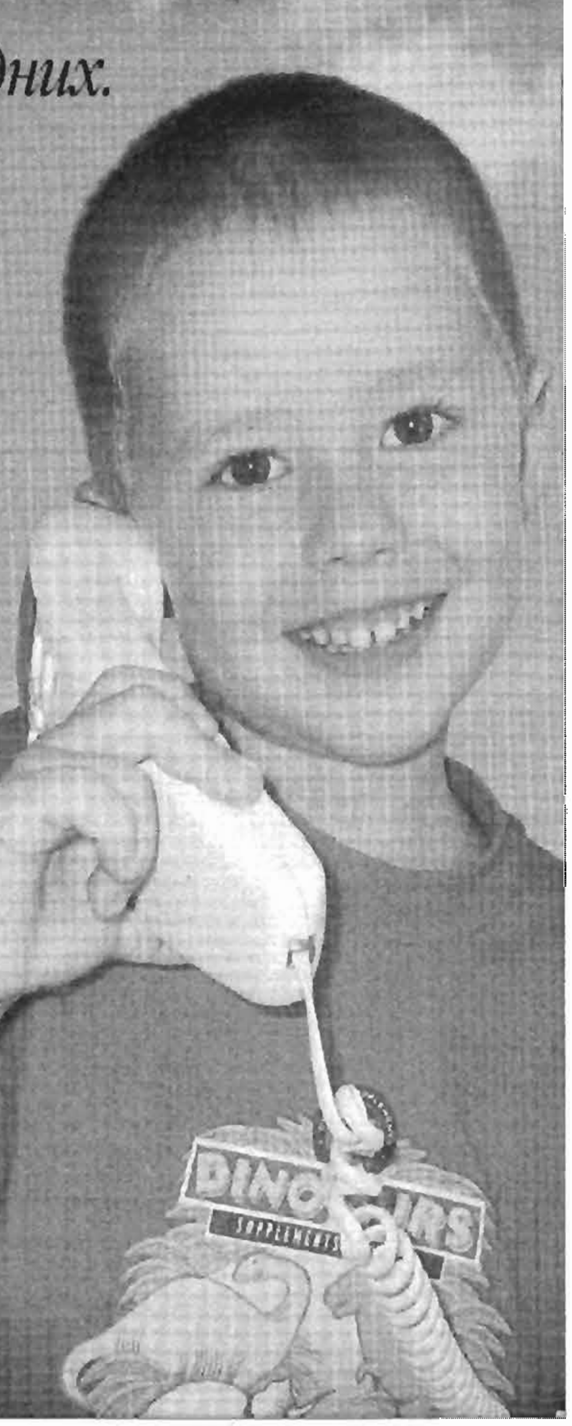
Edison/Fords, NJ – 2 поверх, 2 спальні, 5 кімнат. Ціна 997.00 дол.
30 Drummond Ave., Fords, NJ
Тел.: (732) 738-5448

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

Відтепер ви можете бути ще ближче Ваших рідних.

Перших 10 хвилин БЕЗКОШТОВНИХ!

10-10-719

10-10-719 готовий до праці з вашого телефону відразу.
Легко користуватися.

Для дзвінків у США і Канаду треба набирати:
10-10-719 + 1 + код міста + число телефону
Для дзвінків за кордон:
10-10-719 + 011 + код країни + код міста + нумер телефону.

- **Нема щомісячної оплати.**
- **Не треба переключатися.**

Поспішайте! Ця пропозиція дійсна до 30 вересня 2004.
1-888-279-8666 • www.1010719.com

Розмова до 10 хвилин – безкоштовна для першого дзвінка до нижче поданих країн: Україна, Росія, Москва, Санкт-Петербург, Білорусь, Вірменія, Молдова, Естонія, Латвія і Литва. За кожну хвилину розмови, понад 10 хвилин буде рахуватися плата на основі регулярних цін. Клієнти, котрі вже користуються сервісом 10-10-719 повинні задзвонити до Центру Обслуговування, щоб мати змогу скористати з цієї пропозиції і отримати безкоштовні хвилини та нові ціни. Стягається федеральний податок (USF). Стягається 39¢ за з'єднання при кожному одному дзвінку. Ціни при дзвінках за кордон на мобільні телефони можуть бути вищими.

Обслуга:
startec THE WORLD. CLOSER TO HOME

Думки над могилою музикознавця

(Д-р Тамара Булат-Чапленко, 3 листопада 1933 р. – 25 серпня 2004 р.)

Д-р Т. Булат-Чапленко і Микола Жулинський

Хоч тональність цих моїх думок мінорна, бо ще одне життя визвучало до кінця, дійшло (за музичним висловом) до своєї „коди", та наперекір невмолимій долі розкриймо серце й ум, туди впросімо світло й світ. Такий могутній світ, людина у ньому – така маленька... Вона, проте, у центрі плянети, посередині світової сцени, і часом їй вдається перестрибнути обрій людських обмежень і надати нашій прозаїчній дійсності вищої, доконалішої, художної форми.

Музикознавців-українців в Америці дуже мало, а тих, що залишаються активними, – ще менше. Тому так жаль прощати одну з найкращих лисенкознавців, св. п. д-ра Тамару Булат-Чапленко, на вічний спочинок. Герой та ідеал покійної, Микола Лисенко, – великий мистець, композитор, хоч він теж виявив себе першим етно-музикознавцем України, якщо не цілої Европи. Завданням музикознавців, які не так музику компонують, як її знають до подробиць, – інформувати загал про музичних майстрів та їхню творчість у вищій, досконалішій, науковій формі. І як у кожній дисципліні, музикологи приходять щойно після професійного вишколу і практики.

Кваліфікації покійної доволі відомі, тому вистачить згадати її довголітню працю як керівного науковця Інституту ім. М. Рильського НАН України та активне членство у Спілці композиторів України, Українському музичному інституті Америки, Інк., НТШ-А та УВАН, де д-р Т. Булат працювала генеральним секретарем. Численні книжкові видання д-ра Т. Булат-Чапленко розкривають історію, красу вкраїнської музики, у центрі якої – скарб і спадщина корифея М. Лисенка.

Проте, дотеперішні лисенківські праці Т. Булат були лише підготуванням, служили добрим фундаментом для найбільшої досі будівлі лисенкознавства, для „хмаросягу", що зветься „Світом Миколи Лисенка". Оцю величну будівлю-книгу завершили славно Т. Булат і Т. Філенко, п. Тамара і Тарас, мати й син. А зараз ця мати передає рідному синові, мов олімпійську естафету, родинну, музикознавчу місію. Д-рові Тарасові Філенкові та мужеві покійної, інж. Юрієві Чапленкові висловлюю оце сердечне співчуття. В таких надто мінорних, траурних моментах напрошуються давні мудрі висловлювання св. п. Йосипа Гірняка, який не говорив багато, ще й виправдував безсильність свого мистецтва: „Мої дорогі, слова ж тут заслабі...".

На цвинтарах нашого часу виструнчені пам'ятники ніби взивають живих о вічну і позірну пам'ять про покійних. Але найкращий ґраніт лишається собою – мовчазним, замкнутим і холодним. А книга нашого світу п. з. „The World of Mykola Lysenko", яка постала з гарячої любови, має багато що сказати, чимало що навчити, як в Україні, так в її діяспорі.

А пам'ять про покійну Т. Булат-Чапленко буде вічною, так само, як вічним залишиться лисенкознавство, і безсмертна любов до нього...

Роман Савицький, мол.

У 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ЗАСВІТИ

бл. п.

ТАМАРИ ПАВЛІВНИ БУЛАТ-ЧАПЛЕНКО

Запрошуємо шановне громадянство на вшанування її пам'яти.

У неділю, 3 жовтня 2004 р., о 2:00 год. по пол.
в будинку УВАН

Спогадами про св. п. Т. П. БУЛАТ-ЧАПЛЕНКО,
довголітнього Генерального секретаря УВАН у США
поділяться члени Управи,
син ТАРАС ФІЛЕНКО і чоловік ЮРІЙ ЧАПЛЕНКО.

Прозвучать музичні твори,
які Вона досліджувала, виконувала і любила.

РОДИНА

З жалем повідомляємо, що у вівторок, 17 серпня 2004 р.
з волі Всевишнього відійшла по довгій і важкій недузі
наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ ЄВЧИК

нар. 22 липня 1929 р. в селі Доропевичі на Поліссі, Україна.

Покійна залишила в смутку:
чоловіка – ПЕТРА
дочок – СОФІЮ з чоловіком КЛИФОМ і дітьми: КЛИФОМ, ІВАНОМ і СТЕФАНІЄЮ
– ОЛЬГУ з донькою СИМЕНКОЮ
– НАТАЛКУ з чоловіком СТЕПАНОМ і дітьми: БРЕНТОНОМ і НОЛАНДОМ
– МАРІЮ з чоловіком РЕЄМ і сином РИКІ
– ТЕТЯНУ з чоловіком БАБОМ і дітьми: МИЧИЛОМ і ГИБРІЄМ
брата – МИКОЛУ з дружиною в Україні
та ближчу і дальшу родину в Україні.

ПАНАХИДА відбулася 22 серпня 2004 р. в каплиці Странг Антіон, Іл.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23 серпня 2004 р. в сербському православному монастирі Грауслаке, Іл., а опісля на цвинтарі св. Сави Леберту Вілле, Іл.

Вічна Її пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої і незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ, ДОНЬКИ і СЕСТРИ

бл. п.

ОРЕСТИ А. КОВЧ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ

7 жовтня 2004 р. о год. 7-ій веч.
в церкві св. Андрея у Пармі, Огайо.

Про молитви за вічний спокій
незабутньої для нас ОРИСІ

просить РОДИНА

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

св. п.

ОРЕСТИ ГРИЦІВ КОВЧ

7 жовтня 2003 р.

згадаймо Орисю і помолімося за спокій її благородної душі.

СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відслужені:

в церкві св. Андрія, Парма, Огайо
четвер, 7 жовтня 2004 р., год. 9:00 ранку;
в церкві св. Покрови, Парма, Огайо
п'ятниця, 8 жовтня 2004 р., год. 8:30 ранку;
в соборі св. Юра (в крипті), Львів;
в церкві св. Йосафата, Львів;
в катедрі св. Івана Хрестителя, Перемишль;
в церкві Успення Пресвятої Богородиці, Перемишль-Вовче;
в катедрі св. Миколая, Чикаго;
в катедрі Непорочного Зачаття, Дітройт;
в церкві св. Володимира, Санта Кляра, Каліф.;
в церкві Благовіщення, Мелровс Парк, Філядельфія;
в церкві св. Марії, Норт Порт, Фла.;
в церкві свв. Петра і Павла, Ансонія, Конн.;
в церкві св. Григорія, Колодіївка, Україна.

Хай Всевишній змилосердиться над Нею і нагородить Її за
чесне, трудолюбиве життя і любов до людей.

Муж ТАРАС і син ЛУКАШ
батьки, ЛУКІЯ і ТЕОДОСІЙ ГРИЦІВИ
брати, РОМАН і ЯРЕМА із сім'ями.

ДОСЛІДНА ФУНДАЦІЯ ім. О. ОЛЬЖИЧА в США
повідомляє членство фундації і українську громаду, що 19 серпня 2004 р. відійшов у вічність на 90-му році життя член Дослідної Фундації ім. О. Ольжича і багатьох крайових і місцевих організацій

бл. п.

МИХАЙЛО СЕРЕДОВИЧ

Похорон відбувся 21 серпня 2004 р. Тіло Покійного похоронено на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Дружині ІРЕНІ і синові д-рові МАРКОВІ, його дружині і внукам,
Фундація висловлює щирі співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Покійного, родина просить складати пожертви на
Olzhych Research Foundation, Inc.
1229 Spring Ave., Wynantskill, NY 12198

Ділимося сумною вісткою, що 19 вересня 2004 р.
відійшла у Божу вічність наша найдорожча
МАМА, БАБУСЯ, ПРАБАБУСЯ

св. п.

АННА БАРБАДИН

нар. 9 жовтня 1923 р. в Станіславові, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 22 вересня в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак на українському цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:
діти – РОЗАЛІЯ ШЕРМАН з чоловіком ФРЕДОМ
– МАРІЯ МІЛЛЕР
– ХРИСТЯ БИЦ з чоловіком МИРОНОМ
– ІВАН
– ГАНЯ МЕКНЕЛИ з чоловіком ПАТРИКОМ
внуки – КАТЕРИНА, АНДРЕЯ, ЛІЛІЯНА
– ТІНА, ЛІЛЯ і ТОНІ
– МИРОСЛАВ, КАСАНДРА
– СТЕФАНІЯ, ПАТРИК мол., ЙОСИФ і ЕРІН
6 правнуків
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Родина просить складати датки на
Compassionate Care Hospice,
St. Clare's Hospital, 400 West Blackwell St., Dover, NJ 07801.

З глибоким жалем і смутком повідомляємо, що в суботу,
28 серпня 2004 р. в Чикаго Іл., відійшов у вічність на 69-му році життя,
наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і КУЗЕН

бл. п.

д-р ЯРОСЛАВ ВОЛОДИМИР ГРИБОВИЧ

нар. 20 березня 1935 р. у м. Львові, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 31 серпня 2004 р. о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні Музики. Чин похорону відбувся у середу, 1 вересня о год. 10-ій ранку в українському католицькому соборі свв. Володимира і Ольги, а опісля похоронення на українському цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго.

Залишені у смутку:
дружина – ЗОРЯНА з дому РУБАШ
син – ЮРІЙ з дружиною ГАЛИНОЮ
дочка – ГАЛИНА з чоловіком МИКОЛОЮ
внуки – ЗОРЯНА з чоловіком ТИМОМ
– АНДРІЙ
– АННА-МАРІЯ
– ХРИСТИНА
брат – РОМАН з дружиною ГАЛИНОЮ з родиною в Україні
кузинка – ОЛЕНА ТУЛИС з чоловіком МИКОЛОЮ та родиною в Ню-Джерзі
свати – ЗОЯ і МИХАЙЛО СОРОКИ з родиною
та родина в Чикаго, Україні, Канаді і Польщі.

Нехай земля Америки буде Йому легкою!

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRFARES
Львів/Одеса
927 дол.+tax (round trip)
575 дол.+tax (one way)
Київ
730 дол.+tax (round trip)
475 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

„АПОН“ ВІДЕО-КАСЕТИ
Найкраща якість
МОЖНА НАБУТИ ВІДЕО КОНЦЕРТ
60-ліття „ВЕРЬОВКИ“
Палац – Україна, Київ,
APON – 7806 $25 + $3 пошта
Apon Record and Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103 • Tel.: (718) 721-5599

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

• КУПІВЛЯ-ПРОДАЖ •

ПРОДАЄТЕ СВІЙ БУДИНОК?
Зателефонуйте до нас!
Купуємо
6-60 родинні будинки
Charles Podpirka
JRC Management LLC
(718) 459-1651

- Багаторазові **5-річні візи** в Україну за 185 дол.
- Сприяємо в оформленні і отриманні українських пашпортів нового взірця.

XENIA AGENCY
10241 Rt. 23A,
Hunter, NY 12442
Тел.: (518) 263-4391

Фірма „КАРПАТИ“
Licence № 113486759
Виконує малі і великі роботи. Перероблює хати, лазнички, направляє дахи, виконує цементні праці, а також малює назовні і всередині (handyman) сантехнічні і електричні роботи – **Василь Чолак**
Тел.: (718) 937-1021
Beeper: (917) 935-0280

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983
- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

STI scope travel inc
973 378-8998 • Fax: 973 378-7903
e-mails: scope@mycomcast. com
visit www.scopetravel.com

LOWEST AIRFARES TO UKRAINE

JFK/Newark	*17 Sep./Oct*	*Nov/Dec 12*
I. Frankivsk	**650** + tax	**540** *Aerosvit*
Kyiv	**570** + tax	**460** *Aerosvit*
Lviv	**570** + tax	**460** *Aerosvit*
Lviv	**680** + tax	**550** *Lot*
Odesa	**570** + tax	**460** *Aerosvit*
Odesa	**680** + tax	**550** *Lot*
Simferopol	**650** + tax	**540** *Aerosvit*
Warsaw	**510** + tax	**430** *Czech*

Aerosvit Ukrainian, LOT Polish or MALEV Hungarian

ОРКЕСТРА „ЛУНА“
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

KARPATY
Export • СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY • Import Ltd.
KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: nsemczys@aol.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПОСИЛКИ З ОДЕЖЕЮ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!